

προλεταριακή

Προητάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί, ΕΝΘΩΕΙΤΕ!

σημαιο

δεκαπενθήμερη εφημερίδα του Κ.Ο. του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας (μαρξιστικού-λενινιστικού) www.kkempl.gr Σάββατο 23 Σεπτέμβρη 2023 ■ χρόνος 42ος φ. 947 ■ 1.50€

Ακριβαίνουν οι τιμές - φτηναίνει η ζωή! Αυτή η πολιτική που δολοφονεί, δεν παίρνει διορθώσεις αλλά ανατροπή! Άκυρο / Λευκό στις κάλπες του Οκτώβρη

Με τη βοήθεια των υποταγμένων συνδικαλιστικών ηγεσιών ψηφίζεται το αντεργατικό έκτρωμα της κυβέρνησης της Νέας Δημοκρατίας
(σελ. 10, 11)

ΣΥΡΙΖΑ
Ζητούμενο ο επόμενος αρχηγός
Αποφασισμένη η συστημική κατεύθυνση

Αυτή η πορεία για τον ΣΥΡΙΖΑ είναι μονόδρομος και δεν μπορεί να την αποφύγει όσο και να το απεύχεται, που δεν το απεύχεται! Αυτό που προβληματίζει κατά βάση είναι το πώς θα εξακολουθήσει να προχωρά στις ράγες του συστήματος, αλλά θα αποκτήσει ξανά τη λαϊκή υποστήριξη ή έστω την ανοχή, όπως την είχε ένα προηγούμενο διάστημα.
(σελ. 7)

Προς υποχρεωτική ασφάλιση ακινήτων
Το κόστος της αποκατάστασης των καταστροφών στις πλάτες του λαού

(σελ. 8)

Κυριακή 10 Σεπτέμβρη
Σύσκεψη υγειονομικών ΚΚΕ(μ-λ)
Με αποφασιστικότητα και εμπιστοσύνη στις λαϊκές δυνάμεις, να δυναμώσουμε τις εστίες αντίστασης στην επίθεση του συστήματος

(σελ. 9)

Πλημμύρες στη Θεσσαλία
«...Τουν κακότ'ς τον καιρό»

Το βάθος και το εύρος της καταστροφής δεν οφείλεται στην «κλιματική κρίση» αλλά στις συνέπειες του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά στη χώρα μας.

(σελ. 14)

Απέναντι στην εγκληματική διαχείριση των καταστροφών, να βρεθούμε στους δρόμους του αγώνα και της διεκδίκησης!

(σελ. 12, 13)

Στα λεγόμενα «εργατικά ατυχήματα», μέχρι τώρα στη διάρκεια του 2023, μετράμε 135 νεκρούς και 229 σοβαρά τραυματισμένους που είναι άγνωστο πόσοι από αυτούς δεν επέζησαν. Πρόκειται για ανατριχιαστικό ρεκόρ, που σημαίνει ότι τουλάχιστον ένας εργαζόμενος σκοτώνεται κάθε δύο μέρες. Ωστόσο, στους αριθμούς αυτούς δεν περιλαμβάνονται οι νεκροί από τις πυρκαγιές και τις πλημμύρες. Δεν περιλαμβάνονται οι θάνατοι εξαιτίας των ασθενοφόρων που «δεν έφτασαν». Δεν περιλαμβάνονται οι αργοί θάνατοι από τις νοσηλείες και την περίθαλψη που δεν υπήρξε. Δεν περιλαμβάνονται οι στρατιές των εργατών, των εργαζομένων, των συνταξιούχων, που η ζωή τους στραγγίζεται από την όλο και πιο άγρια εκμετάλλευση, φτώχεια, εξαθλίωση... Από το αγκομαχητό μιας δου-

λειάς και μιας ζωής χωρίς δικαιώματα. Με «το δάχτυλο στη σκανδάλη» και το σκόπευτρο στον λαό και στη νεολαία, η πολιτική της κυβέρνησης -και για λογαριασμό του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης- συνεχίζει ασταμάτητα να φορτώνει αδιέξοδα και βάσανα στην κοινωνική πλειοψηφία. Αξιοποιεί τις πλημμύρες, την καταστροφή, την εξαθλίωση, το καθεστώς της εργοδοτικής τρομοκρατίας, για να φέρει νέα χτυπήματα. 78 ώρες δουλειά την εβδομάδα, ποινικοποίηση της απεργίας, υποχρεωτική ασφάλιση της κατοικίας, αυτά είναι τα μέτρα που «αντιμετωπίζουν» την ακρίβεια και τη φτώχεια του λαού, την καταστροφή της Θεσσαλίας. Η καπιταλιστική βαρβαρότητα «γιατρεύεται» με περισσότερη βαρβαρότητα, η «διέξοδος» από την κοινωνία-ζούγκλα είναι η ακόμα πιο άγρια ζούγκλα!

Με βάση αυτήν την πολιτική διαμορφώνεται ένα όλο και πιο αντιδραστικό πολιτικό σκηνικό. Από τον ΣΥΡΙΖΑ που αναζητά μέλλον και ρόλο με νέα άλματα προς τα δεξιά, ως τα φασίζοντα και φασιστικά μορφώματα της Βουλής και των... φυλακών. Σε αυτή την πολιτική συμμορφώνονται και αυτή την πολιτική στηρίζουν όλο και πιο ξετσίπωτα οι υποτιθέμενες ηγεσίες του εργατικού-συνδικαλιστικού κινήματος σε ΓΣΕΕ, ΑΔΕΔΥ, Ομοσπονδίες, Εργατικά Κέντρα, ακόμα και στα πρωτοβάθμια σωματεία!

Η απάντηση στο μαύρο τοπίο βρίσκεται στον λαό και στη νεολαία! Στη δύναμη που μπορεί να αντιπαρατάξει η οργάνωσή τους, η μαζική Αντίσταση και Διεκδίκηση που χρειάζεται να συγκροτηθούν για να ζήσουν!

συνέχεια στη σελ. 2

Στην πιο μακρά προεκλογική περίοδο η εσωτερική πόλωση αντανακλά εξωτερικά προβλήματα

σελ. 20

Συνέντευξη Φάμελλου στη ΔΕΘ Αριστεία και επιτελικό κράτος αλά ΣΥΡΙΖΑ

Η συνέντευξη στη ΔΕΘ του προέδρου της ΚΟ του ΣΥΡΙΖΑ δόθηκε λίγες μέρες μετά τις καταστροφικές πλημμύρες που έπνιξαν στις λάσπες τη Θεσσαλία και αποκάλυψαν πλατιά για άλλη μια φορά τα αποτελέσματα της πολιτικής που απαξιώνει τη ζωή του λαού σε κάθε επίπεδο. Με την κυβέρνηση να έχει προ των πυλών νέο γύρο επίθεσης στα εργασιακά δικαιώματα, αυτό το διάστημα το κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης βρίσκεται εν μέσω μιας σοβαρής κρίσης, με επίδοκο την εκλογή νέας ηγεσίας και τη συγκρότηση εναλλακτικού πόλου αστικής διαχείρισης απέναντι στη ΝΔ του Κυριάκου Μητσοτάκη. Σε αυτή την συγκυρία, η συνέντευξη του Σ. Φάμελλου στη ΔΕΘ, χαμηλότερων τόνων ίσως από κάθε άλλη φορά, κατέγραψε ξανά ότι η πορεία του ΣΥΡΙΖΑ συνεχίζεται προς τα ακόμα δεξιότερα, προσπαθώντας να εμφανιστεί ως υπεύθυνη αντιπολίτευση.

Δε μας προξενεί έκπληξη ότι σε όλους τους βασικούς άξονες της κυβερνητικής πολιτικής ο Σ. Φάμελλος ουσιαστικά αποτύπωσε την ιδιότυπη συμπίεση του ΣΥΡΙΖΑ με τις επιλογές της κυβέρνησης. Τα στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ γνωρίζουν καλά τι είδους αντιπολίτευση επιτρέπεται για να διεκδικήσουν την αναβάθμισή τους στο αστικό πολιτικό παιχνίδι. Μάλιστα, τώρα έχουν και τον διαγκωνισμό με το ΠΑΣΟΚ για το ποιο κόμμα θα είναι ο κορμός της εναλλακτικής πρότασης εξουσίας. Ίσως το καινούργιο στοιχείο της συνέντευξης ήταν η πλήρης απουσία από οτιδήποτε θυμίζει αριστερή φρασεολογία, ακόμη και αυτή που δημαγωγικά χρησιμοποιούσε ο ΣΥΡΙΖΑ μια προηγούμενη περίοδο. Σε μια συνέντευξη 2 ωρών, ζήτημα είναι ο Σ. Φάμελλος να χρησιμοποιήσει μία φορά τη λέξη αριστερά.

Η αγωνία του προέδρου της ΚΟ του ΣΥΡΙΖΑ ήταν να αναδείξει ότι θα μπορούσε να υπάρχει καλύτερος διαχειριστής για να υπηρετήσει την ίδια πολιτική. Η αντιπαράθεση με την κυβέρνηση αναλώνεται στο ποιος είναι άριστος, ποιος μπορεί να στήσει το επιτελικό κράτος, ποιος αξιοποιεί καλύτερα τους επιστήμονες και τους τεχνοκράτες. Ποιος μπορεί να εκμαιεύσει περισσότερη στήριξη από τα ιμπεριαλιστικά αφεντικά. Σε αυτά θα βασιστεί η νέα πρόταση «προοδευτικής διακυβέρνησης» του ΣΥΡΙΖΑ. Έτσι, η εγκληματική πολιτική που οδήγησε στην καταστροφή από τις πυρκαγιές και τις πλημμύρες, βαφτίζεται «κρίση πολιτικής προστασίας», που οφείλεται σε «εξωγενείς παράγοντες». Η επιβράβευση από τα ιμπεριαλιστικά κέντρα μέσω της αναβάθμισης της επενδυτικής βαθμίδας «καθυστέρηση αρκετά». Το αντεργατικό νομοσχέδιο Γεωργιάδη που ψηφίζεται αυτές τις μέρες ξεπεράστηκε με μια νύξη περί απορύθμισης, για να προσπεραστεί ότι ο ΣΥΡΙΖΑ παίζεται να ψηφίσει τελικά τα άρθρα της ευρωπαϊκής οδηγίας. Και φυσικά δόθηκαν οι απαραίτητοι όρκοι πίστης στα ιμπεριαλιστικά αφεντικά αφού ο ΣΥΡΙΖΑ είναι «ευρωπαϊκό κόμμα» και ο αμερικανόπνευστος διάλογος με την Τουρκία είναι «αναγκαίος», «τον στηρίζαμε πάντα» και πρέπει να έχει «παραδοτέα».

Ο πολυδιαφημισμένος Κασσελάκης δεν έπεσε από τον ουρανό. Του άνοιξε διάπλατα τον δρόμο η όλη πορεία του ΣΥΡΙΖΑ, κυβερνητική και αντιπολιτευόμενη. Η συνέντευξη Φάμελλου στη ΔΕΘ δείχνει ότι ο Κασσελάκης χωράει άνετα στο σημερινό κόμμα της αξιωματικής αντιπολίτευσης. Απομένει να επικυρωθεί αν θα φτάσει μέχρι την αρχηγία στις επερχόμενες εσωκομματικές εκλογές.

Η ανασυγκρότηση του ΣΥΡΙΖΑ και το στήσιμο του δεύτερου πυλώνα δεν είναι δεδομένα. Το πέταγμα στον κάλαθο των ακρήστων των τελευταίων ρεταλιών από μια προηγούμενη περίοδο φαίνεται να είναι προϋπόθεση, αλλά στοίχημα είναι να καταφέρει ο ΣΥΡΙΖΑ να πείσει ότι πράγματι μπορεί να αποτελέσει εναλλακτική πρόταση για λογαριασμό της αστικής τάξης, που θα μαζεύει την πολιτική φθορά της ΝΔ. Φτάνει άραγε η αντιγραφή της μητσοτάκειας αριστείας με καινούργιο έστω περιτύλιγμα; Ή θα συνεχιστεί η αναζήτηση αφηγήματος; Δεν είναι εύκολη υπόθεση, διότι γίνεται σε πυρακτωμένο γεωπολιτικό τοπίο, χωρίς τις κοινωνικές και πολιτικές σταθερές που στο παρελθόν είχαν επιτρέψει έναν ισχυρό δικομματισμό. Το σίγουρο είναι η συνέχιση της δεξιάς πορείας, σε συστημικά νερά.

Αποψη

Στη γραμμή της Εαρινής Έκθεσης της Κομισιόν κινήθηκε η φετινή ομιλία του Μητσοτάκη στη ΔΕΘ. Ανελέητη φορομνηξία στους μικρομεσαίους, απόλυτος ψηφιακός έλεγχος, σκληρά πρόστιμα στις συναλλαγές με μετρητά, εν μέσω φριχτής ακρίβειας και νέα χαράτσια «υποχρεωτικής ασφάλισης απέναντι στην κλιματική αλλαγή». Σε ένα μετεκλογικό τοπίο μαύρο, που βαρύνει από τον αρνητικό πολιτικό συσχετισμό και το μούδιασμα του λαού, με περισσή έπαρση και αποφασιστικότητα η κυβέρνηση εξαπολύει νέα κύματα αντιλαϊκής επίθεσης.

Στο μέτωπο της οικονομίας, ο Κυριάκος Μητσοτάκης ανακοίνωσε σύνδεση των ταμειακών μηχανών με POS σε 450.000 επιχειρήσεις έως την άνοιξη του 2024, επέκταση ηλεκτρονικών πληρωμών σε όλη τη λιανική αγορά, επιβολή προστίμου διπλάσιου του ύψους τους για συναλλαγές με μετρητά άνω των 500 ευρώ, καταβολή των προνοιακών επιδομάτων (βλ. επίδομα ανεργίας) μόνο μέσω πιστωτικών

τη στοιχειώδη προστασία, όπως έδειξε η τραγωδία του φετινού καλοκαιριού.

Άλλωστε, όπως τόνισε ο πρωθυπουργός: «Ένας τόπος που αντιμετωπίζει φωτιές, πλημμύρες, αλλά και σεισμούς, η επιδίωξη αυτή γίνεται μονόδρομος και είναι ταυτόχρονα μία μορφή συλλογικής προστασίας που έχουμε χρέος να μετέχουμε όλοι». Το νέο σλόγκαν της κυβέρνησης: «Ό,τι χάσαμε θα το ξαναχτίσουμε μαζί» μεταφράζεται στο ότι ο λαός θα πληρώσει και πάλι το μάρμαρο.

Όσο για τους πανηγυρισμούς της κυβέρνησης για την «κατάκτηση της επενδυτικής βαθμίδας», κρύβουν επιμελώς ότι αυτή στηρίζεται πάνω στο αίμα του εργαζόμενου λαού. Μιλάνε για μια χώρα που αναπτύσσεται, την ώρα που ο λαός ρημάζεται από τη φτώχεια, την ανεργία και την ακρίβεια. Δηλώνουν ότι η χώρα εμφανίζει τον μεγαλύτερο ρυθμό μείωσης του δημοσίου χρέους στην ΕΕ, χωρίς φυσικά να λένε ότι η μείωση αυτή είναι πλασματική, καθώς αφορά το ποσοστό του χρέους σε σχέση με το

ΔΕΘ 2023

Φορομνηξία δίχως τέλος

Η τραγωδία γίνεται «ευκαιρία» για νέο γύρο ληλασίας του λαϊκού εισοδήματος

καρτών και πολλά ακόμη. Αποτέλεσμα του τελευταίου μέτρου θα είναι ότι τα επιδόματα ή ένα σημαντικό μέρος τους δεν θα είναι ελεύθερα διαθέσιμα στους δικαιούχους, αλλά θα φορτώνονται σε πλαστικές κάρτες, προκειμένου να καταλήγουν εκβιαστικά στην κατανάλωση. Άλλωστε, είναι σύνηθες πλέον φαινόμενο ένα μέρος των μισθών των εργαζόμενων του ιδιωτικού τομέα να διοχετεύεται σε πλαστικές ή ψηφιακές κάρτες προκειμένου να καταναλωθεί. Με λίγα λόγια, το τεράστιο κύμα φοροληλασίας σε μικρούς και μεσαίους συνοδεύεται από τον απόλυτο έλεγχο των αποταμιεύσεων και των συναλλαγών των νοικοκυριών. Την ίδια ώρα, εξαγγέλλονται κολοσσιαίες φοροαπαλλαγές στο μεγάλο κεφάλαιο, με τη μείωση στο μισό του φόρου χρηματιστηριακών συναλλαγών. Αυτή η διαδικασία συγκεντροποίησης του πλούτου δεν αποτελεί μόνον πολιτική επιλογή του ντόπιου κεφαλαίου, αλλά και ιμπεριαλιστική κατεύθυνση.

Ταυτόχρονα, ο Κυριάκος Μητσοτάκης μιλώντας για τη Θεσσαλία δήλωσε ότι «το κόστος της αποκατάστασης θα είναι σημαντικό, αλλά η πατριδα μας διαθέτει το ειδικό διπλωματικό βάρος ώστε να πετύχει σημαντική ευρωπαϊκή βοήθεια», φανερώνοντας τις αυταπάτες της άρχουσας τάξης ότι θα βρει ζεστό χρήμα για να καλύψει τις ζημιές στην αγκαλιά των Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών. Και βέβαια, επειδή το καλό το παλικάρι ξέρει πιο σίγουρο μονοπάτι, δήλωσε ακόμα ότι «πρέπει να δούμε τον τρόπο με τον οποίο οι αγρότες καταβάλλουν τα ασφάλιστρα στον ΕΛΓΑ». Ανακοίνωσε ότι η ασφάλιση για μεσαίες και μεγάλες επιχειρήσεις θα γίνει άμεσα υποχρεωτική, ενώ θα ακολουθήσει η υποχρεωτική ασφάλιση για όλες τις κατοικίες. «Έχει ευθύνη να ασφαλίσει ο ιδιώτης αυτό που μπορεί να καταστραφεί. Πιστεύω ότι θα φτάσουμε σε ένα μοντέλο υποχρεωτικής ασφάλισης της περιουσίας», δήλωσε ο Κ. Μητσοτάκης, κάτι που φυσικά σημαίνει ότι το κάθε νοικοκυριό θα κληθεί να πληρώνει υποχρεωτικά υπέρογκα ποσά για την αυτασφάλισή του λόγω «κλιματικής αλλαγής», την ώρα που το αστικό κράτος δεν θα είναι σε θέση να του παρέχει

ΑΕΠ, που φαίνεται να ανεβαίνει λόγω της εκτόξευσης του πληθωρισμού στην Ελλάδα. Παράλληλα, οι πενιχρές αυξήσεις μισθών που ακούστηκαν από το βήμα της φετινής ΔΕΘ δεν συναγωνίζονται ούτε για αστείο αυτή την εκτόξευση, με αποτέλεσμα η πραγματική αξία των μισθών να πέφτει με ταχύτητα. Την ίδια ώρα, τόσο καλά βαδίζει η οικονομία της χώρας που κόβονται και τα ψίχουλα τύπου market pass, ενώ η ακρίβεια συνεχίζει να καλπάζει και να πνίγει τα λαϊκά νοικοκυριά.

Συνοψίζοντας, λοιπόν, η φετινή ΔΕΘ σέρβιρε, αντί για παροχές, φόρους στον λαό και στα μικρομεσαία στρώματα και έδωσε νέα δώρα στο χρηματιστικό κεφάλαιο. Υπογράμμισε την πλήρη αποποίηση ευθυνών της άρχουσας τάξης για την τραγική κατάληξη των δεκάδων πνιγμένων και των χιλιάδων κατεστραμμένων ανθρώπων του μόχθου στον Θεσσαλικό κάμπο. Τόνισε ότι τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει για τα δοκιμαζόμενα νοικοκυριά, αφού «η ακρίβεια είναι παγκόσμιο φαινόμενο» και τα διάφορα «pass» δεν τα σηκώνει πια ο προϋπολογισμός. Και βέβαια, το ξεπάγωμα των τριετιών που έταξε η κυβέρνηση θα κάνει... τρία χρόνια να φανεί. Μέχρι τότε έχει ο καιρός γυρίσματα... αφού τα αντεργατικά μέτρα (βλ. νόμο Γεωργιάδη) επιχειρούν να εξασφαλίσουν την αφαίμαξη και την ομηρία της εργατικής τάξης εις το διηνεκές.

Μπορεί η αναβολή της ομιλίας Μητσοτάκη στα εγκαίνια της ΔΕΘ στις 9/9 να φανέρωσε το ζόρι των αστικών επιτελείων, που έκριναν ότι οι νεκροί και οι εκατοντάδες εγκλωβισμένοι και αγνοούμενοι στον Θεσσαλικό κάμπο δεν ήταν το καταλληλότερο «φόντο» για τις κυβερνητικές εξαγγελίες, ωστόσο σε κανένα επίπεδο οι πιέσεις που δέχεται η κυβέρνηση δεν ήταν τέτοιας φύσης, ώστε να την οδηγήσουν σε αναθεώρηση του χρονοδιαγράμματος της επίθεσης εν απουσία λαϊκών και εργατικών αγώνων. Μόνη διέξοδος είναι η ανασυγκρότηση της λαϊκής και εργατικής πάλης. Μέχρι τότε το σύστημα θα βρίσκει τρόπους να μετατρέπει ακόμη και την... καταστροφή σε ευκαιρία.

Λαμπεντούζα Μελόνι και Φον Ντερ Λάιεν στον «τόπο του εγκλήματος»

Τη νήσο Λαμπεντούζα, μεταξύ Σικελίας και Τυνησίας, αυτόν τον αιματοβαμμένο «τουριστικό» τόπο όπου έχουν συμβεί δεκάδες φονικά «ναυάγια» προσφύγων και μεταναστών, με εκατοντάδες νεκρούς στο καθένα, απ' το 2013 ως τις μέρες μας, επισκέφθηκαν από κοινού την Κυριακή 17/9 η ακροδεξιά πρωθυπουργός της Ιταλίας Μελόνι και η πρόεδρος της Κομισιόν, Φον Ντερ Λάιεν. Η επίσκεψη αυτή, με χαρακτηρισμό «αυτοψιάς», όπως αναφέρεται, πραγματοποιήθηκε μετά από αίτημα της Ιταλίας προς την ΕΕ. Είναι γνωστή η σκληρή κόντρα του ιταλικού ιμπεριαλισμού με τους «εταίρους» της ΕΕ ως προς το προσφυγικό, με στόχο να «απεμπλακεί» απ' το προσφυγικό πρόβλημα, που αποτελεί «βαρίδι» για όλες τις αστικές τάξεις των κρατών – μελών της ΕΕ.

Ανάλογες ήταν και οι απαιτήσεις της Μελόνι κατά την επίσκεψη αυτή στον τόπο του εγκλήματος, των δολοφονιών, αλλά και της φυλάκισης χιλιάδων προσφύγων και μεταναστών στα λεγόμενα «Κέντρα Κράτησης»: Να «καταστρέφονται» τα πλοίαρια των διακινητών (με τον κόσμο που μεταφέρουν, άραγε;), να «επαναπατριζονται» οι πρόσφυγες (δηλαδή να απελαύνονται), να επιτρέπεται η είσοδος μόνο σ' αυτούς που εισέρχονται «νόμιμα», να στηριχθεί ανάλογα η Τυνησία – ως χώρα απ' την οποία πραγματοποιούνται οι εισροές προσφύγων και μεταναστών – ώστε αυτές να αποτρέπονται, να αυξηθούν τα όρια «προσωρινής κράτησης» των προσφύγων και να δημιουργηθούν νέες «δομές» (δηλαδή νέα στρατόπεδα συγκέντρωσης). Μια επιδίωξη παραπέρα θωράκισης και καταστολής, στις πλάτες και σε βάρος δεκάδων χιλιάδων ανθρώπων, για ν' αντιμετωπίσουν τα αποτελέσματα μιας πολιτικής που οι ίδιοι οι ιμπεριαλιστές εφαρμόζουν και εντείνουν και που αποτελεί και την κύρια αιτία του προβλήματος: η άγρια εκμετάλλευση, η εξαθλίωση και ο βίαιος ξεριζωμός των λαών αυτών από τον τόπο τους.

Δεκάδες πρόσφυγες «αφημένοι στη μοίρα τους» στους δρόμους της Ρόδου

Έφτασαν στο νησί πριν από λίγες ημέρες. Παρουσιάστηκαν στο αστυνομικό τμήμα για να «παραληφθούν» (και να αναγκαστούν οι αρχές να τους περιθάλψουν) και τους το αρνήθηκαν. Ζήτησαν να αγοράσουν ακτοπλοϊκά εισιτήρια για να επιβιβαστούν και να φύγουν και τους το αρνήθηκαν. Από τότε ζουν, περιφέρονται και κοιμούνται σε κούτες, σε δρόμους και σε πλατείες της Ρόδου, παρατημένοι, πεινασμένοι και εξαθλιωμένοι. Πολλοί απ' αυτούς έχουν ανάγκη νοσοκομειακής περίθαλψης, αλλά, παρά τις εκκλήσεις τους προς το Νοσοκομείο Ρόδου, δεν υπήρξε καμία ανταπόκριση... Ανάμεσά τους βρίσκονται κι ένα βρέφος κι ένα τραυματισμένο παιδί. Αποτελεί συνειδητή επιλογή της κυβέρνησης αλλά και των τοπικών αρχών οι άνθρωποι αυτοί είτε να φυλακίζονται σε άθλια στρατόπεδα συγκέντρωσης, είτε να απελαύνονται, είτε να αφήνονται στη μοίρα τους, χωρίς στέγη, φαγητό, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη. Ο αγώνας για ζωή και(με) δικαιώματα, ακόμα πιο αναγκαίος! Και για τους πρόσφυγες-μετανάστες και για τους Έλληνες.

Σε απεργία πείνας κρατούμενοι των φυλακών της χώρας

Μετά την αποχή απ' το συσσίτιο που ξεκίνησαν κρατούμενοι των φυλακών Δομοκού, διαμαρτυρούμενοι για την πλήρη αγνόηση των αιτημάτων τους απ' την κυβέρνηση και το υπουργείο Προ.Πο., ξεκίνησαν στις 18/9 απεργία πείνας. Το ίδιο έκαναν και κρατούμενοι των φυλακών Κορυδαλλού, Κέρκυρας, Πάτρας, Λάρισας και Χανίων. Η απεργία πείνας αγκαλιάζει ήδη εκατοντάδες, ενώ αναφέρεται πως θα επεκταθεί και αλλού. Τα βασικά αιτήματα των κρατουμένων έχουν να κάνουν με στοιχειώδη δικαιώματα και όρους διαβίωσής τους, όπως αιτήματα για την αποσυμφόρηση των φυλακών, για την άρση των εμποδίων για μεταγωγή σε αγροτικές φυλακές, την εναντίωση στην αύξηση των ορίων για την «υψ' όρον απόλυση» ή για τη χορήγηση αδειών, και κάποια ειδικότερα. Η κυβέρνηση προσπαθεί να υποβιβάσει και να συγκαλύψει το ξέσπασμα της μαζικής απεργίας πείνας. Η όλη κατάσταση αναδεικνύει για πολλοστή φορά την αθλιότητα του λεγόμενου «σωφρονιστικού» συστήματος και των φυλακών, πλευρά του χαρακτήρα του ίδιου του εκμεταλλευτικού κοινωνικού συστήματος και της πολιτικής όλων των κυβερνήσεων – διαχειριστών του.

δημοκρατικά δικαιώματα

10 χρόνια απ' τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα...5 χρόνια απ' τη δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου...

Η φασιστικοποίηση και οι κρατικές και παρακρατικές δολοφονίες καλά κρατούν!

Μέσα σ' ένα κλίμα όπου στοχοποιούνται πρόσφυγες σαν «εμπρηστές», όπου διάφοροι αυτόκλητοι «σερίφηδες» τους «συλλαμβάνουν», κι αυτοί σέρνονται στα δικαστήρια, αθρώνονται, και μετά σαν να μην «έγινε τίποτα», όπου κάθε λογής «Σπαρτιάτες» και «Κασιδιάρηδες» παίζουν ανενόχλητοι στο πολιτικό σκηνικό, συμπληρώθηκαν 10 χρόνια απ' τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα απ' τους χρυσαυγίτες νεοναζί και τον Ρουπακιά και 5 χρόνια απ' τη δολοφονία του Ζακ Κωστόπουλου απ' τον κοσμηματοπώλη, τους τραμπούκους και τους αστυνομικούς που αθώωθηκαν. Δολοφονίες που δεν έχουν «ξεχαστεί» (όπως και του Αλέξανδρου Γρηγορόπουλου και του Νίκου Τεμπονέρα) κι όπου στις «μαύρες επετείου», χιλιάδες λαού και νεολαίας επιμένουν να κατεβαίνουν στους δρόμους, όπως τίμησαν φέτος τον Παύλο Φύσσα στο Κερατσίνι, καταγγέλλοντας το φασισμό.

Κι ενώ η καταστολή και η τρομοκρατία ενάντια στον «εχθρό λαό» γνωρίζει νέα «επεισόδια», ενώ σκληραίνει παραπέρα το νομοθετικό πλαίσιο ενάντια στις εργατο-λαϊκές διεκδικήσεις και τις απεργίες, οι κρατικές, οι παρακρατικές, οι ρατσιστικές δολοφονίες προσθέτουν νέα θύματα... Από τον Σαχζάτ Λουκμάν μέχρι τον Βασίλη Μάγγο, τον Κώστα Φραγκούλη, τον Νίκο Σαμπάνη ή τον Σιράζ Σαφτάρ στον Περισσό, τον Αντώνη Καργιώτη στο λιμάνι του Πειραιά, τον Μιχάλη Κατσουρή στη Νέα Φιλαδέλφεια και τον Κώστα Μανιουδάκη στα Χανιά, αυτό το καλοκαίρι. Δολοφονίες -έκφραση της σύγχρονης βαρβαρότητας του εκμεταλλευτικού και καταπιεστικού καπιταλιστικού συστήματος και της πολιτικής του. Δολοφονίες που δεν πρέπει να ξεχαστούν -και δεν θα ξεχαστούν- όχι μόνο ως απότιση τιμής στα θύματα αλλά και ως επιπλέον πολύ σοβαροί λόγοι της συνέχισης και έντασης του αγώνα ενάντια στη φασιστικοποίηση και την αντιλαϊκή πολιτική. Ενός αγώνα που αφορά όλο το λαό.

...και επιχείρηση «κουκουλώματος» νέας αστυνομικής δολοφονίας στα Χανιά

Την 1η Σεπτέμβρη, ο 58χρονος Κωστας Μανιουδάκης ξυλοκοπήθηκε άγρια και σύρθηκε δεμένος με χειροπέδες από αστυνομικούς στα Χανιά, κατά τη διάρκεια ενός λεγόμενου «τυπικού ελέγχου» όπου βρέθηκε -όπως ανέφεραν- μικροποσότητα κάνναβης. Μετά από λίγο ο άνθρωπος έχασε τη ζωή του... Κι ενώ στο οδόστρωμα του σημείου όπου πέθανε (ο επαρχιακός δρόμος Φρε-Βρυσσών) βρέθηκαν... λίμνες αίματος και σπασμένα γυαλιά όρασης, ενώ ο ίδιος μεταφέρθηκε στο Κέντρο Υγείας Βάμου μέσα στα αίματα, η επίσημη αστυνομική εκδοχή, που αναπαρήγαγαν και τα ΜΜΕ, μιλούσε για «θάνατο από ανακοπή»! Μάλιστα, η αστυνομία ανέφερε διαφορετικό σημείο όπου έγινε ο «έλεγχος», τον ΒΟΑΚ (Βόρειος Οδικός Άξονας Κρήτης), απ' αυτό του θανάτου! Επίσης, ο «έλεγχος» έγινε απ' το ΤΑΕ Σούδας (Τμήμα Αστυνομικών Επιχειρήσεων), ενώ τους λεγόμενους τυπικούς ελέγχους τους πραγματοποιεί η Τροχαία. Η εμφανέστατη και γεμάτη αντιφάσεις προσπάθεια συγκάλυψης και «κουκουλώματος» της δολοφονίας ήρθε αντιμέτωπη με καταγγελίες αυτοπτών μαρτύρων, αλλά και του γιου του, Αναστάση. Είναι φανερό πως πρόκειται για μια ακόμα δολοφονία ενός συστήματος που μέρα με τη μέρα φασιστικοποιεί ολοένα και περισσότερο την πολιτική του. Μια πολιτική που μπορεί και πρέπει ν' απαντηθεί από τη μαζική λαϊκή πάλη και αντίσταση.

Στα Χανιά πραγματοποιήθηκαν διαδηλώσεις καταγγελίας της δολοφονίας, με συμμετοχή σωμάτων εργαζομένων, πολιτικών οργανώσεων και συλλογικοτήτων, στις οποίες παρέμβηκε και η Πρωτοβουλία Αντίστασης. Η συγκάλυψη δεν πρέπει να περάσει!

Σε δεύτερη(!) πειθαρχική δίωξη (τον τελευταίο χρόνο) παραπέμπονται εκπαιδευτικοί της ΕΛΜΕ Πειραιά

Σε δεύτερη(!) πειθαρχική δίωξη (τον τελευταίο χρόνο) παραπέμπονται εκπαιδευτικοί και μέλη της Ενότητας Αντίστασης Ανατροπής στον Πειραιά από τον ΔΔΕ Πειραιά. Αυτή τη φορά όχι γιατί συμμετείχαν σε κάποια κινητοποίηση (όπως έγινε σε προηγούμενη δίωξη), αλλά γιατί διατύπωσαν δημόσια τις απόψεις τους! Ο Γιώργος Καββαδίας (μέλος ΔΣ ΕΛΜΕ Πειραιά) γιατί έγραψε ότι η κυβερνητική πολιτική βάζει ταφόπλακα στη δημόσια δωρεάν παιδεία. Και ο Νεκτάριος Χατζηανδρέου επειδή έγραψε άρθρο που κριτίκαρα την προηγούμενη δίωξή του. Η κατηγορία; «Κακόβουλη κριτική στην προϊστάμενη αρχή»! Οι δίωξεις εκπαιδευτικών για συνδικαλιστικούς και πολιτικούς λόγους συνεχίζονται. Ο στόχος, να επιβληθεί σιγή νεκροταφείου, να σωπάσουν οι φωνές που θέλουν να αντισταθούν! Να μην τους περάσει!

Στρατιωτικοποίηση και αδιοριστία Η νέα γενικευμένη πρακτική της κυβέρνησης

Την ώρα που χιλιάδες υποψήφιοι συμμετέχουν στους διαγωνισμούς του ΑΣΕΠ ενώ άλλοι έχουν «πετύχει» και περιμένουν χρόνια το διορισμό τους, η κυβέρνηση της ΝΔ παγώνει την πρακτική να «μπαλώνει» τα κενά στον κρατικό τομέα ο στρατός. Με τον τρόπο αυτό στέλνει ένα σαφές μήνυμα: Οι «πολλές και καλές δουλειές» που υποσχόταν -σε ό,τι αφορά το Δημόσιο- δεν αποτέλεσαν τίποτε περισσότερο από μια προεκλογική φούσκα!

Ανάλογα συμβαίνουν, βεβαίως, και στον ιδιωτικό τομέα. Οι ανάγκες θα καλύπτονται «εκ των ενόντων», με μετακινήσεις από υπηρεσία σε υπηρεσία και, όπου κάτι τέτοιο δεν είναι εφικτό, με ολιγόμηνες συμβάσεις και εργολαβίες-συνεργεία. Ο στρατός εντάσσεται με τη σειρά του στην πολυδιαφημισμένη κινητικότητα και μάλιστα σε τομείς που χρήζουν άμεσης αντιμετώπισης. Πέρα από στελέχη, ωστόσο, του αστικού στρατού που καλούνται να προσφέρουν τις υπηρεσίες τους όπου διαταχθούν, υπάρχουν και οι φαντάρτοι που εξαναγκάζονται να κάνουν τσάμπα δουλειά εκεί όπου θα πληρωνόταν κανονικά κάθε εργαζόμενος. Θα μας πείτε, η θητεία δεν είναι ούτως ή άλλως τσάμπα δουλειά; Σωστό κι αυτό...

Μόνο που η πολιτική αυτή πρακτική δείχνει να αποκτά στις μέρες μας ευρύτε-

ρη εφαρμογή. Να «ενθαρρύνεται» από κέντρα του συστήματος, να προβάλλεται δεόντως από τα αστικά ΜΜΕ και να εμφανίζεται στο τέλος, λίγο ως πολύ, σαν «απαίτηση της κοινωνίας». Στη συνέχεια, να επαινείται ως «λύτρωση» στο τεχνητό αδιέξοδο που παρουσιάστηκε.

Ο λόγος, βέβαια, γίνεται με αφορμή τις τελευταίες δολοφονικές-καταστροφικές πυρκαγιές και πλημμύρες. Ένας ολόκληρος κουρνιαχτός ξεσηκώθηκε για τις λεγόμενες ανεπάρκειες του επονομαζόμενου επιτελικού κράτους. Αυτές αφορούν κρίσιμους τομείς της πρόληψης, θωράκισης και ασφάλειας των ανθρώπων και των περιουσιών τους. Αφορά εξίσου τις υποδομές και τον πλούτο αυτής της χώρας. Οπωσδήποτε και το περιβάλλον. Στο βαθμό που συνιστούν στοιχεία ύπαρξης και εξυπηρέτησης των λαϊκών μαζών, δεν πολυϊδρώνει το αυτί των κρατικών, «αυτοδιοικητικών» και κυβερνητικών μανδραρινών. Αν όμως αυτές εντάσσονται στον κύκλο αναπαραγωγής του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, τότε είναι που «κόπτεται» ιδιαίτερα το αστικό πολιτικό προσωπικό όλων των επιπέδων.

Ο σχεδιασμός της «νέας πολιτικής προστασίας» θα περιλαμβάνει εφεξής και το στρατό. Ήδη έχει πλεχτεί το εγκώμιο της δικής του συνεισφοράς στον απεγκλωβισμό πλημμυροπαθών, στο μοίρασμα νερού, τροφής και ειδών πρώτης ανάγκης, στο μάζεμα των νεκρών ζώων στο θεσσαλικό κάμπο. Η συνδρομή του εκθειάζεται ως «καταλυτική» και σίγουρα απαραίτητη.

Αυτή η τοποθέτηση λύνει τα χέρια της κυβέρνησης για άμεση νομοθετική ρύθ-

μιση και αναδιάταξη των δυνάμεων που κάθε φορά θα «επιχειρούν στο πεδίο». Σ' αυτές ο στρατός θα καλείται πλέον να παίξει καθοριστικό ρόλο. Το αφήγημα, ωστόσο, έχει ένα σοβαρό κενό: Πώς ακριβώς θα συμβάλλουν οι ένοπλες δυνάμεις στην πρόληψη; Γιατί γι' αυτό το πιο σημαντικό, ίσως, στάδιο, σχεδόν τίποτε δεν γράφεται ή λέγεται. Και είναι ηλίθιο φαινότατο ότι δεν προβλέπεται μια τέτοια χρήση τόσο του «έμπυχου υλικού» όσο και της τεχνογνωσίας και δυνατότητας υλοποίησης. Μόνο σε δεύτερο χρόνο, στη φάση της... καταστολής.

Ανάλογη χρήση ενστόλων επιφυλάσσεται και σε άλλους κρατικούς τομείς. Πρόσφατα είχαμε, μάλιστα, το εγκληματικό κι επικίνδυνο φαινόμενο με τους οδηγούς στρατιωτικών οχημάτων πάσης φύσης που κλήθηκαν να μετατραπούν σε οδηγούς ασθενοφόρων και, το κυριότερο, σε... διασώστες! Χωρίς καμιά εκπαίδευση ντύθηκαν με τις στολές του ΕΚΑΒ και αλίμονο σ' όποιον έπεφτε στα χέρια τους.

Η τεράστια ευθύνη ανήκει, σίγουρα, στην ίδια την κυβέρνηση. Που δείχνει για πολλοστή φορά ότι δεν λογαριάζει τη ζωή των ανθρώπων του λαού. Άλλωστε, οι κεφαλαιοκράτες δεν ρισκάρουν να περιμένουν με τις ώρες ένα ασθενοφόρο. Πληρώνουν ιδιωτικά και το έχουν στην ώρα τους. Όπως και γιατρό, εργαστηριακές εξετάσεις, νοσοκομείο, φάρμακο, αποκατάσταση.

Για να μείνουμε στο θέμα της περίθαλψης, είναι επίσης γνωστό ότι νοσοκομειακοί γιατροί αναγκάζονται να μετακομίσουν κατά τους θερινούς μήνες στα νησιά με το επιχείρημα ότι οι διαμένον-

τες σ' αυτά πολλαπλασιάζονται την τουριστική περίοδο. Το γεγονός ότι δεν υπάρχουν γιατροί απαραίτητων ειδικοτήτων καθ' όλη τη διάρκεια του έτους λίγο τους νοιάζει. Τώρα, στρατιωτικοί γιατροί θα κληθούν να παρέχουν τις υπηρεσίες τους εκεί. Είμαστε σίγουροι ότι το μέτρο θα διαφημιστεί δεόντως ως δήθεν ρηξικέλευθο. Σε μια επιχείρηση να κρυφτεί η γύμνια του κρατικού συστήματος υγείας και γενικότερα της περίθαλψης που παρέχει στο λαό το κοινωνικοοικονομικό σύστημα, με την πάγια αδιαφορία και εγκατάλειψη της υπαίθρου και της μικρής νησιωτικής χώρας, ο στρατός θα υποδειχθεί και πάλι ως... σωτήρας!

Όσο κι αν οι λεγόμενες πάγιες και διαρκείς ανάγκες -που απαιτούν μόνιμες και σταθερές σχέσεις εργασίας για τους εργαζόμενους στην κάλυψή τους- έχουν γίνει καραμέλα στα χείλη ακόμη και ανοικτά εκθρικών για το λαό δυνάμεων, καμία απ' αυτές δεν πρόκειται να καλυφτεί. Γιατί προϋποθέτουν μαζικές προσλήψεις μόνιμου προσωπικού, συντηρήσεις και νέες υποδομές αλλά κι εξοπλισμό που... κοστίζουν! Και ο καπιταλισμός σήμερα δεν διατίθεται για κάτι τέτοιο.

Υπάρχει, ωστόσο, και η ιδεολογική πλευρά στη γενικευμένη χρήση του στρατού: η εξοικείωση των λαϊκών μαζών σε μια στρατιωτικοποιημένη κοινωνία. Που δεν θα 'ναι μόνο ο μπάτσος σε κάθε γειτονιά, εργασιακό χώρο, σχολείο/σχολή ή κινητοποίηση, αλλά και ο στρατιωτικός που θα ξεπλένει με ολίγη «κοινωνική προσφορά» έναν εκθρικό για το λαό μηχανισμό. Για να μην ικανοποιηθούν πραγματικά οι λαϊκές ανάγκες!

Με δύο διαδηλώσεις ολοκληρώθηκε η φετινή Διεθνής Έκθεση Θεσσαλονίκης

Κινητοποίηση στα εγκαίνια της ΔΕΘ το Σάββατο 9/9 υπήρξε μαζική αλλά μικρότερη σε συμμετοχή από προηγούμενες χρονιές. Μάλιστα, ήταν η πρώτη φορά που η διαδήλωση των εγκαίνιων της ΔΕΘ έγινε χωρίς την παρουσία πρωθυπουργού στην πόλη, χωρίς ωστόσο αυτό να αποτελεί τον καθοριστικό παράγοντα για τη μειωμένη συμμετοχή, όπως απέδειξε η ακόμη μικρότερη μαζικότητα της δεύτερης διαδήλωσης στις 16/9, ανήμερα της επίσκεψης. Η πρώτη αναβολή της ομιλίας Μητσοτάκη υπήρξε πολιτική επιλογή των αστικών επιτελείων, που εκτίμησαν ότι οι νεκροί και οι εκατοντάδες εγκλωβισμένοι και αγνοούμενοι στον Θεσσαλικό κάμπο δεν ήταν το καταλληλότερο «φόντο» για τις κυβερνητικές εξαγγελίες. Ωστόσο, χιλιάδες εργαζόμενοι, φοιτητές, συνταξιούχοι κατέβηκαν στο δρόμο στις 9/9, καταγγέλλοντας την αντιλαϊκή πολιτική και την εγκληματική τραγωδία που συντελείται αυτές τις μέρες με απόλυτη ευθύνη της κυβέρνησης και του συστήματος που εκπροσωπεί.

Με την επίσκεψη του πρωθυπουργού στην πόλη να ανακοινώνεται τελικά για το Σάββατο 16/9 υπήρξε άμεση ενεργοποίηση και ανακοίνωση νέου καλέσματος σε διαδήλωση. Ήταν μια σωστή και αναγκαία πρωτοβουλία που έλαβε το ΚΚΕ(μ-λ) για να βγει εκ νέου ο κόσμος στο δρόμο, καταγγέλλοντας τις κυβερνητικές πολιτικές, με τις «πληγές» που άφησαν οι πρόσφατες πλημμύρες να είναι ακόμη

ανοικτές. Κατάφερε μάλιστα σε ένα βαθμό να σπάσει τον κατακερματισμό που είχε επικρατήσει το προηγούμενο Σάββατο (9/8) όταν οι δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς είχαν καταλήξει να συμμετέχουν σε πλήθος διαφορετικών διαδηλώσεων. Έτσι, στο άγαλμα Βενιζέλου συγκεντρώθηκαν εκπαιδευτικά σωματεία, φοιτητικοί σύλλογοι, δημοτικά σχήματα της πόλης και αριστερές οργανώσεις και αναρχικές συλλογικότητες. Ανάμεσά τους το ΚΚΕ(μ-λ), η ΟΚΔΕ, το ΝΑΡ, η ΛΑΕ, ο Διαρκής Αγώνας κ.ά. Εκκωφαντική ήταν η πλήρης απουσία του ΚΚΕ από τους δρόμους της πόλης, το οποίο επέλεξε να κλειστεί στο φεστιβάλ

του, αγνοώντας επιδεικτικά την ανάγκη κινητοποίησης του λαού.

Και στις δύο διαδηλώσεις για τη φετινή ΔΕΘ, το ΚΚΕ(μ-λ) πρόβαλε το κεντρικό σύνθημα «ΤΟ ΣΥΣΤΗΜΑ ΤΟΥΣ ΠΝΙΝΕΙ ΤΙΣ ΖΩΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΜΑΣ - ΓΙΑ ΝΑ ΖΗΣΟΥΜΕ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΑΓΩΝΙΣΤΟΥΜΕ», μοίρασε εκατοντάδες προκηρύξεις και φώναζε συνθήματα καταγγελίας της δολοφονικής και αντεργατικής πολιτικής, ενώ στα εγκαίνια της έκθεσης στις 9/9, διακριτό μπλοκ συγκρότησαν και οι Αγωνιστικές Κινήσεις από κοινού με τη Μαθητική Αντίσταση με κεντρικό σύνθημα «Η ΟΡΓΗ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΔΕ ΣΒΗΝΕΙ - ΑΓΩΝΑΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΥ ΜΑΣ ΣΚΟ-

ΤΩΝΕΙ» και μοίρασαν την κοινή τους ανακοίνωση στον κόσμο της πόλης.

Σε ένα μαύρο τοπίο, που ο λαός εγκαταλείπεται και χάνει μαζικά τη ζωή του, που η αντιλαϊκή πολιτική κλιμακώνεται και η λεηλασία όλων των κοινωνικών, εργασιακών και δημοκρατικών δικαιωμάτων βαθαίνει με ταχύτητα, δεν αποτελεί σχήμα λόγου ότι η μόνη διέξοδος για να ζήσουμε είναι να αγωνιστούμε. Αποτελεί μια πραγματικότητα που το ΚΚΕ(μ-λ) θα συνεχίσει με επιμονή να αποκαλύπτει, λαμβάνοντας αναγκαίες πρωτοβουλίες για την εκδήλωση της λαϊκής πάλης.

Κασιδιάρης

Ο νεοναζί εγκληματίας, υποψήφιος δήμαρχος, στην υπηρεσία των αναγκών του συστήματος

Στην ανακήρυξη του φασιστοσυνδυσασμού και της υποψηφιότητας Κασιδιάρη για τον Δήμο Αθηναίων προχώρησε το Πολυμελές Πρωτοδικείο Αθηνών με την απόφασή του στις 10/9/23. Με τη βούλα, λοιπόν, της «ανεξάρτητης» και «τυφλής» δικαιοσύνης, ο καταδικασμένος νεοναζί εγκληματίας θα διεκδικήσει στις επερχόμενες δημοτικές εκλογές τη δημαρχία στον μεγαλύτερο δήμο της χώρας. Το άγρυπνο μάτι του «επιτελικού» αστικού κράτους επιλεκτικά ξανακλείνει στους νεοναζί-φασίστες, δίνοντάς τους τη δυνατότητα να παρέμβουν σε μια εκλογική διαδικασία που έχει κεντρικά πολιτικά χαρακτηριστικά.

Νομιμοποιεί με αυτόν τον τρόπο τους νεοναζί-φασίστες να ξεκουθούν ξερνώντας το δηλητήριο του μίσους, του εθνικισμού, του ρατσισμού, του μισανθρωπισμού, του σκοταδισμού στις συνειδήσεις των λαϊκών μαζών σε μια περίοδο που η κυβέρνηση έχει κηρύξει, για λογαριασμό του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, την έναρξη ενός νέου γύρου επίθεσης στα δικαιώματα λαού, εργαζομένων και νεολαίας.

Είναι ενδεικτικό ότι, ενώ οι νεοναζί-φασίστες, ακόμη και ως καταδικασμένοι εγκληματίες, νομιμοποιούνται να δρουν πολιτικά και να διοχετεύουν στην κοινωνία τη μαύρη, αντιδραστική, αποκτηνωμένη ιδεολογία τους, την ίδια στιγμή το αντεργατικό τερατούργημα Γεωργιάδη προβλέπει διώξεις, πρόστιμα, ποινές και καταδίκες σε συνδικαλιστές που υπερασπίζονται την απεργία, τα Πρωτοδικεία κρίνουν παράνομες απεργιακές αποφάσεις σωματείων για την απεργία στις 21/9, οι διώξεις αγωνιστών, ταξικών συνδικαλιστών κλιμακώνονται.

Την απόφαση για την ανακήρυξη της

υποψηφιότητας Κασιδιάρη προανήγγειλε η κυβέρνηση, ήδη από το καλοκαίρι, με την τοποθέτησή της να μην αποκλείσει τον φυλακισμένο νεοναζί από τις δημοτικές εκλογές με νομοθετική ρύθμιση-τροπολογία, όπως έκανε στις κοινοβουλευτικές, αλλά να στηριχθεί στο υπάρχον νομοθετικό πλαίσιο.

Από τη μια, η νομοθετική πρόβλεψη ότι αν εκλεγεί δημοτικός σύμβουλος ο Κασιδιάρης μπορεί να τεθεί σε αργία και με την τελεσίδικη, αμετάκλητη καταδίκη του να εκπέσει από το αξίωμα και από την άλλη, η υποτιθέμενη «χαλαρότητα» του πλαισίου των δημοτικών εκλογών όπου η ανακήρυξη των συνδυασμών γίνεται από τα τοπικά Πρωτοδικεία, αποτέλεσαν τη βασική γραμμή της κυβέρνησης. Οι «προβληματισμοί» για τα δήθεν «συνταγματικά κωλύματα» που θα προκύπτανε από μια νομοθετική παρέμβαση αποκλεισμού αποτελούν το φύλλο συκής μιας απόφασης που υπηρετεί πρώτα και κύρια την ανάγκη του συστήματος να αξιοποιηθεί με κάθε τρόπο ο φασισμός-νεοναζισμός.

Οι όποιες ταλαντεύσεις συντελούνται στο πλαίσιο του συστήματος σε σχέση με τα φασιστικά μορφώματα, προϊόν κυρίως της παρέμβασης και των αντιθέσεων των κέντρων εξουσίας στις πολιτικές εξελίξεις, αλλά και της επίδρασης του λαϊκού παράγοντα, δεν αναιρούν τη βασική και κύρια πλευρά με την οποία «αντιμετωπίζει» το σύστημα τον φασισμό. Δηλαδή, ως τέκνο από τα σπλάχνα του, ως γέννημα-θρέμμα του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού, ως την πιο μαύρη εφεδρεία του ενάντια στον εχθρό λαό, για το χτύπημα του λαϊκού-εργατικού κινήματος. Αυτή η στρατηγική στόχευση δεν αλλάζει, ούτε αναιρείται από ενδεχόμενες δια-

φοροποιήσεις και εναλλαγές στο επίπεδο της τακτικής, δηλαδή ποιο φασιστικό μόρφωμα και ποιος φασίστας-νεοναζιστής θα προκριθεί. Αντιθέτως, ενισχύεται από τη φασιστικοποίηση της πολιτικής και δημόσιας ζωής που προωθούν οι κυρίαρχες αστικές δυνάμεις, αποτελώντας το συνοδευτικό εργαλείο της ταξικής επίθεσης και της προσπάθειας επιβολής του εργασιακού και κοινωνικού μεσαίωνα.

Σε αυτή τη βάση, τα κέντρα εξουσίας, ενώ εξαφάνισαν την ηγετική ομάδα της Χ.Α. διατήρησαν τον Κασιδιάρη στον αφρό, συνεχίζοντας να του παρέχουν τις πλάτες και τις διευκολύνσεις που απαιτεί η παραμονή του στις κεντρικές πολιτικές εξελίξεις. Ενώ καταδικάστηκε η Χ.Α. ως εγκληματική οργάνωση, τα καταδικασμένα μέλη της αποφυλακίζονται το ένα μετά το άλλο. Ενώ απαγορεύτηκε η κάθοδος του Κασιδιάρη, δρομολογήθηκε ο Δούρειος Ίππος των Σπαρτιατών και προμοτοτήθηκε η είσοδος της Νίκης στη Βουλή, μαζί με την Ελληνική Λύση. Ενώ παραλίγο να διαλυθούν οι Σπαρτιάτες, τελικά μαζεύτηκε το πράγμα, τουλάχιστον μέχρι τις δημοτικές εκλογές, με την ανοιχτή στήριξη στον Κασιδιάρη, ακόμη και από τον Στίγκα, που δηλώνει ότι πληρώνει το τελευταίο του γραμμάτιο.

Αυτό που παραμένει ανοιχτό για το σύστημα είναι η μείωση της απόστασης μεταξύ της φασιστικοποίησης που εκφράζεται ως επίσημη πολιτική των κυρίαρχων αστικών δυνάμεων και του φασισμού. Δηλαδή, η πολιτική αξιοποίηση του φασισμού ως στήριγμα της αστικής πολιτικής διαχείρισης. Αναζητείται, λοιπόν, ακόμη η Χ.Α. «με την γραβάτα» και από την άλλη, μια άλλη εκδοχή των ταγμάτων εφόδου, που δεν θα εκθέτουν και δεν θα αδειάζουν το σύστημα προκα-

λώντας τα δημοκρατικά αισθήματα της συντριπτικής πλειοψηφίας του λαού.

Δύσκολη η εξίσωση, γι' αυτό άλλωστε η διαδικασία αυτή της αναδιαμόρφωσης του χώρου της ακροδεξιάς που συντελείται με σημείο έναρξης τη δολοφονία Φύσσα ως σήμερα, έχει τα μπρος και τα πίσω της, χωρίς να έχει ολοκληρωθεί.

Ταυτόχρονα, αυτή η διαδικασία συνδέεται, αποτελώντας πλευρά της, με την αναδιαμόρφωση συνολικά του αστικού πολιτικού σκηνικού και την αναπροσαρμογή του στο επίπεδο των σημερινών αναγκών του συστήματος. Αν, πρόσκαιρα, η ΝΔ δείχνει να είναι έξω από αυτή τη διαδικασία λόγω του αποτελέσματος των Βουλευτικών εκλογών (ωστόσο η σαθρή σταθερότητα ήδη έχει εκφραστεί στο κυβερνητικό επιτελείο), αυτή η διαδικασία διαπερνάει το σύνολο των αστικών δυνάμεων. Εκφράζεται σε αυτή τη φάση με ένταση στις διαδικασίες του ΣΥΡΙΖΑ και με την ωμή παρέμβαση των κέντρων εξουσίας, κυρίως με την υποψηφιότητα Κασσελάκη, που διαμορφώνει νέα δεδομένα, εκκινώντας παράλληλα αντίστοιχες διαδικασίες στο σύνολο των αστικών κομμάτων.

Στο έδαφος αυτής της διαδικασίας, ο υπ. Επικρατείας Μ. Βορίδης δήλωσε για τον Κασιδιάρη: «Ναι, κατεβαίνει, αλλά στην τελική ανάλυση το χειρίζομαστε». Σε αυτόν τον χειρισμό περιλαμβάνεται και η πλευρά της αξιοποίησης του Κασιδιάρη ως εκβιασμού για την ενίσχυση του «δημοκρατικού» Μπακογιάννη απέναντι στον μαχαιροβγάλτη, με την ταυτόχρονη ενεργοποίηση της «θεωρίας των δυο άκρων», που ξεπλένει την τρομοκρατία του αστικού κράτους και των φασιστών και χτυπάει την Αριστερά και τους λαϊκούς αγώνες.

ΑΝΤΑΡΣΙΑ

Εκλογικές αγωνίες και μεταβατικό πρόγραμμα

Είναι η συνεργασία των δυνάμεων της ΑΝΤΑΡΣΙΑ με δυνάμεις προερχόμενες από τη ΛΑΕ και το ΜέΡΑ25 στους δήμους της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης ευκαιριακή και έξω από κάθε προγραμματική αρχή, όπως περίπου την παρουσιάζει η πρόσφατη απόφαση της Κ.Ε. της ΟΚΔΕ-Σπάρτακος; Θα ήμασταν οι τελευταίοι που θα αρνούσαν ότι κάτι τέτοιο αποτελεί ένα από τα βασικά γνωρίσματα αυτών των συνεργασιών, που για άλλη μια φορά περιβάλλονται από τον συνηθισμένο ακατάσχετο βερμπαλισμό για τα όσα υποτίθεται ότι θα φέρουν στον χώρο της Αριστεράς, καθώς και από την επιστράτευση παλιών και γνώριμων κάλπικων εκλογικών διλημμάτων για την προσέλευση της ψήφου ενός αριστερού και προοδευτικού κόσμου.

Και πράγματι, είναι απολύτως χαρακτηριστικό, όπως επισημαίναμε και σε πρόσφατο άρθρο της Π.Σ. το ότι αυτές οι δυνάμεις ανακάλυψαν ως πεδίο συσπείρωσης τις δημοτικές και περιφερειακές εκλογές, την ίδια στιγμή που δεν έχουν να παρουσιάσουν τίποτε από την άποψη

της -έστω και στοιχειώδους- κοινής δράσης στο κίνημα όλο το προηγούμενο διάστημα. Ίσα-ίσα, ακόμα και σε κεντρικό επίπεδο, τα ξεχωριστά τους κατεβασματα ενόψει των διπλών βουλευτικών εκλογών του Μαΐου-Ιουνίου είχαν αραιώσει έως εξαφάνισαν τον τελευταίο καιρό μέχρι και τις ελάχιστες διαδικασίες συνεννόησης, ενώ κάτι τέτοιο ισχύει στο πολλαπλάσιο για τις όποιες κινήματικές πρωτοβουλίες υπήρξαν σε επίπεδο γειτονιάς και επιμέρους περιοχών.

Στην προκειμένη περίπτωση, μάλιστα, στη βάση των ασφυκτικών όρων του νόμου Βορίδη, η ανάγκη μετατρέπεται σε φιλοτιμία και δημιουργούνται εκλογικές συγκολλήσεις για να πιαστεί το πολυπόθητο όριο εισόδου στα δημοτικά συμβούλια. Αυτό συμβαίνει χωρίς να δοθεί καμία εξήγηση από όλες αυτές τις δυνάμεις για το αν και μέσα από ποια διαδικασία ξεπέρασαν τις διαφορές που υπαγόρευσαν ξεχωριστές εκλογικές καθόδους στο παρελθόν, για το ποιοι είναι οι λόγοι που στις υπόλοιπες περιοχές της χώρας έχουν γίνει διαφορετικές επιλογές και παραμένουν τα ξεχωριστά κα-

τεβασματα και ειδικότερα, στον δήμο της Αθήνας, για το τι μεσολάβησε από τις τελευταίες εκλογές και ξαφνικά συνενώθηκαν τα μέχρι πρότινος ανταγωνιστικά σχήματα της ΑΝΤΑΡΣΙΑ.

Δεν είμαστε εμείς, φυσικά, που από θέση αρχής θα αρνηθούμε το ενδεχόμενο δημιουργίας πολιτικών συνεργασιών μεταξύ των δυνάμεων που αναφέρονται στην Αριστερά, αρκεί να στηρίζονται σε ξεκάθαρες πολιτικές θέσεις και να υπηρετούν την κοινή δράση για την ανάπτυξη των αγώνων της εργατικής τάξης, του λαού και της νεολαίας. Καμιά τέτοια υπόθεση δεν υφίσταται σε αυτή την περίπτωση. Αντιθέτως, ο εκλογικός παροξυσμός που επικρατεί εδώ και πάνω από έναν χρόνο στην πλειοψηφία των αριστερών οργανώσεων έχει συμβάλει τα μέγιστα στο να αναπαράγονται τα πιο παραλυτικά φαινόμενα σε επίπεδο κινήματος.

Θα αδικούσαμε, όμως, τις όποιες -έστω και πλήρως ευκαιριακές- συνεργασίες αναπτύσσονται σε αυτόν τον χώρο, αν λέγαμε ότι στερούνται της οποιασδήποτε κοινής προγραμματικής βάσης. Γιατί είναι σαφές πως το υπόβαθρο του με-

ταβατικού προγράμματος που έχουν στην προμετωπίδα τους αυτές οι δυνάμεις λειτουργήσει και σε αυτήν την περίπτωση ως μοχλός «υπερβάσεων» και κοινός τόπος. Οι αυταπάτες για το αστικό κράτος και τους θεσμούς του, που φτάνει μέχρι και στο σημείο να καταρτίζονται ολόκληρα προγράμματα για τη λειτουργία της «τοπικής αυτοδιοίκησης» στον καπιταλισμό, αποτελεί αναμφίβολα ένα ισχυρό ενοποιητικό στοιχείο, που δεν πρέπει να παραγνωρίζεται. Καθόλου δεν πρέπει να μας κάνει εντύπωση, λοιπόν, το ότι στα ψηφοδέλτια της εν λόγω συνεργασίας έχουν βρει χώρο άνθρωποι που υπηρέτησαν στο παρελθόν από «θέσεις ευθύνης» αυτούς τους θεσμούς, όπως καταγγέλλεται από την ΟΚΔΕ-Σπάρτακος.

Χωρίς να θέλουμε να προτρέχουμε, πολύ αμφιβάλλουμε για τις δυνατότητες μακροήμερευσης αυτών των συνεργασιών. Η ίδια η ζωή και η εμπειρία όλων των τελευταίων χρόνων, άλλωστε, έχει αποδείξει πως ο ορίζοντάς τους είναι αποκλειστικά εκλογικός, σε αντιδιαστολή με τις πραγματικές και επείγουσες ανάγκες της εργατικής-λαϊκής πάλης.

ΣΥΡΙΖΑ

Ζητούμενο ο επόμενος αρχηγός

Αποφασισμένη η συστημική κατεύθυνση

Σε άγρια κόντρα στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ έχει εξελιχτεί το ζήτημα της εκλογής νέου προέδρου. Από τη μία η Έφη Αχτσιόγλου, η οποία, ενόψει του δεύτερου γύρου των εκλογών βγαίνει δημόσια και μιλάει για खुδαίες συκοφαντίες προς το πρόσωπό της, από την άλλη ο νέος «αστέρας» στο κόμμα της αντιπολίτευσης Στέφανος Κασσελάκης, ο οποίος, με τη συνδρομή του υποστηρικτή του Πολάκη, έχει ανεβάσει (ή κατεβάσει) το επίπεδο της εσωκομματικής αντιπαράθεσης.

Το βασικό στοιχείο της κατάστασης είναι η κρίση την οποία περνάει ο ΣΥΡΙΖΑ και δεν φαίνεται να ξεπερνάει ανεξαρτήτως αποτελέσματος του δεύτερου γύρου. Κρίση η οποία έχει επέλθει από τα κακά εκλογικά αποτελέσματά του, τα οποία ήταν και η λογική συνέχεια για ένα κόμμα το οποίο ήθελε να είναι και με τον λαό και την αριστερά (στα λόγια) αλλά παράλληλα και με το κεφάλαιο και τους ιμπεριαλιστές. Αυτή τη στάση του πληρώνει σε αυτή τη φάση, και η ανικανότητά του να παίξει έστω και αντιπολιτευτικό ρόλο φαίνεται από το γεγονός ότι δεν μπορεί να καρπωθεί σε εκλογικό και όχι μόνο- επίπεδο τη δυσaréσκεια η οποία υπάρχει απέναντι στην κυβέρνηση και το σύστημα.

Η δεξιά μετατόπιση του ΣΥΡΙΖΑ και η ενσωμάτωσή του δεν είναι καινούργιο δεδομένο. Είναι προϊόν της πολιτικής του αντίληψης και της σοσιαλδημοκρατικιστικής οπτικής που είχε από τότε που ήταν κόμμα του 4%. Παρόλα αυτά, η με-

τατόπιση ακόμα δεξιότερα και η ενσωμάτωσή του στο σύστημα είναι εμφανής ακόμα και στους πιο δύσπιστους. Ανεξάρτητα από το πώς θα καταλήξει ο δεύτερος γύρος των εσωκομματικών εκλογών, μόνο και μόνο το γεγονός ότι υποψήφιος για την προεδρία του είναι ένας αμερικανοθρεμένους εφοπλιστής, ο οποίος έχει μαθητεύσει κοντά στο επιτελείο του Μπάιντεν στις προεδρικές εκλογές των ΗΠΑ το 2008, αλλά και σε αμερικανικά think tanks εξωτερικής πολιτικής, είναι από μόνο του στοιχείο παραπέρα ενσωμάτωσης και ευθυγράμμισης με τα ιμπεριαλιστικά κέντρα.

Το παραπάνω κομμάτι του βιογραφικού του Κασσελάκη δεν φαίνεται να θορυβεί και ιδιαίτερα τα βασικά στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ, τα οποία, αν και έχουν βγάλει τα μαχαίρια, πιο πολύ ενδιαφέρονται για το γεγονός ότι είναι ένα μήνα στο κόμμα και βρίσκεται υποψήφιος πρόεδρος, παρά για τις καταβολές του και την τοποθέτησή του. Αν βάλουμε τώρα και στην εξίσωση ότι πολλά στελέχη, όπως ο Παππάς και ο Πολάκης έχουν στρατευτεί με τον Κασσελάκη, γίνεται εμφανέστερο ότι δεν υπάρχει προβληματισμός για την πολιτική ταυτότητα του κόμματος γιατί αυτή, απ' ό,τι φαίνεται, εδώ και καιρό είναι δεδομένη. Αυτό που ανησυχεί τα βασικά στελέχη είναι το πώς θα γίνει ο ΣΥΡΙΖΑ κόμμα-πυλώνας της αστικής τάξης και του κεφαλαίου και πώς θα υπηρετήσει ως εξαρτημένο πολιτικό προσωπικό τα ιμπεριαλιστικά του αφεντικά. Σε αυτή τη συζήτηση δεν

υπάρχει κανένας προβληματισμός και γι' αυτό και δεν ανοίγεται σαν τέτοια από κανέναν.

Αντίστοιχα η Αχτσιόγλου μπορεί να έχει στο «οπλοστάσιό» της την κοινοβουλευτική της διαδρομή, όμως αυτή ακριβώς φέρνει μαζί της και το μερίδιο της ευθύνης της για την κατάσταση διάλυσης που υπάρχει αυτή τη στιγμή μέσα στον ΣΥΡΙΖΑ. Άλλωστε, και σε πολιτικό επίπεδο έχει δώσει τα διαπιστευτήριά της στο κεφάλαιο με τον νόμο Βρούτση-Αχτσιόγλου για τα εργασιακά -τον οποίο προώθησε ως υπουργός Εργασίας- που επισφράγισε την κατάργηση των συλλογικών διαπραγματεύσεων για τον κατώτατο μισθό.

Ακόμα και η αφωνία του Αλέξη Τσίπρα και η εξαφάνισή του από τις εκλογές και μετά (όχι αναγκαστικά για να

στηρίξει τον έναν έναντι του άλλου υποψηφίου) είναι δείγμα κατανόησης τόσο των αδιεξόδων που υπάρχουν στο κόμμα, όσο και της φυσιογνωμίας που πρέπει να διαμορφώσει από δω και πέρα ο ΣΥΡΙΖΑ αν θέλει να εξακολουθεί να διεκδικεί ρόλο με αξιώσεις στο πολιτικό στερέωμα. Φυσιογνωμίας ακόμα πιο συστημικής και ευθυγραμμισμένης με το συνολικό κλίμα δεξιάς μετατόπισης που επιτάσσει το κεφάλαιο και ο ιμπεριαλισμός. Αυτή η πορεία για τον ΣΥΡΙΖΑ είναι μονόδρομος της δεν μπορεί να την αποφυγει όσο και να το απεύχεται, που δεν το απεύχεται! Αυτό που προβληματίζει κατά βάση είναι το πώς θα εξακολουθήσει να προχωρά στις ράγες του συστήματος, αλλά θα αποκτήσει ξανά τη λαϊκή υποστήριξη ή έστω την ανοχή, όπως την είχε ένα προηγούμενο διάστημα.

Πάτρα

Κώστας Πελετίδης

Παράδειγμα ρεφορμιστικής διαχείρισης

Βασική προϋπόθεση για τη συμμετοχή σε οποιαδήποτε εκλογική διαδικασία μιας αριστερής δύναμης είναι η πολιτική της απόφαση για τον με ποιόν τρόπο και από ποια θέση θα υπηρετήσει ή και όχι τα λαϊκά συμφέροντα. Με αυτήν την γενική παραδοχή, η συμμετοχή των δυνάμεων που αναφέρονται στην αριστερά στις εκλογικές αναμετρήσεις των αυτοδιοικητικών εκλογών κρίνονται και εκ του αποτελέσματος, όταν μάλιστα αυτές οι δυνάμεις βρίσκονται κοντά στη διεκδίκηση ενός Δήμου ή μιας Περιφέρειας. Για να μπούμε όμως κατευθείαν στο θέμα, ο λόγος γίνεται για την περίπτωση της Πάτρας και τη μεγάλη πιθανότητα να εκλεγεί για τρίτη φορά Δήμαρχος της πόλης ο Κ. Πελετίδης, με τον συνδυασμό της Λαϊκής Συσπείρωσης που στηρίζει το ΚΚΕ. Σε έναν Δήμο όπου η ρεφορμιστική πολιτική προχωρά ένα βήμα παραπέρα και έρχεται να διοικήσει έναν μηχανισμό του αντιλαϊκού αστικού κράτους, όπως το ίδιο περιγράφει την Τοπική Αυτοδιοίκηση στο κάλεσμα της ΚΕ για τις εκλογές που έρχονται.

Χρειάζεται να αναφερθεί και η λογική που το ΚΚΕ συμμετέχει, μέσω της Λαϊκής Συσπείρωσης, σε αυτές τις εκλογές. Δεν χωρά αμφιβολία πως η δεξιά και ρεφορμιστική πολιτική που εκπροσωπεί θεωρεί ως «μητέρα των μαχών» κάθε

εκλογική διαδικασία του αστικού κράτους. Παίρνοντας φόρα από την «επιτυχία» που είχε στις Βουλευτικές του Ιούνη, προχωρά στο επόμενο ραντεβού με τις κάλπες. Με κοινοβουλευτικούς όρους λοιπόν, μιας και τα σχήματα της Λαϊκής Συσπείρωσης έχουν δράση μόνο στα Δημοτικά και Περιφερειακά Συμβούλια, έχει ξεκινήσει την προεκλογική εκστρατεία με επικεφαλής τον Πελετίδη και το παράδειγμα της Πάτρας. Τι παράδειγμα όμως είναι αυτό;

Για το ΚΚΕ είναι αναγκαίο να αναδείξει τα έργα του Πελετίδη και δεν μπορεί να κάνει διαφορετικά, αφού είναι ο μοναδικός Δήμαρχος που είχε και απ' ό,τι φαίνεται θα είναι και ο μοναδικός που θα έχει. Ένας Δήμαρχος που διαχειρίστηκε ρεφορμιστικά για ακόμα μια θητεία τον Δήμο Πατρέων. Ανέλαβε να υλοποιήσει όλα τα έργα χωρίς να κάνει καμία τομή στον βασικό τρόπο λειτουργίας του Δήμου. Διαχειρίστηκε τα κονδύλια του ΕΣΠΑ, αποδεχόμενος την πολιτική που η ΕΕ σφικταγκαλιάζει και με τα οποία ταυτόχρονα δεσμεύει διαρκώς Δήμους και Περιφέρειες. Διατήρησε το καθεστώς ομηρίας για χιλιάδες υπαλλήλους που εργάζονται με δμηνα προγράμματα, διεκδικώντας παράλληλα τη διεύρυνση αυτών σε 12μηνα, για να μπουν στο ταμείο ανεργίας και να μοριοδοτηθούν, έτσι ώστε να

μονιμοποιηθούν μέσω ΑΣΕΠ. Τέτοιο σχεδιασμό θα ζήλευαν ακόμα και πρωτοκλασάτοι σοσιαλδημοκράτες. Ανάμεσα σε αυτούς τους ομήρους βρίσκονται και οι 253 εργαζόμενοι κοινωφελούς εργασίας που το μόνο που διεκδικούν (στα Πρωτοδικεία πλέον) είναι η παράταση της εργασίας τους από τον «εργοδότη» Δήμο. Ο εργοδότης όμως είναι άφραγκος και οι εργαζόμενοι θα πρέπει να κάνουν υπομονή, να σφίξουν και άλλο το ζωνάρι! Προέχουν τα έργα. Έργα που έγιναν και θα γίνουν με τον ίδιο τρόπο ξανά, χωρίς να διαφέρουν από αυτόν που οι υπόλοιποι Δήμοι υλοποιούν. Όσα μπόρεσε να κάνει ο Δήμος με τους ελάχιστους υπαλλήλους που έχει τα έκανε ή τα μισοέκανε, τα υπόλοιπα, που ήταν και τα «μεγάλα» έργα, τα ανέλαβαν οι εργολάβοι. Το φράγμα Πείρου-Παραπεύρου, ο ΑΣΟ, οι αναπλάσεις του κέντρου, ο ΧΥΤΑ Φλόκα κ.ο.κ. είναι έργα που έχουν αναλάβει μικροί και μεγάλοι εργολάβοι κανονικά και με τον (αστικό) νόμο. Με τις γνωστές διαδικασίες διαγωνισμών και αναθέσεων φτιάχνονται και συντηρούνται έργα με την υπογραφή ενός Δημάρχου που τάχα μου τα έχει βάλει με τα μεγάλα επιχειρηματικά συμφέροντα.

Όλα τα σφουριά του ΚΚΕ χτυπούν στις εκλογές της λεγόμενης Τοπικής Αυτοδιοίκησης και στην Πάτρα χτυπούν ακόμα

πιο δυνατά. Τα σχήματα της Λαϊκής Συσπείρωσης δεν είναι πρωτοβουλίες αγώνα που θα παλέψουν ενάντια στις πολιτικές που ρημάζουν τον τόπο και τον λαό. Στην πρόσφατη ανακοίνωση του ΠΓ του ΚΚΕ(μ-λ) αναφέρεται: «Οι Δήμοι [...] συνεχίζουν να λειτουργούν ως “κυματοθραύστis” της λαϊκής οργής, ως μηχανισμός απορρόφησης και αποπροσανατολισμού της λαϊκής δυσaréσκειας» (28/08/23). Μια τοποθέτηση που αφορά τους Δήμους και όσους έρχονται να τους αναλάβουν, του ΚΚΕ συμπεριλαμβανομένου. Το παράδειγμα της Πάτρας είναι χαρακτηριστικό γιατί συμπεριλαμβάνει την ουσία του ρεφορμισμού όταν αυτός καταλαμβάνει διοικητικό θώκο και λειτουργεί συνδιαχειριστικά στο πλαίσιο του καπιταλιστικού συστήματος. Η οπισθοχώρηση της λαϊκής πάλης και σε τοπικό επίπεδο για τα μικρά και τα μεγάλα που απασχολούν την κοινωνία έχει ως αποτέλεσμα τη στήριξη προσώπων που όχι μόνο δεν συμβάλουν στην υπόθεση της πάλης ενάντια στις πολιτικές του συστήματος, αλλά δίνουν σε αυτό εικονικά φιλολαϊκό προφίλ. Μπορεί στα μάτια των κατοίκων της Πάτρας ο Πελετίδης να εμφανίζεται σαν καλός διαχειριστής. Όμως παραμένει διαχειριστής και αυτό ο λαός θα το ξεπεράσει μόνο με τη συμμετοχή του στον αγώνα. Σε κάθε συνοικία και σε κάθε πόλη.

Προς υποχρεωτική ασφάλιση ακινήτων

Το κόστος της αποκατάστασης των καταστροφών στις πλάτες του λαού

Η υποχρεωτική ασφάλιση των ακινήτων ήταν στα σχέδια της κυβέρνησης από το 2020, αλλά πάγωσε λόγω του κορωνοϊού. Στις αρχές του χρόνου, μετά τον Ιανό και τις πυρκαγιές του 2021, ο ΟΟΣΑ επανέφερε το θέμα σε έκθεσή του.

Μετά και τις καταστροφές του φετινού καλοκαιριού, ο Μητσοτάκης στη ΔΕΘ ανακοίνωσε τη μείωση του ΕΝΦΙΑ κατά 10% στα ασφαλισμένα ακίνητα, όμως διατύπωσε την πρόθεσή του να περάσει από τα κίνητρα στην υποχρεωτική ασφάλιση. Και αυτό, όχι μόνο για τα ακίνητα, αλλά άμεσα για τις μεσαίες και μεγάλες επιχειρήσεις και σε μια πορεία και για την αγροτική παραγωγή.

Οι ασφαλιστικές εταιρίες, σε ορισμένες περιπτώσεις, θα πρέπει να πληρώσουν πολύ μεγάλες αποζημιώσεις σε ασφαλισμένες επιχειρήσεις στη Θεσσαλία. Με αυτήν την αφορμή ο πρόεδρος της Ένωσης Ασφαλιστικών Εταιρειών Ελλάδος δήλωσε πως «*ωρίμασε πλέον η ιδέα πολιτεία και ασφαλιστικός κλάδος να συνεργαστούν, προκειμένου να διαμορφωθεί ένα ολοκληρωμένο σύστημα ασφαλιστικής κάλυψης του πληθυσμού από τα φυσικά φαινόμενα*».

Ένα από τα πρότυπα ενός τέτοιου συστήματος -τύπου ΣΔΙΤ- είναι αυτό που ισχύει στη Γαλλία, όπου, εκτός των άλλων, προϋπόθεση για να αποζημιωθεί μια ζημιά από το σύστημα είναι να καλύπτεται από ιδιωτική ασφάλιση.

Η κυβέρνηση επιδιώκει, από τη μια,

να εξασφαλίσει μια γερή μπάζα για τις ασφαλιστικές εταιρίες, μειώνοντας, ταυτόχρονα, την έκθεσή τους στους κινδύνους αποζημιώσεων από φυσικές καταστροφές.

Από την άλλη, πρόθεσή της είναι να ελαχιστοποιήσει τις όποιες αποζημιώσεις θα δίνει το κράτος σε τέτοιες περιπτώσεις. Τα ψίχουλα που δίνει σήμερα θα μειωθούν ακόμα περισσότερο μέσα στον κυκλώνα του «ολοκληρωμένου συστήματος ασφαλιστικής κάλυψης».

Το σημαντικότερο, ωστόσο, είναι ότι το σύστημα διαμορφώνει μια ολόκληρη αντίληψη για το ζήτημα των αποζημιώσεων από τις λεγόμενες φυσικές καταστροφές. «Λεγόμενες», γιατί υπάρχει το κεφαλαιώδες ζήτημα των ευθυνών για το ότι μια καταιγίδα -έστω και τόσο δυνατή- καταλήγει στην καταστροφή στη Θεσσαλία, των ευθυνών για το πώς ξεκίνησαν οι πυρκαγιές και πώς αντιμετωπίστηκαν και τόσα άλλα.

Όλα αυτά προσπερνιούνται και θεωρείται δεδομένο ότι αυτοί που φταίει δεν θα πληρώσουν. Αλλά πρέπει να θεωρείται, πλέον, δεδομένο ότι ούτε το κράτος θα πληρώσει. Σε μια εκ νέου αποθέωση της ατομικής ευθύνης, παρουσιάζεται η ιδιωτική ασφάλιση ως εκσυγχρονισμός και ως υποχρέωση που έχει ο καθένας απέναντι στην περιουσία του. Και όποιος δεν εκπληρώνει αυτή την υποχρέωση, δεν θα δικαιούται ούτε τα κρατικά ψίχουλα.

Και επομένως, το κόστος της αποζη-

μίσωσης το επωμίζεται αυτός που έχει καταστραφεί. Που θα πρέπει να έχει φροντίσει να έχει πληρώσει αυτήν την αποζημίωση σε ασφάλιστρα. Για το καλό του! Και το κράτος απόν! Αυτό του οποίου τα λεφτά προέρχονται επίσης από τον λαό!

Το κερασάκι στην τούρτα είναι ανακοίνωση για την ενίσχυση του ταμείου για αποζημιώσεις από φυσικές καταστροφές με την αύξηση του ειδικού τέλους διαμονής σε ξενοδοχεία και άλλα τουριστικά καταλύματα. Το τέλος αυτό πληρώνεται σήμερα χωριστά από την τιμή ενοικίασης του καταλύματος, άρα η αύξησή του θα επιβαρύνει τους πελάτες και όχι τους επιχειρηματίες, οι οποίοι απλά θα εισπράτουν για λογαριασμό του κράτους.

Η διαχείριση των αποζημιώσεων που σχεδιάζει η κυβέρνηση της ΝΔ αναδεικνύει ότι δεν σκοπεύει να κάνει τίποτε έστω για να ανακουφίσει τους χιλιάδες ανθρώπους που έχασαν τα πάντα στις πυρκαγιές και τις πλημμύρες. Ότι η περίφημη θωράκιση που προπαγανδίζει για αποτελεσματικότερη αντιμετώπιση στο μέλλον θα γίνει ακόμα ένα χαράτσι για όλους μας, ένα ακόμα στοιχείο επίθεσης που παρουσιάζεται ως μέτρο κοινωνικής πρόνοιας. Και ότι στον ίδιο τον λαό, στους ίδιους τους πληγέντες πέφτει το βάρος να διεκδικήσουν αυτά που δικαιούνται.

Να υπερασπιστούμε τη ζωή μας κόντρα στον εργασιακό μεσαίωνα

Κανείς δεν πείθεται απ' τους απολογητές του συστήματος που ρίχνουν το φταίξιμο στην «κακία την ώρα» και ονομάζουν «μεμονωμένα περιστατικά» τα εργοδοτικά εγκλήματα, όταν σχεδόν κάθε μέρα γίνεται όλο και μεγαλύτερη η μακάβρια λίστα με ανθρώπους που έχουν χάσει τη ζωή τους σε ώρα εργασίας. Το 2022 χαρακτηρίστηκε ως χρονιά ρεκόρ με 103 θανατηφόρα περιστατικά και 14.388 σύνολο. Για το πρώτο εξάμηνο του 2023 ο αριθμός αυτός βρίσκεται ήδη στους 85 νεκρούς κι η εργατική τάξη μετράει ολοένα περισσότερους νεκρούς. Μόνο την Κυριακή 17 Σεπτέμβρη στο Βόλο, ένας 28χρονος εργάτης στη Χαλυβουργία Ελλάδας σκοτώθηκε όταν η πρέσα του ελασματουργείου που καθάρριζε μήκκε σε λειτουργία (στο ίδιο εργοστάσιο είχε σκοτωθεί 31χρονος εργάτης στις 11 Αυγούστου), ενώ δεύτερος εργάτης, 38 χρονών, έχασε τη ζωή του όταν το χέρι του εγκλωβίστηκε σε μηχανήμα κατά τη διάρκεια εργασιών καθαρισμού απ' τις καταστροφές της πλημμύρας στο καρναβίο στο Τρικέρι.

Τα παραπάνω δεν αποτελούν μια απλή στατιστική. Είναι η ωμή βαρβαρότητα με την οποία βρίσκονται αντιμετώπιση οι εργαζόμενοι στην καθημερινότητά τους, στη δουλειά τους, εκεί όπου παίρνουν ψίχουλα αντί για μισθούς, όπου ξεζουμίζονται με ελαστικά ωράρια, όπου η εντατικοποίηση κι η μόνη απειλή της απόλυσης γίνονται κανόνας. Σαν να μην έφταναν οι άθλιες συνθήκες εργασίας κι η κατάργηση κάθε

έννοιας εργασιακού δικαιώματος, η ανταρτοτική επίθεση χτυπάει και το δικαίωμα στην ίδια τη ζωή.

Όσο προχωράνε τα αδιέξοδα του κεφαλαίου και βαθιάει η κρίση του, τόσο πιο επιθετικό κι επικίνδυνο θα γίνεται, ρίχνοντας τα βάρη στην πλάτη του λαού και διαμορφώνοντας έναν εργασιακό μεσαίωνα όπου η ζωή των εργαζόμενων θα βρίσκεται μόνιμα σε θανάσιμο κίνδυνο. Εξάλλου τα δικαιώματα κι η τήρηση μέτρων ασφαλείας στους χώρους δουλειάς είναι κατακτήσεις του εργατικού κινήματος και αποτελούν ξένο σώμα για το σύστημα, το οποίο επιτίθεται με λύσσα και προσπαθεί ρεβανσιστικά να τα πάρει πίσω. Δεν διστάζει μάλιστα να εγκληματεί κυριολεκτικά όταν διακυβεύονται τα πλούτη του. Για χάρη της κερδοφορίας, η ανθρωπινή ζωή δεν έχει καμία αξία κι ο εργαζόμενος αντιμετωπίζεται μονάχα σαν ένα αναλώσιμο εργαλείο, που θα παράγει υπεραξία ανάλογα με τους σχεδιασμούς της επιχείρησης.

Ιδανικός σύμμαχος είναι η κυβερνητική πολιτική που δίνει απλόχερα την ανάλογη κάλυψη και στήριξη στο κεφάλαιο και την εργοδοσία μ' ένα πλήθος από ανταρτοδικούς νόμους. Ο οδοστρωτήρας εργασιακών δικαιωμάτων που έκανε άλματα την περίοδο της πανδημίας και συννεχίστηκε ακόμα πιο επιθετικά με την εφαρμογή του νόμου Χατζηδάκη, έρχεται τώρα να ενισχυθεί με το νέο νομοσχέδιο απ' το υπ. Εργασίας.

Κι αν μέχρι τώρα κάναμε λόγο για σημαντική αύξηση των εργοδοτικών εγκλημάτων, κάθε χρόνο και μεγαλύ-

τερη την τελευταία πενταετία, το νομοσχέδιο αυτό είναι βέβαιο πως θα φέρει τον πολλαπλασιασμό τους. Είναι το άμεσο αποτέλεσμα όταν ο εργαζόμενος θα εξοντώνεται δουλεύοντας 6 μέρες τη βδομάδα, ακόμα και 13 ώρες τη μέρα, ενώ παράλληλα θα ισχύουν κι οι «συμβάσεις μηδενικών ωρών» που τον θέλουν έρμαιο στα χέρια του αφεντικού, 24 ώρες σε ετοιμότητα με μηδενική σταθερότητα. Ας θυμηθούμε και το διανομέα στη Χαλκίδα που πέθανε από θερμοπληξία κάνοντας «θελήματα» μέσα στον καύσωνα, τώρα που αυτά τα «θελήματα» νομιμοποιούνται σαν «συμβάσεις». Αν βάλουμε στην εξίσωση και την κατεύθυνση αύξησης των ορίων συνταξιοδότησης στα 74 χρόνια, η εκτίναξη των ατυχημάτων στους χώρους δουλειάς μοιάζει νομοτέλεια.

Αλήθεια πώς προστατεύει τα δικαιώ-

ματα των εργαζόμενων όπως διατυπώνει ότι κάνει μ' αυτό το νομοσχέδιο η κυβέρνηση; Πρόκειται για ξεκάθαρη κοροϊδία, αφού στην πραγματικότητα απελευθερώνεται η εκμετάλλευση χωρίς όρια. Όχι μόνο δεν προστατεύει, αλλά αντίθετα στέκεται σαν μια μεγάλη απειλή ακόμα και για τη σωματική ακεραιότητα των εργαζόμενων, που καλούνται να ζουν για να δουλεύουν, αλλά ουσιαστικά να μην επιβιώνουν.

Αν κάποιος μπορεί να υπερασπιστεί τα εργασιακά δικαιώματα, αυτοί είναι οι ίδιοι οι εργαζόμενοι. Χωρίς αναμονή και αυταπάτες για νόμους που θα μείνουν στα χαρτιά, με πίστη στο δρόμο του αγώνα και των συλλογικών διεκδικήσεων, να παλέψουν για την ανατροπή του νομοσχεδίου ενάντια στην πολιτική του συστήματος που εξαθλιώνει και δολοφονεί.

Σύσκεψη υγειονομικών ΚΚΕ(μ-λ)

Με αποφασιστικότητα και εμπιστοσύνη στις λαϊκές δυνάμεις, να δυναμώσουμε τις εστίες αντίστασης στην επίθεση του συστήματος

Την Κυριακή 10 Σεπτέμβρη πραγματοποιήθηκε σύσκεψη των υγειονομικών εργαζόμενων του ΚΚΕ(μ-λ). Συζητήθηκε η κατάσταση που έχει διαμορφώσει η επίθεση του συστήματος στο χώρο των νοσοκομείων και της πρωτοβάθμιας περίθαλψης, τόσο απ' τη σκοπιά των εργασιακών συνθηκών των υγειονομικών όσο και απ' τη σκοπιά του λαϊκού δικαιώματος στην ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη. Κυρίως, αναγνωρίζοντας την κλιμάκωση της επίθεσης αυτής, συζητήθηκαν τα καθήκοντα πάλι που πρέπει με αποφασιστικότητα ν' αναλάβουν οι δυνάμεις του ΚΚΕ(μ-λ), της Ταξικής Πορείας και κάθε αριστερού προοδευτικού αγωνιστή την επόμενη περίοδο. Ολόκληρη η απόφαση της σύσκεψης θα δημοσιευτεί στην ιστοσελίδα του ΚΚΕ(μ-λ).

Συνοπτικά και σε σημεία:

1. Το καπιταλιστικό ιμπεριαλιστικό σύστημα χαρακτηρίζεται από συνθήκες κρίσης που προκύπτουν απ' τη σύμπληξη των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών (με κυριότερη έκφραση τον πόλεμο στην Ουκρανία) με την οικονομική κρίση του συστήματος, διαμορφώνοντας ένα μαύρο μέλλον για τους λαούς.

2. Οι δυνάμεις του συστήματος επιτίθενται λυσσαλέα σε δικαιώματα και κατακτήσεις των λαών εκμεταλλευόμενες τον παγκόσμιο αρνητικό συσχετισμό δυνάμεως για την εργατική τάξη και τους λαούς.

3. Ο εξαρτημένος ελληνικός καπιταλισμός εισάγει και πολλαπλασιάζει την ένταση της επίθεσης σε όλα τα μέτωπα στη χώρα μας.

4. Η επίθεση στο χώρο της υγείας είναι διμέτωπη και εξελίσσεται τόσο στο μέτωπο των εργασιακών δικαιωμάτων των υγειονομικών όσο και στο δι-

καίωμα του λαού στην περίθαλψη.

5. Οι υγειονομικοί εργαζόμενοι συνεχίζουν να έχουν ως αναφορά το δικαίωμα στη μόνιμη και σταθερή δουλειά, παρά τη σαφή υποχώρηση των τελευταίων χρόνων που καταγράφεται με το 30% των εργαζομένων να είναι συμβασιούχοι.

6. Το αγαθό της υγείας και το δικαίωμα του λαού σε ίση, πλήρη και δωρεάν περίθαλψη, βρίσκεται στο στόχαστρο της πολιτικής της επίθεσης. Επίθεση που θα κλιμακώνεται όλη την επόμενη περίοδο και για όσο δεν βρίσκει αντιστάσεις απ' την πλευρά του λαού.

7. Η επίθεση του συστήματος έχει ως πυρήνα το χτύπημα των δικαιωμάτων και την ένταση της κυριαρχίας του κεφαλαίου απέναντι στην εργατική τάξη και τον εχθρό λαό. Δεν συντελείται καμία οργανωμένη μετάβαση σε κάποιο «ΝΕΟ ΕΣΥ» και η επίθεση παράγει συνθήκες ζούγκλας στο λαό. Ακόμη κι η αναζήτηση και διεύρυνση όρων κερδοφορίας που προκύπτει απ' την επίθεση γίνεται άναρχα, όπως εκφράζεται απ' τον εξαρτημένο κομπραδόρικο χαρακτήρα της ντόπιας αστικής τάξης και τις ληστρικές επιδρομές του ιμπεριαλιστικού κεφαλαίου.

8. Μοναδική απάντηση στην επίθεση είναι η συγκρότηση οργανωμένων μαζικών αγώνων απ' την πλευρά εργαζομένων και λαού.

9. Οι αντιστάσεις των υγειονομικών εδώ και μια ολόκληρη περίοδο βρίσκονται σε υποχώρηση, με σημαντικές συνέπειες σε όρους δουλειάς και περίθαλψης.

10. Οι ξεπουλημένες συνδικαλιστικές ηγεσίες διατηρούν και επαναπροσδιορίζουν το ρόλο τους ως ενδιάμεσοι κρίκοι αρμοί του συστήματος. Με όχημα την υπεράσπιση του ΕΣΥ ως σύστημα, ξε-

πουλάνε αγώνες και σπέρνουν απογοήτευση. Σημαντική κόντρα πρέπει να δώσουμε ενάντια στον ξεπουληματικό χαρακτήρα των ψευδο-απεργιακών καλεσμάτων της ΠΟΕΔΗΝ, υπερασπιζόμενοι ταυτόχρονα το δικαίωμα στην Απεργία.

11. Η ρεφορμιστική αριστερά (ΚΚΕ-ΑΝΤΑΡΣΥΑ) που δρα στους υγειονομικούς, παραμένει εγκλωβισμένη στην υπεράσπιση του ΕΣΥ ως σύστημα, αναζητά φιλολαϊκά μοντέλα και σοσιαλιστικές νησίδες στα πλαίσια του εξαρτημένου καπιταλισμού και, με μπόλικο θερμπαλισμό και ακτιβισμό, υποτάσσει την αντίσταση και τους μαζικούς αγώνες στην κοινοβουλευτική λογική.

12. Η επίθεση στο χώρο την επόμενη περίοδο θα προχωρήσει μέσω:

1. Συνέχισης της μείωσης του αριθμού των υγειονομικών μέσω παρατηρήσεων-απολύσεων-συνταξιοδοτήσεων. Κατεύθυνση που ενισχύεται απ' το σύστημα, ενώ ξεκίνησε και εκστρατεία ενοχοποίησης των υγειονομικών για την κατάσταση στα νοσοκομεία.

2. Εφαρμογής των DRGs, αξιολόγησης εργαζομένων και εφαρμογής ατομικού νοσηλίου.

3. Κλεισίματος νοσοκομείων με το μοντέλο “κόμβος-ακτίνα”.

13. Οι δυνάμεις της του ΚΚΕ(μ-λ) και της Ταξικής Πορείας πρέπει να ενισχύσουν κάθε εστία αντίστασης σ' αυτήν την πολιτική. Την τρέχουσα περίοδο ν' αναδειχθεί ο ρόλος που θα παίξουν τα DRGs, που ήδη σε πολλά νοσοκομεία εφαρμόζονται και ιδιαίτερα ως όχημα αξιολόγησης των εργαζομένων. Να γίνει προσπάθεια για μαζικές διαδικασίες-συνελεύσεις για τη διεκδίκηση να μην απολυθούν οι επικουρικοί στο τέλος του χρόνου. Να αναδεικνύεται η πάλη για προσλήψεις προσωπικού ως απάντηση

στην εντατικοποίηση και οι αυξήσεις στους μισθούς ως απάντηση στην ακρίβεια. Να στηριχτεί η πάλη του λαού ενάντια στον αποκλεισμό που θα φέρει ο θεσμός του “προσωπικού γιατρού” και τα κλεισίματα νοσοκομείων. Να συμβάλουμε στους αγώνες της εργατικής τάξης και των εργαζομένων ενάντια στο νομοσχέδιο Γεωργιάδη και για την κατάργηση του νόμου Χατζηδάκη.

14. Να αναδείξουμε τον πραγματικό υπαίτιο για τις συνθήκες ζούγκλας που βιώνουν εργαζόμενοι και λαός στα ΤΕΠ (επείγοντα), που οδηγούν σε περιστατικά βίας, και στην ανάγκη προσανατολισμού της οργής απέναντι στο σύστημα και όχι ανάμεσα σε τμήματα του λαού.

15. Παλεύουμε για:

- Προσλήψεις μόνιμου προσωπικού.
- Μονιμοποίηση όλων των συμβασιούχων. Μόνιμη και σταθερή δουλειά για όλους.
- Αυξήσεις στους μισθούς, που να καλύπτουν το κόστος ζωής.
- Ενάντια σε εντατικοποίηση/υπερεφμερέωση/απανωτές βάρδιες.
- Ενάντια σε κάθε μορφής αξιολόγηση.
- Χαρακτηρισμό του χώρου ως ανθυγεινού με ό,τι αυτό συνεπάγεται.
- Να μην κλείσει κανένα νοσοκομείο-άνοιγμα όσων κλείσανε.
- Υπερασπιζόμαστε το δικαίωμα στην ΑΠΕΡΓΙΑ και τα συνδικαλιστικά δικαιώματα. Ενάντια σε τρομοκρατία και εκβιασμούς (δυσμενείς μεταθέσεις, αλλαγές τμημάτων, απολύσεις).
- Ίση, Πλήρη και Δωρεάν Περίθαλψη για όλους.

Θεσσαλονίκη

Απολύσεις τριών μελών του Δ.Σ. του ΣΕΦΙΕ από τα εκπαιδευτήρια Φρυγανιώτη

Τον Ιούνιο τα εκπαιδευτήρια Φρυγανιώτη στη Θεσσαλονίκη απέλυσαν δύο εκπαιδευτικούς του Δ.Σ. του Σωματείου Εργαζομένων στα Φροντιστήρια και τα Ιδιωτικά Εκπαιδευτήρια. Έπειτα, το Σεπτέμβριο απέλυσαν και την Πρόεδρο του Σωματείου, με την τακτική της μη ανανέωσης σύμβασης. Παρά τις επικλήσεις της εργοδοσίας ότι δεν συμβάδιζαν με τις πρακτικές του σχολείου, κοινό στοιχείο των απολύσεων ήταν ότι όλοι τους απέργησαν τον Μάρτιο για τα Τέμπη.

Πρόκειται για μια αναβαθμισμένη επίθεση του συστήματος και της εργοδοσίας απέναντι στο δικαίωμα των εργαζομένων να συνδικαλιζούνται και να αγωνίζονται. Γίνεται ακόμη εντονότερο το χτύπημα, αν συνυπολογίσουμε τη θέση των συναδέλφων στο Δ.Σ., αλλά και το γεγονός ότι μιλάμε για τη

μισή διοίκηση. Φαίνεται ότι μετά το ζόρι τους λόγω του ξεσηκωμού στα Τέμπη, η εργοδοσία με πλάτες και ενεργή στήριξη της κυβέρνησης, κάνει βήματα να κερδίσει πίσω τον χώρο που νιώθει ότι δικαιούται απέναντι στους εργαζομένους και τις διεκδικήσεις τους. Στηρίζονται στην προώθηση της αντεργατικής επίθεσης με αιχμή το νέο νομοσχέδιο Γεωργιάδη, που εμπλουτίζει τον νόμο Χατζηδάκη και προωθεί και άλλες πτυχές της ατζέντας του συστήματος.

Δυστυχώς από την αρχή, η πλειοψηφία του Δ.Σ. (ΠΑΜΕ) λειτούργησε με τον γνωστό τρόπο της μη μαζικοποίησης, μέσω των κλειστών κομματικών συγκεντρώσεων. Από την ανάληψη της προεδρίας από τον προηγούμενο Νοέμβριο, ελάχιστα έχουν γίνει για τη συσπείρωση, τη μαζικοποίηση και το άνοιγμα μετώπων (πχ Τέμπη και ΠΔ85

για τους συναδέλφους των ωδείων). Και σε αυτή την περίπτωση, δηλαδή, αν και οι Αγωνιστικές Κινήσεις Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών κατέχουν 1 έδρα, δεν κλήθηκαν ποτέ (παρομοίως και το σχήμα που συσπειρώνεται στο ΝΑΡ) σε Δ.Σ. γι' αυτό το θέμα. Κι όμως, στον 902 υπάρχει δημοσίευμα που λέει ότι με απόφαση του ΣΕΦΙΕ έγινε παράσταση διαμαρτυρίας έξω από τα εκπαιδευτήρια Φρυγανιώτη για το θέμα των δύο (ακόμη τότε) απολύσεων. Όσο το γνωρίζουν οι αναγνώστες του άρθρου, άλλο τόσο το μάθαμε κι εμείς. Συνεδρίαση έγινε μόνο με την παρουσία της Αγωνιστικής Συνδικαλιστικής Κίνησης (ΠΑΜΕ), η απόφαση πάρθηκε μόνο από την ίδια, εμείς δεν κληθήκαμε ποτέ. Με παρόμοια τεχνάσματα καλέστηκε κι η δεύτερη κινητοποίηση 15 Σεπτεμβρίου. Στη συνεδρίαση του Δ.Σ. αμέσως μετά, όπου παραβρεθήκαμε, προτείναμε νέα

κινητοποίηση σε συγκεκριμένη μέρα και ώρα, ενώ η ΑΣΚ απέφευγε τον συγκεκριμένο καθορισμό. Βέβαια νέο Δ.Σ. στις αρχές της εβδομάδας, που πάλι δεν κληθήκαμε, πήρε απόφαση για απεργία στις 21/9 και άλλαξε την ημέρα της διαμαρτυρίας.

Το βασικό παραμένει πως πρέπει να ανοίξει πλατιά το ζήτημα, με σύσκεψη στο ΕΚΘ με μαζικούς φορείς της πόλης, για τη μεγαλύτερη δυνατή πίεση στην εργοδοσία. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις Ιδιωτικών Εκπαιδευτικών πιέζουν σε αυτή την κατεύθυνση με συγκεκριμένες προτάσεις, ενώ διεκδικούν να λειτουργεί το Σωματείο σε δημοκρατική βάση. Με αυτές τις προτάσεις σπρώχνουν τον αγώνα στην επαναπρόσληψη των τριών συναδέλφων, που μόνο με μαζική απάντηση των εργαζομένων και ενεργοποίηση του σωματείου μπορεί να επιτευχθεί.

ΒΑΖΟΥΝ ΠΛΑΤΗ ΟΙ ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΗΓΕΣΙΕΣ ΣΤΗΝ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ

Συνδικαλισμός της υποταγής και του ξεπουλήματος

Η κυβέρνηση της ΝΔ, με περίσσιο αντεργατικό θράσος, αξιοποιώντας τον αρνητικό συσχετισμό και στα πλαίσια του εργατικού κινήματος, κινήθηκε με ταχύτητα και αποφασιστικότητα για το νέο αντεργατικό έκρωμα, που νομιμοποιεί κι επεκτείνει τη σύγχρονη εργασιακή βαρβαρότητα. Από καιρό είχε ξεκινήσει κι έναν πόλεμο αποπροσανατολισμού και λάσπης, με βασικό σύμμαχο τα ΜΜΕ, ώστε συντεταγμένα ν' αποκρύψουν τα βαθιά αντεργατικά χαρακτηριστικά της επίθεσης.

Σημαντικούς συμμάχους βρήκε για άλλη μια φορά η κυβέρνηση στους εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ. Στις αρχές Αυγούστου, εκδίδουν ανακοίνωση με «εποικοδομητική κριτική» για το «ξεπέραςμα των όποιων καθυστερήσεων» στην εφαρμογή της ευρωπαϊκής νομοθεσίας. Τρεις μέρες πριν την κατάθεση του νομοσχεδίου στην ολομέλεια της Βουλής, καταγράφουν σε εκτενές δελτίο τύπου τις προτάσεις της ΓΣΕΕ, με τις οποίες αποδέχονται και νομιμοποιούν πρακτικά το σύνολο των διατάξεων του νομοσχεδίου, ζητώντας ορισμένες «βελτιωτικές αλλαγές». Χωρίς καμιά αναφορά σε απεργία (η μοναδική ως τώρα περίπτωση σε κατάθεση αντεργατικού νομοσχεδίου με τέτοια κεντρικά χαρακτηριστικά), **υιοθετούν ολόκληρη την κυβερνητική προπαγάνδα**, τόσο σε σχέση με την «ανάγκη» -του κεφαλαίου- να προχωρήσει η αντεργατική επίθεση με νέα μέτρα, όσο και σε σχέση με τον δήθεν φιλεργατικό χαρακτήρα του νομοσχεδίου, για το οποίο παραπονιούνται ότι εξαιρεί τους δημόσιους υπαλλήλους απ' τις «προστατευτικές διατάξεις του». Η αναζήτηση «θετικών πυκνών» κι οι εκκλήσεις για «ελέγχους» και «εφαρμογή του νόμου» είναι ίδια με τη στάση που κράτησε κατά την περίοδο της προώθησης του νόμου Χατζηδάκη, που κατέληξε ν' ακυρώσει απεργία και να βάλει πλάτη στην εφαρμογή της επίθεσης. Η ΓΣΕΕ, πλήρως αποκομμένη απ' τους εργαζόμενους, αποδεικνύει στην κυβέρνηση και στο σύστημα συνολικά τη δυνατότητα που διαθέτει να ενισχύει

την αντεργατική πολιτική και να υπονομεύει τις εργατικές αντιτάσεις. Και ζητάει ως αντάλλαγμα την κατοχύρωση του ρόλου του επίσημου συνομιλητή (και διαχειριστή για πλήθος ζητημάτων).

Στοιχισμένα με τη ΓΣΕΕ, πλήθος εργατικών κέντρων, ομοσπονδιών, αλλά και πρωτοβάθμιων σωματείων, σφύριζαν αδιάφορα για εβδομάδες απ' την ώρα που αναρτήθηκε το νομοσχέδιο. Το μεγαλύτερο εργατικό κέντρο της χώρας, της Αθήνας, στη μοναδική ανακοίνωσή του μέχρι να γίνει γνωστό ότι η ΓΣΕΕ δεν αποφάσισε απεργία, ενώ ανέλυε τα αντεργατικά χαρακτηριστικά του νομοσχεδίου με σχετική λεπτομέρεια, κατέληγε: «Θα αγωνιστεί (το ΕΚΑ) με όλα τα νόμιμα μέσα με σκοπό να διατηρήσει όποιο προστατευτικό πεδίο υφίσταται... Οι εργαζόμενοι θα μπορούν να προσφεύγουν στο Εργατικό Κέντρο Αθήνας, το οποίο θα είναι διαρκώς αρωγός σε κάθε προσπάθειά τους για τη μη χειροτέρευση των εργασιακών σχέσεων... αλλά και την απαίτηση για ελέγχους από τα αρμόδια όργανα χωρίς παρωπίδες και στεγανά». Καμιά αναφορά σε απεργιακούς αγώνες, καμιά αναφορά σε συλλογικές διαδικασίες εντός των σωματείων και της βάσης των εργαζόμενων. Νόμιμα μέσα, δικαστικές προσφυγές, και -την τελευταία στιγμή-

μία απεργία για να βγουν απ' την υποχρέωση. **Παράλληλα... ακινοσία επέδειξε η ΑΔΕΔΥ**, με ανύπαρκτη την οποιαδήποτε διαδικασία ή κίνηση στους χώρους του δημοσίου συνολικά. Στάση που δεν «ξεπλένεται» με την απόφαση για 24ωρη απεργία, επίσης τελευταία στιγμή και ύστερα απ' την απόφαση της ΓΣΕΕ.

Σ' ένα τέτοιο κλίμα, **το ΠΑΜΕ επέδειξε αντίστοιχες καθυστερήσεις κι ελάχιστες κινήσεις, κυρίως εικονικού χαρακτήρα**. Σ' ένα μήνα διαβούλευσης του νομοσχεδίου, προχώρησε σε δύο μεσημεριανές συγκεντρώσεις στελεχών έξω απ' το υπ. Εργασίας και ένα κάλεσμα σε σύσκεψη σωματείων και ομοσπονδιών με «πανηγυρικά» χαρακτηριστικά. Μια απογευματινή συγκέντρωση που είχε οργανώσει με επίκεντρο το ζήτημα των πλημμυρών, συμπληρώθηκε βιαστικά με το ζήτημα του νομοσχεδίου. Κι αυτό **με δεδομένη την εργατική κινητοποίηση που πραγματοποιήθηκε με συμμετοχή και της Ταξικής Πορείας την προηγούμενη μέρα**. Παράλληλα, **τα δεκάδες δευτεροβάθμια όργανα και τα πολλαπλάσια πρωτοβάθμια που ελέγχει σ' όλη τη χώρα βρίσκονταν σε απόλυτη αδράνεια**, χωρίς καμιά παρέμβαση στους χώρους δουλειάς, με τους εργαζόμενους έρμαιο της κυβερνητικής προπαγάνδας. Φανερά αιφνιδιασμένο

απ' την ταχύτητα που κινήθηκε η κυβέρνηση, αποτέλεσμα της επικέντρωσης των δυνάμεων του ΚΚΕ στη «μεγάλη μάχη» των δημοτικών και περιφερειακών εκλογών, οδήγησε τα δευτεροβάθμια όργανα που ελέγχει σε απόφαση για απεργία στις 21/9 (αφού είχαν προηγηθεί αποφάσεις με... ανοικτή ημερομηνία απεργίας), αναλαμβάνοντας να συμπληρώσει το κενό που άφησε η ΓΣΕΕ, αλλά **με τα ίδια χαρακτηριστικά έλλειψης συγκρότησης όρων και δουλειάς για την επιτυχία της απεργίας**.

Δεν είναι τυχαία η επαναφορά από στελέχη του της τοποθέτησης ότι «ο νόμος Χατζηδάκη έχει μείνει στα χαρτιά», παραβλέποντας την αντίφαση με τη -σωστή- επισήμανση ότι το νομοσχέδιο Γεωργιάδη πατάει στο έδαφος του νόμου Χατζηδάκη. Ούτε το «αίτημα» περί 7ωρου-35ωρου, την ώρα που το σύστημα τσακίζει το 8ωρο. Δεν πρόκειται για κάποιου είδους «τρέλα», αλλά για την **έκφραση της συγκεκριμένης πολιτικής αντίληψης που λέει πως οι αγώνες δεν μπορούν να φέρουν νίκες, πως οι κεντρικές πολιτικές επιλογές είναι «αδιαμφισβήτητες»**. Με βάση αυτή, οι εργατικές κινητοποιήσεις δεν έχουν λόγο να έχουν συγκεκριμένο στόχο-επίδοκο, επομένως το μόνο νόημα που τους απομένει είναι η προπαγάνδη του «προγράμματος». Και κάπως έτσι, συντηρεί το «δικαίωμα» να κοινά επικριτικά το δάχτυλο στις εργαζόμενες μάζες που «δεν καταλαβαίνουν» και όλο... ψηφίζουν λάθος.

Για τη μεγάλη πλειοψηφία των συνδικαλιστικών δυνάμεων, το σενάριο της μιας απεργίας τη μέρα ψήφισης του εκάστοτε νόμου, που επαναλαμβάνεται διαρκώς, φαίνεται να βολεύει από πολλές πλευρές. Η ανατροπή της επίθεσης κι η αντίσταση στην εργασιακή βαρβαρότητα όμως αποτελεί ζήτημα ζωής και θανάτου για τους εργαζόμενους και την εργατική τάξη. Μια τέτοια διαδικασία απαιτεί μαζική συμμετοχή και κινητοποίηση, διάρκεια, αποφασιστικότητα και σύγκρουση με την αντιδραστική «νομιμότητα» που επεκτείνεται.

ΠΟΙΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ ΤΗΣ ΑΠΕΡΓΙΑΚΗΣ ΠΕΡΙΦΡΟΥΡΗΣΗΣ

Υπό διωγμό οι εργατικοί αγώνες

Τα τελευταία χρόνια με την αντεργατική πολιτική να βρίσκεται στην εμπροσθοφυλακή της γενικευμένης επίθεσης του συστήματος απέναντι στα δικαιώματα λαού και νεολαίας, το αστικό κράτος οχυρώνεται για να υπερασπίσει από καλύτερη θέση τα συμφέροντα του κεφαλαίου. Δεν υπήρξε αντεργατικός νόμος που μέσα στα άρθρα του δεν προέβλεπε τις αντιδράσεις, έτσι ώστε να συμπεριλάβει και τα αντίστοιχα μέτρα που θα επέβαλλαν απαγορεύσεις στο δικαίωμα των εργαζομένων ν' απαντήσουν. Για την εργοδοσία είναι δεδομένο πως το νομικό οπλοστάσιο που υπάρχει και συνεχώς εμπλουτίζεται βρίσκεται στο δικό της στρατόπεδο. Η αστική δικαιοσύνη και μια σειρά δικαστικών και πειθαρχικών μηχανισμών που έχουν δημιουργηθεί βρίσκονται μόνιμα στην υπηρεσία της αστικής τάξης για να υποτάξουν τις όποιες αντιτάσεις προκύπτουν απ' την επιβολή της βαρβαρότητας στους εργασιακούς χώρους. Μοναδική διαφυγή για το σύστημα ήταν, είναι και θα είναι η καταστολή κι η τρομοκρατία. Μ' αυτόν τον τρόπο κατοχυρώνει τη δυνατότητα να εκμεταλλεύεται με όρους δυσβάσταχτους το λαό και την εργατική τάξη.

Δεν είναι τυχαίο λοιπόν που τα τελευταία χρόνια έχουμε το συνδυασμό πολιτικών που ποδοπατούν δικαιώματα και κατακτήσεις, με τις διώξεις και την καταστολή. Αρκεί να ρίξει κάποιος μια ματιά στις δεκάδες διώξεις μετά την ψήφιση του ν.4808/21 (νόμος Χατζηδάκη). Σε εργοστάσια και υπηρεσίες, οι εργοδότες έχουν ξεσαλώσει σέρνοντας σε δικαστήρια και πειθαρχικά όσους παλεύουν κι αντιστέκονται. Οι εκδικητικές απολύσεις δεν μπορούν να καλύψουν τις ορέξεις των εργοδοτών, χρειάζονται πιο αυστηρά μέτρα για να δουλέψει αρμονικά η κρεατομηχανή της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης.

21/12/2021: Τα ΜΑΤ εισβάλλουν στα Πετρέλαια Καβάλας για να σπάσουν την απεργία

Οι απεργιοί εργάτες της **Μαλαματίνας**, ανάμεσά τους και εκλεγμένοι συνδικαλιστές, που πάλευσαν για το δικαίωμα στη δουλειά ενάντια στις απολύσεις, συλλημβάνονται και σέρνονται στα δικαστήρια γιατί ύψωσαν ανάστημα κόντρα στις επιλογές των εργοδοτών τους. Σχεδόν το σύνολο των εργαζομένων στα **Πετρέλαια Καβάλας** κι ολόκληρο το ΔΣ του σωματείου βρίσκονται αντιμέτωποι και με διώξεις, ύστερα απ' την απόλυσή τους, σε συνέχεια της επίθεσης που δέχτηκαν απ' την αστυνομία μέσα στις εγκαταστάσεις. Πειθαρχικές διώξεις λόγω συνδικαλιστικής δράσης δέχονται εργαζόμενοι της **ΔΥΠΑ** (πρώην ΟΑΕΔ) αρνούμενοι να εφαρμόσουν το μέτρο του «ποινολογίου» για τους ανέργους.

Ο πρόεδρος του **Συνδικάτου Επισιτισμού-Τουρισμού Αχαΐας** απολύεται με τη διοίκηση του **Casino Rio** να εφαρμόζει κατά γράμμα το νόμο 4808/21. Εργαζόμενοι της **Green & Health** απολύονται για τη συμμετοχή τους στη γενική απεργία στις 9/11/2022. Πλήθος αντίστοιχων περιπτώσεων και στον κλάδο του φαρμάκου, της ιδιωτικής εκπαίδευσης, του εμπορίου, του χάρτου, των τηλεπικοινωνιών κ.α.

Χαρακτήρα διώξεων έχουν βέβαια κι οι δυσμενείς μετακινήσεις, όπως αυτές εφαρμόστηκαν στο νοσοκομείο του Ευαγγελισμού ή στην ΕΥΔΑ Καλαμάτας. Μοναδική αφορμή η συνδικαλιστική δράση των εργαζομένων.

Η λίστα των διώξεων δεν έχει τελειωμό και το τελευταίο διάστημα πολλαπλασιάζονται. Οι μηνύσεις, τα πειθαρχικά, οι απολύσεις βρίσκονται σε ημερήσια διάταξη στα χέρια διοικήσεων κι εργοδοτών για να διαφυλαχτεί το απάνθρωπο περιβάλλον που βαπτίζουν «εργασιακή ειρήνη». Στόχος για το σύστημα είναι η πλήρης υποταγή σ' όλα τα επίπεδα. Τρανταχτό παράδειγμα είναι κι η πρόσφατη πειθαρχική δίωξη 7 εκπαιδευτικών, συνδικαλιστών και μελών ΔΣ στον Πειραιά που κατηγορούνται, πρώτον για συνδικαλιστική δράση (παρέμβαση της ΕΛΜΕ ενάντια στις εξετάσεις PISA), δεύτερον για πολιτική δράση (συμμετοχή σε κινητοποίηση το 2020 για την επέτειο απ' την δολοφονία του Α. Γρηγορόπουλου) και τρίτον για τις απόψεις τους! (σχόλιο για την κατάρρευση της τράπεζας θεμάτων που η προϊστάμενη αρχή θεώρησε κακόβουλο).

Όλα δείχνουν πως στενεύουν τα περιθώρια των ελευθεριών και στο στόχαστρο βρίσκεται και η συνδικαλιστική δράση. Οι διώξεις αυτές δεν μπορούν ν' αντιμετωπιστούν σαν μεμονωμένα γεγονότα και πώς θα μπορούσαν, όταν αυτές πληθαίνουν,

ΜΑΖΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑΚΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΤΟΝ ΕΡΓΑΣΙΑΚΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Καμία υποχώρηση! Το δυνάμωμα της ταξικής οργάνωσης και των εργατικών αγώνων είναι μονόδρομος

Μπορεί ο Γεωργιάδης να «μην είδε» απεργούς και να θεωρεί ότι οι εργαζόμενοι «θεωρούν καλό» το αντεργατικό του έκτρωμα, όμως η πραγματικότητα είναι εντελώς διαφορετική και δεν κρύβεται με φτηνά κόλπα. Και η πραγματικότητα είναι ότι πολλές χιλιάδες εργαζόμενοι απήργησαν και διαδήλωσαν σε όλη την Ελλάδα ενάντια στην επέλαση της βαρβαρότητας που φέρνει το νομοσχέδιο αυτό.

Απήργησαν παρά την ακατάπαυστη αστική προπαγάνδα που ήθελε να κάνει το μαύρο άσπρο. Απήργησαν παρά την ξετσιπωπή στάση της ΓΣΕΕ που όχι μόνο δεν κάλεσε απεργία, αλλά διέγινε και «καλές» πλευρές στο νομοσχέδιο. Απήργησαν παρά τους «άξιους» ακόλουθους της ΓΣΕΕ, τις ηγεσίες πολλών εργατικών κέντρων που ελέγχονται από πασοκοδεξιούς, οι οποίοι επίσης δεν προκάρησαν απεργία. Απήργησαν παρά την –επίσης υπονομευτική– στάση του ΠΑΜΕ, που μέχρι τελευταία στιγμή περίμενε να δει τι θα πουν οι γεσεέδες για να οριστικοποιήσει την ημερομηνία της απεργίας (η γνωστή υπεκφυγή μέσω αποφάσεων για απεργία με... ανοιχτή ημερομηνία είχε την τιμητική της). Απήργησαν, τέλος, παρά το όργιο εργοδοτικής τρομοκρατίας που εξελίχθηκε σε χώρους δουλειάς, καθώς οι εργοδότες πήραν κι αυτοί (όπως και η κυβέρνηση) το μήνυμα από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες.

Ήταν φυσικό, με τέτοιο κλίμα, να μην ήταν τόσο μαζική όσο η απεργία του περασμένου Νοέμβρη ή οι απεργίες ενάντια στον νόμο Χατζηδάκη. Όμως αυτό δεν μειώνει καθόλου τη σημασία της. Γι' αυτό, εξάλλου, η διοίκηση της ΣΤΑΣΥ (μετρό, ΗΣΑΠ, τραμ) έσπευσε να προσφύγει ενάντια στην απεργία του προσωπικού της πριν καν αυτή προκηρυχτεί! Γι' αυτό η προκηρυγμένη απεργία της Υπηρεσίας Πολιτικής Αεροπορίας κρίθηκε παράνομη. Οι εργαζόμενοι συνειδητοποιούν το μέγεθος της επίθεσης, αλλά και τη διαστροφή της πραγματικότητας που επιχειρεί η κυβερνητική

όταν στον ίδιο χρόνο επιδιώκεται συνολικά η ποινικοποίηση της συλλογικής δράσης. Στις κινητοποιήσεις για τους πλειστηριασμούς έχουμε συλλήψεις, στον αγώνα ενάντια στην καταστροφή της φύσης το ίδιο. Οι δεκάδες διωκόμενοι για τη συμμετοχή τους στις κινητοποιήσεις του 2020 (Πολυτεχνείο και επέτειο της δολοφονίας του Γρηγορόπουλου), συναντιούνται με τους δεκάδες διωκόμενους που ανέπτυξαν ταξική συνδικαλιστική δράση, απήργησαν, περιφρούρησαν μια κινητοποίηση, κατέβηκαν στο δρόμο ενάντια στις πολιτικές του κεφαλαίου. Στο στόχαστρο δεν βρίσκονται μόνο όσοι έχουν πολιτική και συνδικαλιστική δράση. Το σύστημα σηματοδοτεί συνολικά το λαό, που μέσα του φουντώνει η οργή. Το «μαστίγιο» είναι η μοναδική του επιλογή, μιας και το «καρότο» έχει προ πολλού τελειώσει.

Δεν φτάνει που ο νόμος Χατζηδάκη έχει βγάλει στην παρανομία την ταξική συνδικαλιστική οργάνωση και δράση, το νέο έκτρωμα που φέρνει στη Βουλή η κυβέρνηση στέλνει στη φυλακή όποιον συμμετέχει σε απεργιακή περιφρούρηση ή ακόμα και απλή συγκέντρωση, αν θεωρηθεί ότι «αποκλείει την είσοδο» σε επικείμενη. Ο σκοπός της κυβέρνησης είναι διπλός: απ' τη μια να καταστέλλει πιο αποτελεσματικά κάθε αντίσταση και απ' την άλλη να περάσει στις συνειδήσεις του κόσμου πως οι νόμοι της δεν μπορούν να αμφισβητηθούν και η ένταση της εκμετάλλευσης είναι ο κανόνας. Σημαντική συμβολή σ' αυτόν τον αντιδραστικό κατήφορο έχουν οι συνδικαλιστικές ηγεσίες, αστικές και ρεφορμιστικές, που είτε καλοβλέπουν μέρη των αντεργατικών νόμων ως έδαφος συνδιαλλαγής με το σύστημα, είτε αποφεύγουν την ουσιαστική αντιπαράθεση μιλώντας για νόμους που «θα μείνουν στα χαρτιά». Προοπτική για το λαό και τους εργαζόμενους βρίσκεται μονάχα στον αγώνα για την ανατροπή αυτής της βαρβαρότητας και των νόμων που τη συντηρούν.

προπαγάνδα. Γνωρίζουν από πρώτο χέρι τις συνέπειες αυτής της πολιτικής και βλέπουν τα χειρότερα μπροστά τους. Αυτό που δεν βλέπουν είναι ένα εργατικό κίνημα που να τους εμπνέει και να δίνει προοπτική. Δεν βλέπουν τα σωματεία να λειτουργούν με όρους ενίσχυσης της ταξικής οργάνωσης, με διαδικασίες που θα δίνουν λόγο και χώρο στα μέλη τους. Δεν βλέπουν αγώνες

να δίνονται με συνέχεια και αποφασιστικότητα. Αντίθετα, βλέπουν τα χτυπήματα να έρχονται το ένα μετά το άλλο και είτε να μην γίνεται τίποτε είτε κάποιους να παρουσιάζουν τις ήττες ως νίκες και να σπέρνουν τον εφησυχασμό.

Η ψήφιση αυτού του νομοσχεδίου θα σημαίνει νέα σφοδρή επίθεση στα εργασιακά δικαιώματα. Δεν έρχεται απλά να κατοχυρώσει πιυχές της εργασιακής ζούγκλας που ήδη εφαρμόζονται, αλλά θα δώσει και νέα ώθηση στην επέκτασή της, όπως κάνει κάθε αντεργατική νομοθετική ρύθμιση. Αυτή η πολύτιμη «εργαλειοθήκη εκμετάλλευσης» που προσφέρει η κυβέρνηση στο κεφάλαιο όχι μόνο θα εφαρμοστεί από την πρώτη κιόλας μέρα, αλλά θα ανοίξει τις ορέξεις του για ακόμη περισσότερα. Και αυτό αφορά όλους τους εργαζόμενους. Όχι

μόνο τους εργαζόμενους του ιδιωτικού τομέα ή τους εργαζόμενους ενός κλάδου, αλλά ΟΛΟΥΣ. Γιατί –πριν απ' όλα– χτυπάει την έννοια της συλλογικής πάλης και της αγωνιστικής διεκδίκησης. Όχι μόνο με την ποινικοποίηση της απεργιακής περιφρούρησης (πολύ σημαντικό στοιχείο και τεράστια πρόκληση για το συνδικαλισμό), αλλά και μέσα από την εδραίωση της ατομικής διαπραγμάτευσης, τη διάλυση κάθε έννοιας σταθερότητας στην εργασία και την εμπέδωση της αντίληψης ότι αν ο εργαζόμενος θέλει να ζήσει πρέπει να εξοντωθεί δουλεύοντας σε μία, δύο, τρεις δουλειές και όχι διεκδικώντας αυξήσεις στους μισθούς με την απαίτηση να ζει από μία δουλειά και 8 ώρες εργασίας.

Η επόμενη μέρα, αυτό που ξανοίγεται μπροστά μας απαιτεί ακόμη μεγαλύτερη ενεργοποίηση των αγωνιστικών δυνάμεων στο εργατικό κίνημα. Απαιτεί το ανέβασμα της πολιτικής και ιδεολογικής παρέμβασης στην εργατική τάξη. Η άνεση του κεφαλαίου και της κυβέρνησης να εμπιάζουν την εργατική τάξη και τους εργαζόμενους πρέπει να σπάσει στην πράξη, με το δυνάμωμα της οργανωμένης ταξικής πάλης. Κόντρα στο κλίμα πτοπαθείας και μοιρολατρίας, και κόντρα στις συνδικαλιστικές ηγεσίες που έχουν κάτσει στο οβέρκο των εργαζομένων και παίζουν παιχνίδια σε βάρος του. Με πραγματικές μάχες και όχι μάχες εντυπώσεων. Και επειδή – όπως και ο νόμος Χατζηδάκη – τα μέτρα Γεωργιάδη ΔΕΝ θα μείνουν «στα χαρτιά», η πάλη για την ανατροπή των αντεργατικών νόμων και της αντεργατικής πολιτικής πρέπει να συνεχιστεί με ακόμη πιο έντονους ρυθμούς, σε κάθε σωματείο και σε κάθε χώρο δουλειάς.

ΝΑ ΑΝΤΙΣΤΑΘΟΥΜΕ ΣΤΟΝ ΕΡΓΑΣΙΑΚΟ ΜΕΣΑΙΩΝΑ!

Καμία βελτίωση για τους εργαζόμενους δεν φέρνει το νέο αντεργατικό έκτρωμα!

Με δήθεν βελτιώσεις σε σχέση με αυτό της «διабούλευσης» ισχυρίζονται πως κατατέθηκε το νέο αντεργατικό νομοσχέδιο η κυβέρνηση και τα κάθε λογής παπαγαλάκια του συστήματος. Κάνουν ό,τι μπορούν για να αποκρύψουν την αλήθεια, ότι το νομοσχέδιο αυτό -στο σύνολό του- είναι αντεργατικό! Το σύνολο των διατάξεων που αφορούν το 13ωρο, τη δοκιμαστική περίοδο, τη δουλειά την Κυριακή, την ποινικοποίηση της απεργίας, παραμένουν, διαλύοντας το 5ήμερο-8ωρο, τη μόνιμη και σταθερή δουλειά, ποινικοποιώντας το δικαίωμα των εργαζομένων στην απεργία.

Σ' αυτό το πλαίσιο, προκλητικές είναι κι οι δηλώσεις της ξεπουλημένης ΓΣΕΕ που τάχα είδε το νομοσχέδιο να κατατίθεται με βελτιώσεις υπέρ των εργαζομένων και γι' αυτόν το λόγο δεν θεώρησε σκόπιμο να προκηρύξει απεργία, αφήνοντας ουσιαστικά τους εργαζόμενους ξεκρέμαστους μπροστά σ' αυτήν τη νέα πρόκληση.

Τι το θετικό να βρίσκει κανείς άραγε στην προσθήκη που έγινε στο άρθρο που αφορά την δήμερη εργασία, ώστε πλέον να συμπεριλαμβάνονται ρητά στις επιχειρήσεις που μπορούν να λειτουργούν 7 μέρες τη βδομάδα, απαιτώντας δήμερο απ' τους εργαζόμενους, και οι βιομηχανίες τροφίμων, αναψυκτικών κι εμφιαλώσεως νερού; Όσο κι αν προσπαθεί ο Γεωργιάδης να παρουσιάσει το μέτρο σαν απαίτηση των εργαζομένων, η ουσία είναι ότι με τη διάταξη αυτή η κυβέρνηση φέρνει ένα διπλό πλήγμα τόσο στην Κυριακάτικη αργία και όσο και στο πενθήμερο, δίνοντας ένα μεγάλο δώρο στο κεφάλαιο.

Πώς μπορεί να θεωρηθεί βελτιωμένη η διάταξη που ποινικοποιεί την απεργία; Το νομοσχέδιο αρχικά προέβλεπε, μαζί με την κατ' ελάχιστο εξάμηνη φυλάκιση, χρηματική ποινή τουλάχιστον 5.000€, ενώ το κατατεθέν νομοσχέδιο τροποποιεί τη διάταξη μόνο ως προς το χρηματικό ποσό, το οποίο θα καθορίζεται χωρίς όριο κατά περίπτωση απ' το δικαστήριο. Ουσιαστικά, η περιφρούρηση, δηλαδή η υλοποίηση της συλλογικής απόφασης για απεργία, καθίσταται παράνομη και διώκεται ΚΑΙ ποινικά με φυλάκιση και χρηματικές ποινές που θα φορτώνονται σε απεργούς αγωνιστές, για να μην τοιμήσει να σηκώσει κανείς κεφάλι στον εργασιακό μεσαίωνα που επιβάλλουν και νομοθετικά.

Ομοίως παραμένει η πρόβλεψη για τις συμβάσεις μηδενικών ωρών, με μόνη διαφοροποίηση ότι ως ελάχιστο όριο στις ώρες πραγματικής απασχόλησης (και αμοιβής) προσδιορίζεται το 1/4 του συμφωνημένου συνολικού αριθμού ωρών εργασίας, ώστε να επωφεληθεί τάχα ο εργαζόμενος από ένα ελάχιστο επίπεδο προβλεψιμότητας αναφορικά με το ωράριο και το εισόδημά του. Να ωφεληθεί τάχα ο εργαζόμενος απ' το γεγονός ότι θα πρέπει να είναι πάντα διαθέσιμος, όποτε τον χρειαστεί ο εργοδότης! Χωρίς να έχει σύμβαση που να καθορίζει το χρόνο και τις ημέρες που θα δουλεύει, ούτε το μισθό που θα έχει στο τέλος του μήνα, ώστε να προγραμματίσει τη ζωή του και την καθημερινότητά του. Να είναι μόνιμη stand-by, προσαρμοσμένος στις ανάγκες της εργοδοσίας.

Παράλληλα, μαζί μ' όλες τις αντεργατικές διατάξεις, η κυβέρνηση αποφάσισε μια μέρα πριν την ψήφιση να κατεβάσει τροπολογία για τις τριετίες. Βούλησε ο τόπος για το «ξεπάγωμα» των τριετιών και τη δήθεν φιλεργατική τροπολογία, δημιουργώντας εντυπώσεις στην πλάτη των εργαζομένων. Το δήθεν ξεπάγωμα ουσιαστικά αποτελεί παραγραφή των τριετιών, μιας και με την τροπολογία προβλέπεται ότι καμία τριετία δεν θα προσαμετρηθεί για τη χρονική περίοδο απ' το 2012 μέχρι και το 2023. Οι τριετίες των 12 αυτών χρόνων «χάθηκαν» κι ο εμπαιγμός συνεχίζεται, μιας κι η τροπολογία προσθέτει ότι α) το ξεπάγωμα των τριετιών αναστέλλεται αυτόματα από 1/1/2027 εφόσον η ανεργία θα είναι πάνω απ' το 10% και β) το υπουργικό συμβούλιο μπορεί ανά πάσα στιγμή να... παγώσει το ξεπάγωμα των τριετιών, ακόμα και νωρίτερα απ' το 2027! Η τροπολογία δεν διασφαλίζει παρά μόνο στην κυβέρνηση ότι πετιούνται στα σκουπίδια 12 χρόνια προϋπηρεσίας (κι οι όποιες πιθανές αξιώσεις εργαζομένων) και ότι έχει ανά πάσα στιγμή στα χέρια της τη δυνατότητα να «παίξει» με τις τριετίες (και πιθανά σε σύνδεση με την αύξηση του κατώτατου).

Παρά τις προσπάθειες της κυβέρνησης να εμφανίσει το μαύρο άσπρο, η πραγματικότητα είναι μία: Το νέο αυτό νομοσχέδιο είναι βαθιά αντεργατικό κι η ανατροπή του αποτελεί μονόδρομο για τους εργαζόμενους.

Πλημμύρες στη Θεσσαλία «...Τουν κακότ'ς τον καιρό»

Θεσσαλία, Σεπτέμβρης 2023: «Βιβλική καταστροφή», εγκατάλειψη, απελπισία αλλά και οργή. Άνθρωποι απεγνωσμένοι, σαν ήρωες σε ταινία καταστροφής. Πολίτες μιας ισχυρής(!?) χώρας του «πρώτου κόσμου» που σε κατάσταση ειρήνης ζουν σε συνθήκες πολέμου και «τριτοκοσμικές» συνθήκες. Άνθρωποι εξαθλιωμένοι, που παλεύουν μόνοι τους να απεγκλωβιστούν από τα πλημμυρισμένα, κατεστραμμένα σπίτια τους. Ηλικιωμένοι χωρίς ρούχα, χωρίς φάρμακα και τροφή, χωρίς νερό, χωρίς στέγη. Χωρίς καμία μέριμνα για την υγεία τους από τις αρρώστιες που φέρνουν τα χιλιάδες άταφα νεκρά ζώα που κατέκλυσαν ακόμη κι αυλές σπιτιών, τις αποχετεύσεις που ξεχείλισαν, τους βιολογικούς καθαρισμούς που σταμάτησαν να λειτουργούν. Η έκφραση στον τίτλο είναι η απάντηση ενός αγρότη της περιοχής της Καρδίτσας όταν η δημοσιογράφος προσπαθούσε να τον πείσει ότι για το πλημμυρισμένο του σπίτι φταίει το ύψος της βροχής.

Η επιχείρηση συγκάλυψης και διαστρέβλωσης

Ταυτόχρονα αλλά και μετά την καταστροφή, η κυβέρνηση του συστήματος της εξάρτησης και της εκμετάλλευσης, με την αμέριστη βοήθεια των μέσων μαζικής εξαπάτησης, προσπάθησε με χίλια δύο επιχειρήματα να αθωώσει το καπιταλιστικό σύστημα για την καταστροφή και να τη χρεώσει στο φυσικό φαινόμενο. Ακούσαμε και είδαμε επιστήμονες να χρησιμοποιούν όρους όπως «η μεγαλύτερη πλημμύρα των τελευταίων 18.000 χρόνων», διαστρεβλώνοντας ένα στατιστικό μέγεθος με χρονολογικό, «ξεχνώντας» ότι στην ίδια περιοχή πριν από 3 χρόνια τα ίδια ισχυρίζονταν και για τον «Ιανό».

Την ίδια κατεύθυνση υπηρετεί και το μπαλάκι των ευθυνών μεταξύ τοπικών αρχόντων και κεντρικού κράτους. Η «θεοποίηση» του 112 και τα εκ των υστέρων τηλεοπτικά σόου με την ΕΜΑΚ. Τέλος, η άθλια χρησιμοποίηση από τον κ. Κικίλια της καταστροφής στη Λιβύη με δεκάδες χιλιάδες θύματα ως παράδειγμα ότι θα μπορούσε να ήταν και χειρότερα τα πράγματα...

Με όλα αυτά τα «επιχειρήματα» και ακόμα περισσότερα ήρθε να καλύψει όχι μόνο τη γύμνια και την αδιαφορία του καπιταλιστικού συστήματος για τη ζωή του λαού. Αλλά και τις διαχρονικές ευθύνες του ίδιου του συστήματος για

την κατασκευή και συντήρηση έργων υποδομής για την προστασία της ζωής των ανθρώπων του λαού και τους κόπους των μέσων παραγωγής του.

Οι πλημμύρες και οι κοινωνικοπολιτικοί όροι

Το φυσικό φαινόμενο των πλημμυρών σε πολλές περιπτώσεις στην ιστορία είχε ευεργετικές συνέπειες, ειδικά στην αρχή της ανθρώπινης ιστορίας (η Αίγυπτος και η Μεσοποταμία ήταν τα λίκνα της ανθρωπότητας εξαιτίας των πλημμυρών του Νείλου αλλά και του Τίγρη και του Ευφράτη). Στην πορεία της ιστορίας και ειδικά μετά το πέρασμα στη φάση του καπιταλιστικού ιμπεριαλιστικού συστήματος, η εκμετάλλευση των εργαζομένων έχει παράλληλη πορεία με την υπερκμετάλλευση και την καταστροφή του περιβάλλοντος με στόχο μεγιστοποίηση του κέρδους για το κεφάλαιο. Ενδεικτικά, βιομηχανοποίηση και υπερσυγκέντρωση της γεωργίας, καταστροφή δασών, λατομικές και εξορυκτικές δραστηριότητες στα βουνά, αστικοποίηση με δημιουργία υπερ-πόλεων, αλλαγή χρήσης των ποταμών είτε ως δρόμων μεταφοράς εμπορευμάτων είτε ως καναλιών αποστράγγισης βιομηχανικών λημμάτων (με αλλαγές στην κοίτη τους) πέρα από την παραδοσιακή χρήση για άρδευση αλλά και ύδρευση. Όλα τα παραπάνω δημιουργούν τους όρους έτσι ώστε οι συνέπειες των φυσικών φαινομένων να πολλαπλασιάζονται ανάλογα με τη θέση κάθε χώρας στην ιμπεριαλιστική καπιταλιστική αλυσίδα.

Η ιδιαιτερότητα του θεσσαλικού χώρου

Ας δούμε λίγο τα συγκεκριμένα δεδομένα της πλημμύρας σ' όλη τη Θεσσαλία έτσι ώστε να σχηματοποιήσουμε και να εξειδικεύσουμε τις ευθύνες του συστήματος.

Οι πλημμύρες της Θεσσαλίας είχαν διαφορετικά χαρακτηριστικά (και αιτίες-πολλαπλασιαστές) στις διαφορετικές περιοχές. Είχαμε καταστροφές από πλημμύρες-διάβρωση σε ορεινά-ημιορεινά (Πήλιο-Κόζιακας-Άγραφα), σε πεδινά αλλά και σε αστικό ιστό (Βόλος, Λάρισα) με διαφορετική μορφή. Σε κάθε περίπτωση, οι ευθύνες για τις καταστροφές είναι συγκεκριμένες και θα προσπαθήσουμε να τις διερευνήσουμε έστω τηλεγραφικά.

Η αλλαγή του χαρακτήρα των ημιορεινών της Καρδίτσας και των Τρικάλων, η εγκατάλειψή τους εξαιτίας της αστικοποίησης που επέβαλε το καπιταλιστικό σύστημα στην Ελλάδα είχε σαν αποτέλεσμα να εγκαταλειφθούν καλλιεργήσιμες εκτάσεις με το σύστημα της αναβαθμίδας (πεζούλας) που συγκρατεί νερό και εδάφη, πέρα από την επιτόπια καταστροφή, αύξησε τον όγκο του νερού στον κάμπο αλλά και τα «φερτά υλικά».

Στο Πήλιο το ξεχέρσωμα δασικών εκτάσεων και η «βιομηχανική» δενδροκαλλιέργεια, ταυτόχρονα με τη μετατροπή της περιοχής σε ένα τουριστικό θέρετρο χωρίς τη στοιχειώδη υποδομή, αλλά και οι εγκληματικές διευθετήσεις χειμάρρων και ρεμάτων ειδικά στις εκβολές τους ήταν από τις βασικές αιτίες για την καταστροφή αυτών των περιοχών, πίσω από όλα αυτά ο βασιλιάς «κέρδος».

Ο περίκλειστος θεσσαλικός κάμπος αποτελεί τη λεκάνη απορροής των γύρω ορεινών όγκων με κυρία έξοδο στη θάλασσα, τον Πηνειό και εν μέρει τη λίμνη της Κάρλας. Ο Πηνειός είναι γνωστός για τις πλημμύρες του από την αρχαιότητα και αυτές είναι μια από τις αιτίες που για χρόνια μεγάλη έκταση του κάμπου ήταν βοσκότοπος.

Από το 1950 και μετά με τη σταδιακή εκμηχάνιση της γεωργίας γίνονται τα υποτιθέμενα αντιπλημμυρικά έργα. Εμβληματικό έργο ήταν η αποστράγγιση της λίμνης Κάρλας και η μετατροπή της σε καλλιεργήσιμη έκταση, με την παράλληλη δημιουργία καναλιών κύρια

άρδευσης και κάποιων αντιπλημμυρικών που ολοκληρώθηκαν όπως και όσο ολοκληρώθηκαν μέχρι και τη δεκαετία του 1980, με διευθέτηση της κοίτης του Πηνειού (παράκαμψη Λάρισας).

Τότε άρχισε το «φαραωνικό» έργο της εκτροπής του Αχελώου, που δεν ολοκληρώθηκε ποτέ... αλλά κατέστρεψε περαιτέρω τα ορεινά των Τρικάλων και της Καρδίτσας. Στη συνέχεια οι επεμβάσεις ήταν μόνο κατασκευή αναχωμάτων ύστερα από κάποιες πλημμύρες και κάποιων αμφιλεγόμενων φραγμάτων, αλλά και πάρα πολλές εξαγγελίες που ξεχνιόνταν την επόμενη στιγμή.

Η ερμηνεία, οι διαχρονικές ευθύνες του συστήματος

Οι απαντήσεις για ό,τι έχει γίνει ή δεν έχει γίνει στη Θεσσαλία αλλά και γενικότερα δεν βρίσκονται στο πεδίο της τεχνικής και της επιστήμης (με την ουδέτερη έννοια). Οι απαντήσεις για άλλη μια φορά βρίσκονται στο πεδίο της πολιτικής. Η κυρία πλευρά του ζητήματος δεν είναι αυτό που προβάλλεται, ότι τα έργα γίνονται για να κοιμηθούν κάποιες πλευρές της ντόπιας άρχουσας τάξης της (εθνικοί εργολάβοι).

Η θέση της άρχουσας τάξης της Ελλάδας στο παγκόσμιο ιμπεριαλιστικό σύστημα καθορίζει και τις επιλογές που έχει ή δεν της επιτρέπεται να έχει. Το ίδιο και τα χαρακτηριστικά και η φύση της ως μια αστική τάξη εξαρτημένη, με έντονα στοιχεία τυχοδιωκτισμού και άρπα κόλλα. Πιο συγκεκριμένα, όταν η άρχουσα τάξη της Ελλάδας έκανε κάποια υποτυπώδη έργα υποδομής (αντιπλημμυρικά κ.λπ.), συνολικά το σύστημα βρισκόταν σε άλλη φάση. Φάση επέκτασης και ανοικοδόμησης (Σχέδιο Μάρσαλ) μετά τον Β' Π.Π. και στην ανάγκη να απαντήσει στην πρόοδο -και σε αυτό το πεδίο- του σοσιαλιστικού στρατοπέδου. Ειδικά σε χώρες με ειδικό βάρος όπως η Ελλάδα (προκεχωρημένο φυλάκιο, εμφύλιος).

Κομβικό σημείο στην αλλαγή της πολιτικής της άρχουσας τάξης στην Ελλάδα είναι η ένταξη της στην Ευρωπαϊκή Ένωση (ΕΟΚ) και η διπλή εξάρτησή της. Αντάλλαγμα, το οικονομικό ξεπούλημα της χώρας και «η αποδοχή» της παραρτημοποίησης της οικονομίας, της καταστροφής της αγροτικής παραγωγής (μείωση του αγροτικού πληθυσμού).

Στην εξέλιξη της φτάσαμε σε ένα σύστημα «παροχής υπηρεσιών» προς τους ιμπεριαλιστές με κατασκευές αυτοκινητόδρομων (αλήθεια, θα μάθουμε ποτέ πόσο συνέβαλαν στους όγκους νερού τα έργα του E65;) για τη γρήγορη μεταφορά των εμπορευμάτων τους και όποτε χρειαστεί και των στρατευμάτων του ΝΑΤΟ, και σε μια χώρα παροχής τουριστικών υπηρεσιών. Άρα έργα υποδομής όπως τα αντιπλημμυρικά με μεγάλο βάθος χρόνου δεν έχουν νόημα για αυτήν ούτε και για τους ιμπεριαλιστές.

Τα τελευταία πολλά χρόνια, με την επικράτηση των πιο ληστρικών μερίδων του κεφαλαίου (μετά την κατάρρευση των δήθεν σοσιαλιστικών χωρών) αλλά ειδικότερα μετά την κρίση του συστήματος το 2008, που στη χώρα μας μεταφράστηκε στα μνημόνια, η κατασκευή έργων αντιπλημμυρικής υποδομής σχεδόν απαγορεύτηκε, ενώ δόθηκε προτεραιότητα στο ξεπούλημα υποδομών στο κεφάλαιο με καταστροφικά αποτελέσματα (Τέμπη).

Οι συνέπειες και η αποκατάσταση

Δεν μπορεί να περιμένει κάποιος ότι το σύστημα που δημιούργησε την καταστροφή θα φροντίσει για την ουσιαστική αποκατάστασή της. Αυτό που θα δούμε το επόμενο διάστημα θα είναι τα μπαλώματα όπως όπως κυρίως του οδικού δικτύου και υποσχέσεις για αντιπλημμυρικά έργα στο μέλλον που δεν θα γίνουν ποτέ. Άλλωστε η βαριά βιομηχανία είναι ο τουρισμός...

Οι συνέπειες για το λαό είναι τραγικές. Η καταστροφή δεκάδων παραγωγικών μονάδων αγροτικών και κτηνοτροφικών προϊόντων θα οδηγήσει πολλούς κατοίκους στη μετανάστευση, με άμεση συνέπεια την αύξηση τιμών συγκεκριμένων προϊόντων. Να μη μας κάνει εντύπωση αν τη δήλωση των «επιστημόνων» ότι οι εκτάσεις θα παραμείνουν άγονες για πέντε χρόνια ακολουθήσει η προτροπή ότι αυτές οι εκτάσεις είναι κατάλληλες για την εγκατάσταση φωτοβολταϊκών.. Άρα συγκεκριμένες μεγάλες εταιρίες θα πάρουν για ένα κομμάτι ψωμί τα χωράφια των αγροτών.

Η μόλυνση της καλλιεργήσιμης έκτασης από τα αστικά και βιομηχανικά λύματα που για σχεδόν δύο βδομάδες έχουν σκορπιστεί σε μεγάλη έκταση είναι άλλο μεγάλο κεφάλαιο. Την ίδια στιγμή ο αστικός ιστός του Βόλου και της Λάρισας είναι γεμάτος από την ίδια μολυσμένη λάσπη. Η μεταφορά της κυρίως στον Παγασητικό και τον Θερμαϊκό γίνεται μέσω του Πηνειού και του καναλιού αποστράγγισης της Κάρλας. Καταστροφή των δικτύων ύδρευσης δεκάδων χωριών αλλά και μεγάλων πόλεων όπως ο Βόλος. Όλο το κόστος αποκατάστασης μεταφέρεται στο λαό.

Συμπερασματικά, το βάθος και το εύρος της καταστροφής δεν οφείλεται στην «κλιματική κρίση» αλλά στις συνέπειες του καπιταλιστικού τρόπου παραγωγής με τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά στη χώρα μας όπως προσπαθήσαμε να περιγράψουμε παραπάνω.

Ο λαός κυριολεκτικά δεν έχει άλλη διέξοδο από το να αγωνιστεί για να μπορέσει να ζήσει, να αποκαταστήσει τις πληγές του και να εξασφαλίσει ανθρώπινο μέλλον για τον ίδιο και τις επόμενες γενιές στη Θεσσαλία αλλά και στη χώρα. Διεκδικώντας πλήρη αποζημίωση των κατεστραμμένων σπιτιών και μέσων παραγωγής, χωρίς να υποκύπτει στους εκβιασμούς και τα ψεύτικα διλήμματα που θα του τεθούν.

NZ

Δαδιά Ιδιώτες στα δάση και ανεμογεννήτριες Καταστροφή της παραγωγής και του περιβάλλοντος

Μπορεί η δραματική κατάσταση στη Θεσσαλία να παραμέρισε από την επικαιρότητα τις φωτιές στον Έβρο, όμως η τεράστια καταστροφή του περιβάλλοντος και του μόχθου των κατοίκων είναι «εκεί» και αναζητά διέξοδο στην πλήρη αποζημίωση και αποκατάσταση.

Για δεκαεφτά ολόκληρες ημέρες η πύρινη λαίλαπα, που δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει το «επιτελικό κράτος» (της αρπαχτής, της ρεμούλας και της υποταγής στην ξένη και ντόπια «επιχειρηματικότητα»), κάλυψε 935.000 στρέμματα, τα περισσότερα των οποίων είναι δασικές εκτάσεις, έκανε στάχτη περίπου το 60% της έκτασης του Εθνικού Πάρκου Δαδιάς-Λευκίμης-Σουφλίου, έκαψε πάνω από 120.000 ελαιόδεντρα, χιλιάδες παραγωγικά ζώα και εκατοντάδες κυψέλες, το μεγαλύτερο μέρος των βοσκοτόπων, δεκάδες χιλιάδες τετραγωνικά μέτρα αγροτικών, κτηνοτροφικών και βιοτεχνικών εγκαταστάσεων, ενώ επηρέασε τη ζωή και τη δουλειά περίπου 90.000 κατοίκων. Κι αυτά, σαν μια γενική και συνοπτική μόνο αποτίμηση.

Η επίσκεψη του Κ. Μητσοτάκη στις 11 Σεπτέμβρη ήρθε, υποτίθεται, να δώσει απάντηση στις προσμονές και τις ανάγκες. Και τι έδωσε ο πρωθυπουργός; Μια καλοστημένη (για τα ΜΜΕ) παράσταση στο Δημοτικό Σχολείο Παλαγίας, μπόλικη «ιδιωτική πρωτοβουλία» και μερικές «χάντρες» στους «θαγαμένους» του Σουφλίου (ΔΙΕΚ Υλοτομίας και Χειριστών Μηχανημάτων, «Dadia pass» για να ενισχυθεί ο τουρισμός και ίσως κάποια αντισταθμιστικά οφέλη στο Δήμο για να συνηγορήσει στην εγκατάσταση ανεμογεννητριών).

Δήλωσε λοιπόν με ευαρέσκειά ότι «πάντα κοιτάμε μπροστά και ξαναχίζουμε καλύτερα αυτά τα οποία η μα-

νία της φύσης κατέστρεψε» (πόσο απάνθρωπη τελικά είναι αυτή η φύση!). Θα «ξαναχίσει» λοιπόν η κυβέρνηση το δάσος της Δαδιάς... Ως πολιτικός εκπρόσωπος αυτού του κεφαλαιοκρατικού συστήματος αντιμετωπίζει το περιβάλλον και τον ανθρώπινο πόνο μέσα από την οπτική του «επιχειρείν».

«Έχουμε κινητοποιήσει πολλούς ιδιώτες αναδόχους, υπάρχει μεγάλο ενδιαφέρον. Αυτό το οποίο θα ήθελα, Βαγγέλη (Γενικός Διευθυντής Δασών του ΥΠΕΝ), είναι να διαχωρίσουμε στο μυαλό μας τα έργα που αφορούν τη Δαδιά από τα έργα του υπόλοιπου νομού, έτσι ώστε τα έργα της Δαδιάς να τα αναλάβει ένας (κάτι μπορεί να έχει στο νου του) (...), ήδη για την Παλαγία έχουμε τον ανάδοχο», εκεί «έχουμε ήδη βρει και τους σχετικούς χορηγούς».

Ακονίζουν λοιπόν τα μαχαίρια τους οι κάθε λογής εργολάβοι και χορηγοί, μικρότεροι και κυρίως μεγαλύτεροι, έτοιμοι να σκυλέψουν το καρβουνιασμένο σώμα του περιβάλλοντος και της κοινωνίας. Η ιδιωτική πρωτοβουλία θα κάνει το θαύμα της, με το αζημίωτο βέβαια. Δίπλα τους διάφοροι οργανικοί διανοούμενοι επιστήμονες οι οποίοι ήδη αποφαινόμενοι ότι το δάσος της Δαδιάς θα χρειαστεί 100, ίσως και παραπάνω, χρόνια για να αποκατασταθεί, και άρα ως το «αξιοποιήσουμε» αλλιώς.

Και καθώς η «πράσινη ανάπτυξη» και οι ΑΠΕ είναι στρατηγική επιλογή των ιμπεριαλιστικών κέντρων της ΕΕ,

να μια πρώτη ευκαιρία «αξιοποίησης». Ήδη δεκάδες αιτήσεις Αιολικών Σταθμών Παραγωγής Ηλεκτρικής Ενέργειας (ΑΣΠΗΕ), δηλαδή ανεμογεννητριών, έχουν κατατεθεί για περιοχές που περισφίγγουν το Εθνικό Πάρκο. Από μεγάλες εταιρίες, όπως η δανέζικη European Wind Farms και η Siemens -της οποίας ο υποσταθμός ακουμπάει το νοτιοανατολικό άκρο του Πάρκου-, αλλά και άλλες μικρότερες.

Πριν από μερικούς μήνες, όμως, μετά τη φωτιά του 2022, η πίεση έγινε ακόμη πιο ασφυκτική. Υποβλήθηκε αίτηση ΑΣΠΗΕ για τη θέση «Τρίκορφο», μέσα στη Ζώνη Β1 στο νοτιοδυτικό τμήμα του Πάρκου. Έχει ξεκινήσει μάλιστα η διαδικασία διαβούλευσης της ΜΠΕ, τη στιγμή που η εν λόγω δραστηριότητα (ανεμογεννήτριες) απαγορεύεται να πραγματοποιηθεί μέσα σ' αυτή τη Ζώνη.

Κάποιοι ίσως είναι αρκετά προνοητικοί... Αφού το 2022 κήκε μια σημαντική έκταση από το Πάρκο της Δαδιάς, ποιος μπορεί να αποκλείσει ότι αυτό δεν θα επαναληφθεί και την επόμενη χρονιά; Η κλιματική αλλαγή είναι παρούσα, η κυβέρνηση, σε συνέχεια και των προηγούμενων, απούσα, ας προλάβουμε λοιπόν... Άλλωστε το Συμβούλιο Επικρατείας με την 2499/2012 απόφασή του, που αποτελεί πλέον νομολογία, έκρινε ότι «σε αναδασωτέες εκτάσεις... επεμβάσεις επιτρέπονται όταν πρόκειται να εξυπηρετηθεί ανάγκη με ιδιαίτερη κοινωνική, εθνική ή οικονομική σημασία, όπως είναι η παραγωγή ηλεκτρικού ρεύματος από ανανεώσιμες πηγές, της οποίας η αύξηση αποτελεί και υποχρέωση έναντι της Ευρωπαϊκής Ένωσης».

Παλιότερα, οι διάφοροι υπηρέτες του αστικού συστήματος έλεγαν «να κάνουμε την κρίση ευκαιρία», τώρα το σλόγκαν είναι «να κάνουμε τις καταστροφές ευκαιρία». Ευκαιρία για το κεφάλαιο, ξένο και ντόπιο. Ευκαιρία για το αστικό κράτος (το σύστημα συνολικά) να βγάλει από πάνω του κάθε υποχρέωση προς τους πολίτες, το βιος τους, τη ζωή τους. Όλα για το κεφάλαιο, όλα στο κεφάλαιο είναι η πεμπτουσία της πολιτικής τους. Ένας ασφυκτικός κλοιός που πρέπει να σπάσει.

ΑΝΤΙΛΗΨΕΙΣ Ιδεολογίας και πολιτικής

Κυνισμός ή ειλικρίνεια;

Λίγο πιο κυνικά, ίσως πιο ειλικρινά θα έλεγε κάποιος, τοποθετήθηκε ο Τιμ Γκάρνερ, Αυστραλός μεγιστάνας στον τομέα των ακινήτων, εκφράζοντας τις πιο επιθετικές τάσεις του κεφαλαίου. Η πρόταση Γκάρνερ, που έγινε κατά της διάρκειας μίας εκδήλωσης real estate, περιλαμβάνει τη ριζική αύξηση της ανεργίας προκειμένου οι «αλαζόνες εργαζόμενοι» να καταλάβουν την θέση τους.

Ας δούμε την ανάλυση από την ταξική σκοπιά του αντιπάλου, δια στόματος Γκάρνερ. Το «πρόβλημα» στην οικονομία εντοπίζεται στην κουλτούρα του quiet quitting, δηλαδή στην εντεινόμενη απροθυμία των εργαζομένων να κάνουν όλο και περισσότερα για κέρη των αφεντικών προκειμένου να «δικαιολογείται ο μισθός και η θέση εργασίας τους». Κάτι το οποίο έχει επίδραση στην παραγωγικότητα, μαζί με την ύπαρξη ευέλικτων υπεραμοιβόμενων θέσεων εργασίας (lazy-girl jobs). Καταλήγει ότι όλα αυτά είναι απότοκα των πολιτικών που ακολουθήθηκαν την περίοδο της πανδημίας (κλείσιμο εργασιακών χώρων, επιδόματα στους εργαζόμενους για να επιβιώσουν κ.λπ.). Το ζητούμενο πάντα για τον Γκάρνερ είναι ότι, με εργαλείο την ανεργία, η εργασιακή κουλτούρα πρέπει να επιστρέψει στην αντίληψη ότι ο εργαζόμενος έχει ανάγκη τον εργοδότη και όχι το αντίστροφο.

Ο Γκάρνερ δεν αποτελεί μεμονωμένη φωνή εκφραστή του συστήματος. Αντίθετα τις αγωνίες του μπορεί να εντοπίσει κανείς αν ανατρέξει στις τοποθετήσεις διάφορων αναλυτών από την αρχή της πανδημίας. Ενδεικτικά, ο Οικονομικός Ταχυδρόμος αναφέρει ότι η «μεγάλη παραίτηση», όπως ονομάστηκε το μεγάλο κύμα παραιτήσεων στις ΗΠΑ (σχεδόν 50 εκατομμύρια, το μεγαλύτερο καταγεγραμμένο από το 2000) προκάλεσε εκτεταμένο πανικό στα αφεντικά σε σχέση με τη διατήρηση του κύκλου εργασιών διάφορων κλάδων. Αντίστοιχα αναφέρει ότι οι όποιες αυξήσεις μπορεί να παρατηρήθηκαν από μεταπήδηση εργαζομένων σε διαφορετικές θέσεις, όπως και τα αντίστοιχα (έστω πενιχρά) επιδόματα, δημιούργησαν αναντιστοιχία απαιτήσεων υψηλών μισθών σε σχέση με αυτό που προτίθενται να δώσουν οι εργοδότες, τώρα που υπάρχει μία σχετική εξισορρόπηση της αγοράς σε σχέση με την περίοδο της πανδημίας.

Βέβαια αυτή είναι η οπτική και η αντίληψη του κεφαλαίου για το ξεπέραςμα της δομικής του κρίσης και των σχέσεων που θέλει να οικοδομήσει για να την ξεπεράσει. Ιδιαίτερα αν σταθεί κανείς από την αντίπερα όχθη μπορεί να καταλάβει ότι οι «υψηλές» απαιτήσεις των εργαζομένων δεν είναι τίποτα άλλο από την αναζήτηση, ανάμεσα σε πολλαπλές πιέσεις, ενός μισθού ικανού για την επιβίωση. Και είναι τέτοια η πίεση στην εργατική τάξη και τα χαμηλότερα στρώματα που οι κάποτε «καλοαμοιβόμενες» γαλέρες, όπως για παράδειγμα στη χώρα μας τα επαγγέλματα της τουριστικής σεζόν, δεν ανταποκρίνονται καν μισθολογικά στα χτυπήματα του πληθωρισμού και τις ακρίβειες. Η «απροθυμία» αυτή των εργαζομένων να πάνε στη δουλειά είναι στην πραγματικότητα το αδιέξοδο που αντιμετωπίζουν.

Γυρνώντας πίσω στις τοποθετήσεις του Αυστραλού μεγιστάνου, η απειλή της ανεργίας δεν είναι κάποια διαβολική πρωτοτυπία του συγκεραυμένου, παρά την κατακραυγή που μπορεί να δέχθηκε από διάφορες συστημικές πλευρές. Πέρα από εγγενές φαινόμενο του συστήματος, που δημιουργεί στρατιές ανέργων, αξιοποιείται διαρκώς σαν εργαλείο αποδοχής χειρότερων εργασιακών όρων. Από την άλλη, η ακόρεστη δίψα του κεφαλαίου για κερδοφορία απαιτεί διαρκώς την ανάγκη για εντατικοποίηση της δουλειάς, για επέκταση του ωραρίου και της απλήρωτης εργασίας. Ό,τι είπε πάνω κάτω ο Γκάρνερ, δηλαδή ένας γνήσιος κεφαλαιοκράτης.

Το ιμπεριαλιστικό-καπιταλιστικό σύστημα βρίσκεται σε βαθιά και αθεράπευτη κρίση. Τα διαρκή και αλληλοτροφοδοτούμενα αδιέξοδα που αντιμετωπίζει έχουν σαν κοινό παρανομαστή για τις δυνάμεις του κεφαλαίου μία λύση: Ότι το ξεπέραςμα της κρίσης θα γίνει με τη μεταφορά της στις λαϊκές πλάτες, την όλο και με χειρότερους όρους εκμετάλλευση της εργατικής δύναμης, τη δημιουργία χειρότερων όρων εργασίας. Ιδιαίτερα και με τις νέες προκλήσεις που έρχονται αντιμέτωποι οι εργαζόμενοι με το νομοσχέδιο Γεωργιάδη, ας προσθέσουμε και εμείς από την πλευρά μας σαν απάντηση, ότι τα αφεντικά έχουν ανάγκη τους εργαζόμενους και όχι το αντίστροφο. Μένει μόνο οι τελευταίοι να το συνειδητοποιήσουν.

Σ. Κ.

Η αρχή της σχολικής χρονιάς χρειάζεται άλλο τέλος

Η σχολική χρονιά επίσημα έχει ξεκινήσει, αλλά είναι άγνωστο πότε θα λειτουργήσουν με πλήρες πρόγραμμα τα σχολεία. Τα κενά σε εκπαιδευτικούς είναι πολλές χιλιάδες, αλλά η δεύτερη φάση προσλήψεων αναπληρωτών είναι προγραμματισμένη για τις 4 Οκτώβρη.

Στις πλημμυρισμένες περιοχές της Θεσσαλίας τα σχολικά κτήρια παραμένουν μέσα στη λάσπη. Το υπουργείο δεν τολμά να μιλήσει για τηλεκατάρτιση. Όταν οι μαθητές επιστρέψουν στα θρανία τους, θα έχουν να αντιμετωπίσουν Τράπεζα Θεμάτων, Ελάχιστη Βάση Εισαγωγής και μια δύσκολη και τεράστια ύλη μαθημάτων, όπως όλοι οι υπόλοιποι. Ιδιαίτερη παιδαγωγική μέριμνα για τα παιδιά του πλημμυρισμένου κάμπου δεν υπάρχει. Ούτε στις καμένες ούτε στις πλημμυρισμένες περιοχές ούτε πουθενά χαλαρώνουν τα σκληρά ταξικά μέτρα.

Άλλο ένα δείγμα παιδαγωγικής αναισθησίας του υπουργείου είναι η περικοπή των ωρών παράλληλης στήριξης για τους μαθητές με ειδικές ανάγκες. Το υπουργείο κάνει περικοπές σε εκπαιδευτικούς και σε δικαιώματα.

Ο διοικητικός μηχανισμός έχει ανακαινιστεί. Έχουν έρθει νέοι σύμβουλοι/συντονιστές και νέοι διευθυντές για να εφαρμόσουν την κυβερνητική πολιτική. Μεγάλο στοίχημα για την κυβέρνηση να προχωρήσει την αξιολόγηση των εκπαιδευτικών και των σχολείων. Στο επίπεδο των εξαγγελιών βρίσκεται η «αυτονομία

της σχολικής μονάδας» και η «ελεύθερη επιλογή σχολείου φοίτησης» από τους γονείς που κατηγοριοποιούν σχολεία κι εκπαιδευτικούς. Η υλοποίησή τους θα εξαρτηθεί από τον βαθμό υλοποίησης της αξιολόγησης.

Οι διώξεις αγωνιστών εκπαιδευτικών συνεχίζονται στην ΕΛΜΕ Πειραιά και μεγαλώνουν τη λίστα των διωκόμενων.

Η ΟΛΜΕ και η ΔΟΕ στην καλύτερη περίπτωση βγάζουν ανακοινώσεις διαμαρτυρίας και καταγγέλλουν. Οι Γενικές Συνελεύσεις των σωματείων (ΕΛΜΕ και ΣΕΠΕ) είναι άμαζες και οι διοικήσεις τους οργανώνουν διαμαρτυρίες στις κατά τόπους διευθύνσεις εκπαίδευσης. Οι τοπικές διαμαρτυρίες, αν είναι μαζικές και επίμονες, μπορούν να πετύχουν λύσεις κάποιων προβλημάτων, αλλά δεν ανατρέπουν πολιτικές.

Για να έχουν δουλειά οι αναπληρωτές, για να φτάνει ο μισθός να βγει ο μήνας, για να έχουν παράλληλη στήριξη οι μαθητές, για να ανατραπεί η αξιολόγηση και να σταματήσουν οι διώξεις απαιτείται κεντρική πολιτική μάχη. Αυτή φοβάται η κυβέρνηση και γι' αυτό ψηφίζει νόμους που απαγορεύουν ακόμα και την προπαγάνδα της.

Η διαμαρτυρία να γίνει διεκδίκηση, οι αντιστάσεις να γίνουν μεγάλος αγώνας. Το στοίχημα της φετινής σχολικής χρονιάς είναι η λήξη της να είναι καλύτερη για τους μαθητές και τους εκπαιδευτικούς. Χρειάζεται οργάνωση, ενότητα κι αγώνας.

Μαζικές οι διαδηλώσεις 10 χρόνια μετά τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα...

Σε μια σειρά πόλεις πανελλαδικά πραγματοποιήθηκαν μαζικές διαδηλώσεις με αφορμή τη συμπλήρωση 10 χρόνων από τη δολοφονία του Παύλου Φύσσα από τον Χρυσόαυγη Ρουπακιά. Χιλιάδες λαού και νεολαίας βγήκαν στους δρόμους και διαδήλωσαν στη μνήμη του Φύσσα, φωνάζοντας αντιφασιστικά συνθήματα.

Το ΚΚΕ(μ-λ) και η Λαϊκή Αντίσταση Πειραιά συμμετείχαν με διακριτά μπλοκ στη διαδήλωση που ξεκίνησε από το μνημείο στην οδό Παύλου Φύσσα και κατέληξε στο μπλόκο της Κοκκινιάς, διασχίζοντας τους δρόμους του Κερατσινίου και της Νίκαιας. Το ΚΚΕ(μ-λ) σε Θεσσαλονίκη, Βόλο, Ηράκλειο και Άγιο Νικόλαο με διακριτά μπλοκ συμμετείχαν στις διαδηλώσεις. Οι Αγωνιστικές Κινήσεις και η Μαθητική Αντίσταση στα Γιάννενα και την Πάτρα.

Το ΚΚΕ(μ-λ) και τα μετωπικά του σχήματα κατήγγειλαν με συνθήματα την πολιτική της φασιστικοποίησης της δημόσιας και πολιτικής ζωής, που μετατοπίζει το πολιτικό σκηνικό όλο και δεξιότερα, που δίνει χώρο και λόγο στα διάφορα φασιστικά μορφώματα. Στοχοποίησαν συνολικά το καπιταλιστικό ιμπεριαλιστικό σύστημα, που γεννά τον φασισμό. Τόνι-

σαν την ανάγκη κοινών αγώνων με πρόσφυγες και μετανάστες, ενάντια στο εθνικιστικό μίσος που θέλουν να καλλιεργήσουν φασίστες και ιμπεριαλιστές.

Η επέτειος της δολοφονίας του Φύσσα συμπίπτει χρονικά με την ανάδειξη στο πολιτικό σκηνικό ακροδεξιών μορφωμάτων και φασιστικών συμμοριών που φτάνουν μέχρι και να φυλακίζουν πρόσφυγες στον Έβρο. Βασικός φορέας, ωστόσο, της φασιστικοποίησης παραμένει η πολιτική του συστήματος που νομιμοποιεί αυτά τα περιστατικά, που μετατρέπει σε κανονικότητα τη ρητορεία και την πρακτική των φασιστών.

Οι μαζικές διαδηλώσεις έδωσαν μία αναγκαία πρώτη απάντηση. Σε καμία περίπτωση, όμως, δεν ήταν αντίστοιχη των απαιτήσεων που διαμορφώνει ο δυσμενής σε βάρος του λαού και της νεολαίας συσχετισμός. Για να καταπολεμηθεί το φασιστικό τέρας, πρέπει να καταπολεμηθεί το σάπιο σύστημα που το γεννά. Με συλλογικούς και οργανωμένους αγώνες λαού και νεολαίας, ενάντια σε ένα σύστημα που τσακίζει κάθε κατάκτηση, που παίρνει πίσω δικαιώματα δεκαετιών, που δίνει χώρο στις φασιστικές συμμορίες.

Διαδηλώσεις ενάντια στα ορυκτά καύσιμα σε όλο τον κόσμο Αλήθειες και ψέματα ενόψει της συνόδου COP28

Το τριήμερο 15-16-17 Σεπτέμβρη πραγματοποιήθηκαν πολλές κινητοποιήσεις ανά τον κόσμο, με αφορμή την κλιματική αλλαγή και κεντρικό αίτημα τη μείωση της χρήσης των ορυκτών καυσίμων και την αντικατάστασή τους από ανανεώσιμες πηγές ενέργειας (ΑΠΕ). Από τις μακρινές Φιλιππίνες, που άνοιξαν τον χορό μέχρι τη Νέα Υόρκη με τους δεκάδες χιλιάδες διαδηλωτές κι από τη Γερμανία μέχρι την Αγγλία και την Ιταλία!

Στη Γερμανία διοργανώθηκαν πάνω από 200 συγκεντρώσεις σε διάφορες πόλεις με αξιοσημείωτη μαζικότητα. Πόσνταμ, Βρέμη, Ανόβερο, Ντίσελντορφ, Κολωνία, Βόννη, Ααχεν είναι μερικές μόνο από τις γερμανικές πόλεις όπου έγιναν διαδηλώσεις και δράσεις. Επίσης, στο Μόναχο 8.500 διαδηλωτές, στο Αμβούργο 10.000, ενώ στο Βερολίνο, σχεδόν 12.000. Στο Βερολίνο η εμβληματική Πύλη του Βρανδεμβούργου βάφτηκε με πορτοκαλί μπογιά από τους ακτιβιστές της «Letzte Generation» («Τελευταία Γενιά»), όπως αποκαλούνται.

Οι υψηλές θερμοκρασίες αυτό το καλοκαίρι σε μια σειρά χώρες, οι τεράστιες πυρκαγιές σε Καναδά και Ευρώπη, αλλά και οι καταστροφικές πλημμύρες -από τον τυφώνα Idalia στις νοτιοανατολικές ΗΠΑ ως τις καταρρακτώδεις πλημμύρες στο Δελχί στην Ινδία, τους ακραίους καύσωνες και τις πλημμύρες στην Ελλάδα και τη Λιβύη- ήταν οι αιτίες για τη μαζικοποίηση αυτών των κινητοποιήσεων.

Όπως αναφέραμε και σε άρθρο στο προηγούμενο φύλλο της ΠΣ, οι ακραίες μεταβολές στο κλίμα του πλανήτη δεν εμφανίζονται για ...πρώτη φορά! Τα επιστημονικά στοιχεία αποκαλύπτουν πως σε βάθος χρόνων (δεκάδων και εκατοντάδων χιλιάδων) υπήρξαν σημαντικές αλλαγές στο κλίμα, από παγετώδεις περιόδους ως και εκτεταμένες ξηρασίες, λόγω των ψηλών θερμοκρασιών. Τα αιτία που προκάλεσαν και προκαλούν αυτές τις -περιοδικά επαναλαμβανόμενες- αλλαγές ήταν η ηλιακή δραστηριότητα και η μεταβολή της τροχιάς της γης, που αντίστοιχα ακολουθούν μια περιοδική μεταβολή (ανά 20.000 ή 40.000 έτη).

Τι έκαναν τις τελευταίες δεκαετίες οι ιμπεριαλιστικές κυβερνήσεις ανά την υφήλιο για να προλάβουν τις συνέπειες τέτοιων φαινομένων;

Απολύτως τίποτα! Πιο συγκεκριμένα, ο καπιταλισμός συνέχισε να δρα επικεντρωμένος στο κέρδος και όχι στο να βελτιώσει τους όρους διαβίωσης των λαών. Καμία επένδυση στην πρόληψη των διασικών πυρκαγιών ή σε αντιπλημμυρικά έργα! Αυτά θεωρούνται άσκοπη σπατάλη πόρων! Να θυμηθούμε τις τεράστιες πυρκαγιές στο δάσος του Αμαζονίου, πάρα πολλές στην Αφρική αλλά και την τεράστια στην Αυστραλία, κι αυτά μόνο τα τελευταία 2-3 χρόνια!

Η «πράσινη ανάπτυξη»!

Καταρχήν ισχυρίστηκαν πως η κλιματική αλλαγή οφείλεται κυρίως -σχεδόν αποκλει-

στικά- στην ανθρώπινη βιομηχανική δραστηριότητα τα τελευταία 200 χρόνια! Και άρα θα πρέπει να απαλλαγούμε από τα ορυκτά καύσιμα. Αυτό έδωσε νέα ώθηση στην καπιταλιστική παραγωγή, καθώς επενδύθηκαν τεράστια ποσά στη λεγόμενη «πράσινη ενέργεια». Προωθήθηκαν τα ηλεκτρικά και υβριδικά αυτοκίνητα, τα αιολικά και φωτοβολταϊκά πάρκα και φυσικά η τσουχτερή φορολογία στους πολίτες, γιατί όλα αυτά κάποιος πρέπει να τα πληρώσει!

Σε δεύτερη φάση, οι ιμπεριαλιστές, δημιούργησαν μια διάσκεψη για την κλιματική αλλαγή υπό τον ΟΗΕ, έτσι ώστε να φαίνεται ότι νοιάζονται για τη «σωτηρία του πλανήτη», δηλαδή για να ριξουν «σταχτή στα μάτια» των λαών. Έτσι, από την Συμφωνία του Παρισιού το 2015 φτάσαμε στην 28η Διάσκεψη του ΟΗΕ για την Κλιματική Αλλαγή (COP28), που θα φιλοξενηθεί στο Ντουμπάι τον επόμενο Δεκέμβρη.

Οι όποιες αποφάσεις παίρνονταν από τις διασκέψεις αυτές, με στόχο τη μείωση της χρήσης των ορυκτών καυσίμων, ήταν πάντα στη διακριτική ευχέρεια των ιμπεριαλιστών να τις εφαρμόσουν. Έτσι ουσιαστικά αποτελούσαν εκκλήσεις παρά αποφάσεις. Αλλά όπως είπαμε και παραπάνω, το ζητούμενο για αυτούς ήταν και είναι να στηρίξουν το αφήγημα γύρω από την κλιματική αλλαγή και τη σωτηρία του πλανήτη, που θα έλθει αν ...χρησιμοποιήσουμε ηλεκτρικό αυτοκίνητο.

Έτσι οι ιμπεριαλιστές είτε απείχαν επιδεικτικά (όπως οι ΗΠΑ) είτε δεν εφάρμοζαν τις αποφάσεις (όπως η Κίνα) είτε μετακλήσανε τα χρονικά όρια χρήσης των ορυκτών καυσίμων (όπως οι ισχυροί της ΕΕ). Από το 2025 στο 2030 και από κει στο 2045 μεταφέρεται η οριστική παύση χρήσης άνθρακα για την ΕΕ!

Συνεχίζουν υποκριτικά να αποκρύπτουν πως η βιομηχανική παραγωγή δεν μπορεί να λειτουργήσει χωρίς ορυκτά καύσιμα! Εδώ και δυο χρόνια η πολεμική σύγκρουση στην Ουκρανία ανέτρεψε τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς και αποκάλυψε την υποκρισία τους. Όλοι έτρεξαν να εξασφαλίσουν φθηνή ενέργεια και τα «πράσινα σχέδια» πήγαν περίπατο!

Έτσι, η χρήση του φυσικού αερίου (LNG) και της πυρηνικής ενέργειας βαφτίστηκε πράσινη! Ενώ οι χώρες της ΕΕ επανέφεραν τη χρήση άνθρακα για την κάλυψη των ενεργειακών αναγκών (π.χ. Πολωνία, Γερμανία,...) μέχρι νεωτέρας!

Η διάθεση των ιμπεριαλιστών να υπο-

πλέον εμφανής.

Στην COP27, τον Νοέμβριο του 2022 στην Αίγυπτο, συμμετείχαν μια σειρά εκπρόσωποι των πολυεθνικών του πετρελαίου και του φυσικού αερίου!

Στην επόμενη σύνοδο, την COP28 τον Δεκέμβριο του 2023 στο Ντουμπάι, πρόεδρος θα είναι ο Σουλτάν αλ Τζαμπερ, διευθυντής της κρατικής ADNOC, μιας από τις μεγαλύτερες πετρελαιοβιομηχανίες του κόσμου!

«Οι COP ήταν πάντα τσίρκο. Τώρα είναι εντελώς αστειές», έγραψε ο Bill McGuire, καθηγητής γεωφυσικών και κλιματικών κινδύνων στο University College του Λονδίνου!

Σίγουρα οι κινητοποιήσεις των λαών είναι ο δρόμος για να απαλλαγούμε από τέτοια «τσίρκα», αλλά με στόχευση την ανατροπή του καπιταλισμού κι όχι το φτιασιδωμά του!

Τουρκία

Νέο εργοδοτικό έγκλημα σε ανθρακωρυχείο!

Ένας 45χρονος ανθρακωρύχος, ο Ραμαζάν Γιλντιρίμ, έχασε τη ζωή του στην κατάρρευση που σημειώθηκε στο ορυχείο που ανήκει στην επιχείρηση Αρμουτσούκ στην περιοχή Ερεγλί του δήμου Ζονγκουλντάκ και τέσσερις ανθρακωρύχοι τραυματίστηκαν. Δούλευαν σε βάθος 450 μέτρων κάτω από την επιφάνεια της γης. Στο ορυχείο εκείνη τη στιγμή ήταν μέσα 280 εργάτες. Στο ίδιο ορυχείο έγιναν 1.343 ατυχήματα στην πενταετία (2014-2018) λόγω εντατικοποίησης και έλλειψης μέτρων ασφαλείας.

Η επιχείρηση ανήκει στο Κρατικό Ίδρυμα Λιθάνθρακα της Τουρκίας (ΤΤΚ) στο οποίο ανήκουν και τα ανθρακωρυχεία Κόζλου, Ουζουλμέζ, Καραντόν και Αμάρσα. Το 2022 έγιναν συνολικά 3.068 εργατικά ατυχήματα σε ορυχεία που συνδέονται με το ΤΤΚ. Συνολικά 43 εργαζόμενοι, ένας τον Απρίλιο και 42 τον Οκτώβριο, έχασαν τη ζωή τους στα εργοδοτικά εγκλήματα.

Στο πόρισμα του ελέγχου του ελεγκτικού συνεδρίου το 2021 για το ορυχείο του Αρμουτσούκ αναφερόταν πως η πιθανότητα κατάρρευσης έχει αυξηθεί και ενδέχεται να συμβούν θανατηφόρα ατυχήματα. Τα μέσα προστασίας, όπως καταγγέλλουν οι εργαζόμενοι, δεν δίνονται και αναγκάζονται πολλές φορές να τα αγοράζουν πολύ ακριβά. Οι μάσκες υψηλής προστασίας, που είναι ζωτικής σημασίας σε ατύχημα, δεν είναι εύκολα προσβάσιμες, ιδιαίτερα ύστερα από κατάρρευση, αφού πρέπει να φτάσουν στο σταθμό εφοδιασμού που είναι μακριά και να τη φορέσουν για πρώτη φορά. Η εκπαίδευση για τις μάσκες είναι λειψή επειδή δεν είναι διά ζώσης αλλά μέσω εικόνων.

Ο διευθυντής της Επιχείρησης, ο Φαϊκ Αλπ, υποψήφιος του ΑΚΡ στις προηγούμενες εκλογές, και ο πρόεδρος του παραρτήματος του εργοδοτικού συνδικάτου που ανήκει στην Ομοσπονδία Δημοσίων Υπαλλήλων της Δυτικής Μαύρης Θάλασσας, Σεντάτ Γκιουνγκιόρ, συναντήθηκαν μετά το δυστύχημα με τους νεολαίους του ΜΗΡ και συζήτησαν περί άνθρακα. Ο πρόεδρος δήλωσε «έχουμε τρεις τραυματίες και έναν νεκρό φίλο μας. Είναι ένα ατύχημα που δεν μπορεί να προβλεφθεί». Σε ερώτηση αν υπήρχε αμέλεια απάντησε «ο θεός να δείξει έλεος, θα μπορούσε να είχαν πεθάνει και οι τέσσερις». Το εργοδοτικό έγκλημα παρουσιάζεται σαν θέλημα θεού!

Να σημειωθεί ότι για τη σφαγή στο ανθρακωρυχείο της Αμάρσα το 2022 όπου σκοτώθηκαν 43 άνθρωποι το δικαστήριο ακόμη δεν έχει ολοκληρωθεί. Και, όπως ανέφερε ένας ανθρακωρύχος σε δημοσιογράφους, μετά το έγκλημα στην Αμάρσα μιλούσαν για τις ζημιές και τα χαμένα κέρδη χωρίς να αναφέρουν καθόλου τους σκοτωμένους ανθρακωρύχους.

Σημείωση Σύνταξης

Με αφορμή τις πλημμύρες αλλά και τις εκτεταμένες φωτιές φέτος, γίνεται προσπάθεια μέσα από άρθρα που γράφτηκαν (βλ. προηγούμενη ΠΣ), αλλά και νέα στη συνέχεια, να προσδιορίσουμε τι συγκαλύπτουν οι όροι «κλιματική αλλαγή», αλλά και «πράσινη ανάπτυξη».

Ουκρανία

Σύγκρουση δίχως τέλος

Με την «ουκρανική αντεπίθεση» να αποτυχαίνει και τις γκρίνιες στη Δύση να μεγαλώνουν, η αιφνιδιαστική για μια ακόμη φορά επίσκεψη Μπλίνκεν στις αρχές του Σεπτεμβρη στο Κίεβο ήταν απολύτως απαραίτητη!

Ο Αμερικανός ΥΠΕΞ ανανέωσε τη στήριξη των ΗΠΑ στο πληρεξούσιό του καθεστώ του Ζελένσκι, ώστε να συνεχιστεί ο άδικος πόλεμος που έχει ξεπεράσει πια τον ενάμιση χρόνο και αφήνει πίσω του εκατοντάδες χιλιάδες νεκρούς, πολλαπλάσιους σακατεμένους και εκατομμύρια πρόσφυγες. Υποσχέθηκε νέο πακέτο βοήθειας 1 δισ. δολαρίων, φτάνοντας τη στρατιωτική βοήθεια στο ύψος των 50 δισ. και τη συνολική βοήθεια του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στο αντιδραστικό καθεστώς του Κιέβου στα 113 δισ. δολάρια!

Στο παρασκήνιο, τα δυτικά ΜΜΕ διαρρέουν πως ασκήθηκε κι άλλη πίεση για αλλαγή τακτικής των ουκρανικών δυνάμεων, ώστε να παρουσιαστεί μια κάποια νίκη στο μέτωπο. Όχι τυχαία, η επίσκεψη συνοδεύτηκε με μια πυραυλική επίθεση στην αγορά της Κωνσταντινόβκα, πόλης με σημαντικό ρωσόφωνο πληθυσμό, που φυσικά χρεώθηκε στη Ρωσία.

Εξελίξεις στο μέτωπο

Η Ρωσία, με τις συνδυασμένες πυραυλικές επιθέσεις της στα ουκρανικά λιμάνια του Ισμαήλ και του Ρένι στον Δούναβη, τα έχει καταστήσει σε μεγάλο βαθμό ανενεργά, αναγκάζοντας το Κίεβο να εξάγει σιτηρά μέσω των κροατικών λιμανιών. Οι επιθέσεις αυτές στα λιμάνια που βρίσκονται σε ελάχιστη απόσταση από τα σύνορα της Ουκρανίας με τη Ρουμανία οδήγησε την τελευταία να κλείσει τον εθνικό εναέριο χώρο της (ΕΕΧ) με την Ουκρανία και να επιβάλει ζώνη απαγόρευσης πτήσεων στην ρουμανοουκρανική μεθόριο.

Συνολικότερα μέσα στο πρώτο δεκαήμερο του Σεπτεμβρη, οι δυνάμεις του ρωσικού ιμπεριαλισμού πραγματοποίησαν 11 μαζικά πλήγματα με όπλα μεγάλης εμβέλειας από θάλασσα και ξηρά, καθώς και με μη επανδρωμένα εναέρια οχήματα σε στόχους λιμενικής υποδομής, τοποθεσίες παραγωγής και αποθήκευσης μη επανδρωμένων θαλάσσιων σκαφών, προϊόντων καυσίμων, πυρομαχικών, δυτικών οπλισμών και σταθμών ουκρανικού στρατιωτικού προσωπικού. Αυτά τα πλήγματα, σύμφωνα με το ρωσικό ΥΠΑΜ, διέκοψαν τον εφοδιασμό των ουκρανικών στρατευμάτων στις περιοχές Ντονέσκ και Ζαπορίζιε και εξάλειψαν ένα μεγάλο οπλοστάσιο οπλισμού του ουκρανικού στρατού.

Από την άλλη πλευρά, με τη βοήθεια των δυτικών του αφεντικών, το καθεστώς του Κιέβου πραγματοποίησε κάποιες επιθέσεις με πιο πρόσφατη και εντυπωσιακή αυτή που έκανε σημαντική ζημιά σε υποβρύχιο του ρωσικού στόλου που βρισκόταν για επισκευή στον ναύ-

σταθμο της Σεβαστούπολης. Επίσης, συνεχίζει τις επιθέσεις σε στόχους στρατιωτικούς αλλά και πολιτικούς στην Κριμαία και στη ρωσική επικράτεια, χωρίς ωστόσο να μπορεί να αντιμετωπίσει την υπεροχή της Ρωσίας σε όλα τα επίπεδα.

Στο νότιο μέτωπο της Ζαπορίζιε, έγινε πραγματικότητα αυτό που οι βρετανικές «δεξαμενές σκέψης» περιέγραφαν ως κίνδυνο και το είχαμε γράψει στο προηγούμενο άρθρο. Η διείσδυση μεταξύ της πρώτης και της δεύτερης γραμμής άμυνας των ρωσικών οχυρώσεων και η «κατάληψη» του Ραμποτίνο από το ελαφρύ πεζικό των ουκρανικών δυνάμεων μετατράπηκε σε παγίδα θανάτου, μετά από πλαγιόκοπηση ρωσικών μονάδων, με αποτέλεσμα ένα λουτρό αίματος για τον ουκρανικό στρατό.

Πιο βόρεια στην περιοχή του Ντονέσκ, οι ουκρανικές δυνάμεις διαφημίζουν την κατάληψη των ισοπεδωμένων χωριών Αντίβκα και Κλισίφκα, που θεωρούνται «σκαλοπάτι» για μια εκ νέου επίθεση προς το Μπαχμούτ, με τίμημα όμως πάνω από 5.000 στρατιώτες νεκρούς. Οι ρωσικές δυνάμεις από την πλευρά τους το διαψεύδουν, τοποθετώντας τα χωριά στην «γκρίζα ζώνη». Όπως και να έχει, η κατάσταση είναι αρκετά ρευστή, ενώ και οι ίδιοι οι ουκρανοί διοικητές μιλούν για επικείμενη αντεπίθεση του ρωσικού στρατού, που έχει συσσωρεύσει πάνω 50 χιλιάδες στρατιώτες και μεγάλη ισχύ πυρός στην περιοχή!

Τέλος, στη Χερσώνα το Κίεβο εκκένωσε τριανταένα οικισμούς κατά μήκος της δυτικής όχθης του Δνειπερου, προετοιμαζόμενο για το ενδεχόμενο αντεπίθεσης των ρωσικών στρατευμάτων.

Άγρια διαπάλη από τον Καύκασο έως την Βόρεια Κορέα

ΗΠΑ και Ρωσία έχουν επιδοθεί σ' έναν αγώνα δρόμου στο παγκόσμιο επίπεδο, που περιλαμβάνει «διεισδύσεις» και «πλαγιόκοπησης» χώρων (και χωρών) του εχθρού, όπως και χρησιμοποίηση επαφών και εξαρτήσεων. Χαρακτηριστικό είναι το «μπάσιμο» των ΗΠΑ στην Αρμενία, αλλά και η απάντηση της Ρωσίας τόσο με την ανοχή της στις στρατιωτικές κινήσεις του Αζερμπαϊτζάν, όσο και

με την αμφισβήτηση εκ των έσω του Αρμένιου προέδρου Πασινιάν, που ίσως πληρώσει, τελικά, πολύ ακριβά τη φιλοδυτική στροφή του.

Εν τω μεταξύ, οι συνομιλίες Ρωσίας και Βόρειας Κορέας κατέληξαν σύμφωνα με τα ειδησεογραφικά πρακτορεία στην προμήθεια προς τη Ρωσία εκατομμυρίων βλημάτων για το πυροβολικό όλων των τύπων, πολλών συστημάτων πυροβολικού και MLRS (Πολλαπλών Εκτοξευτών Πυραύλων) με αντάλλαγμα την προσφορά ρωσικής τεχνολογίας για την κατασκευή δορυφόρων, τεχνολογίας που μπορεί να χρησιμοποιηθεί και για την κατασκευή διηπειρωτικών βαλλιστικών πυραύλων. Επιπλέον, στο περιθώριο της συνάντησης, ο Ρώσος υπουργός Εξωτερικών Σεργκέι Λαβρόφ κατέστησε σαφές ότι η Ρωσία σκοπεύει να αποσυρθεί από το καθεστώς κυρώσεων κατά της Βόρειας Κορέας. Όχι άδικα, λοιπόν, η εν λόγω συμφωνία αντιμετώπισε την οργή και τις απειλές των ΗΠΑ και της Βρετανίας προς τη Βόρεια Κορέα.

Ομολογίες, αμφισημίες και προοπτικές

Ο γ.γ. της δολοφονικής συμμαχίας, Γ. Στόλτενμπεργκ, σε πρόσφατη ομιλία του στο ευρωκοινοβούλιο ομολόγησε

πως η Δύση από το 2021 είχε απορρίψει τις απαιτήσεις της Ρωσίας για τη μη περαιτέρω διεύρυνση του NATO προς την Ανατολή και αυτό, σύμφωνα πάντα με τον ίδιο, είχε σαν απόρροια την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία. Σε μια απερίγραπτη δήλωση ιμπεριαλιστικού κυνισμού, πρόσθεσε πως αυτό ωφέλησε τη συμμαχία: «Έτσι (η Ρωσία-σημείωση δικιά μας) πήγε στον πόλεμο για να αποτρέψει το NATO, το περισσότερο NATO, κοντά στα σύνορά του, αλλά είχε ακριβώς το αντίθετο αποτέλεσμα»!

Από την άλλη, η Γερμανία συνεχίζει να διατηρεί την ψαλίδα ανάμεσα στις κατά καιρούς υποσχέσεις της για στρατιωτική βοήθεια προς το Κίεβο και στο τι πραγματικά πράττει στο πεδίο αυτό. Επιπλέον, η γερμανική ηγεσία δηλώνει πως δεν έχει αποφασίσει να δώσει πυραύλους μεγάλου βεληνεκούς.

Σε κάθε περίπτωση, τον τόνο και τη γραμμή στην εξέλιξη της σύγκρουσης τον δίνει η ηγεσία του αμερικανικού ιμπεριαλισμού και, από αυτή την άποψη, χαρακτηριστική είναι η δήλωση του Στόλτενμπεργκ πως «πολλές συγκρούσεις διαρκούν περισσότερο από ό,τι αρχικά αναμενόταν. Πρέπει να προετοιμαστούμε για μια παρατεταμένη σύγκρουση στην Ουκρανία.»...

γράφει ο Δημήτρης Παυλίδης

Ντέρνα, Λιβύη

Το προαίσθημα του ποιητή και οι ένοχοι για την καταστροφή

Ο Μουσταφά αλ-Τραμπελσί, γνωστός ποιητής και ακτιβιστής, απόφοιτος του πανεπιστημίου Ομάρ Αλ Μουχτάρ, κάθηκε στον κατακλυσμό της Ντέρνα. Όπως έγραψε ο Γκάρντιαν, τέσσερις ημέρες νωρίτερα είχε συμμετάσχει σε μια συζήτηση που έγινε στο Σπίτι του Πολιτισμού με θέμα τον κίνδυνο πλημμύρας και την κατάσταση των φραγμάτων. Όταν το απόγευμα της Κυριακής 10 Σεπτεμβρίου η καταιγίδα Ντάνιελ έφτασε στις ανατολικές ακτές της Λιβύης και προχωρώντας άρχισε να κτυπάει την Ντέρνα, ο Μουσταφά πρόλαβε να γράψει μερικά λόγια στο διαδικτυο: «*Οι σκηνές είναι τρομακτικές και τα πράγματα θα μπορούσαν να κλιμακωθούν σε καταστροφή... ο Θεός να προστατεύει την Ερυθρά Ημισέληνο και τους εθελοντές που αποδεικνύουν ότι σε κάθε κρίση που περνά η χώρα μας βοηθούν αληθινά στην απουσία μιας αποτυχημένης πολιτείας. Είθε ο Θεός να βοηθήσει τις οικογένειες σε όλη την αγαπημένη μας χώρα*». Τελικά ο θεός του Μουσταφά, όπως συμβαίνει συνήθως, δεν βοήθησε ούτε αυτόν, ούτε τους συμπατριώτες του. Η Ντέρνα των εκατό χιλιάδων κατοίκων, που βρίσκεται στη θέση της αρχαίας Δάρνης, στην περιοχή που οι παλιοί ονόμαζαν Μπαρμπαριά, εκεί που το πολεμικό Ναυτικό των ΗΠΑ και Αμερικάνοι πεζοναύτες έκαναν την πρώτη μακρινή πολεμική επέμβαση το 1805 στο όνομα της ελεύθερης ναυσιπλοΐας, μετατράπηκε σε ένα σωρό ερειπίων και λάσπης. Εκεί θάφτηκαν χιλιάδες κάτοικοι της.

«*Η Βροχή / Ξεγυμνώνει τους πνιγμένους δρόμους/ τον διεφθαρμένο εργολάβο/ και το αποτυχημένο κράτος. / Ξεπλένει τα πάντα / πουλιών φτερά/ και γατιών τρίχωμα./ Θυμίζει στους φτωχούς/ τις χαλασμένες στέγες/ και τα κουρελιασμένα ρούχα./ Ξυπνάει τις κοιλάδες,/ διώχνει τη σκόνη της υπηλίας/ και το ξεραμένο χώμα. / Η Βροχή/ ένα σημάδι καλοσύνης,/ μια υπόσχεση ελπίδας,/ ένα κουδούνι κινδύνου.*» Το σύντομο αυτό ποίημα με τίτλο «Βροχή» ο Μουσταφά το έγραψε μερικές ώρες πριν την καταστροφή και έχει γίνει γνωστό σε όλη τη χώρα με τη βοήθεια του διαδικτύου. Ορισμένοι μίλησαν για το προαίσθημα του ποιητή, σε πλήρη διάσταση με τη δολοφονική ανευθυνότητα των αρχών της πόλης, που δεν έκαναν τίποτε για την προστασία των κατοίκων. «*Η πόλη έχασε την καρδιά της!*» δήλωσε ένας Λίβυος δημοσιογράφος αντικρίζοντας την καταστραμμένη Ντέρνα. «*Καταστράφηκε το 25% με 30% των κτιρίων της, των ανθρώπων της, των δρόμων, των σχολείων της. Όλα τα πήρε η πλημμύρα και τα πέταξε στη θάλασσα*», συμπλήρωσε. Ήταν βαθιά νύχτα, γύρω στις 3 πμ, όταν έσπασαν τα δύο σημαν-

τικά φράγματα Αλ Μπιλάλ και Άμπου Μανσούρ στην κοίτη του ποταμιού το οποίο στο τέλος διασχίζει την πόλη και εκβάλλει στη Μεσογειακή ακτή. Ο Γουάντι Ντέρνα μεταβλήθηκε αστραπιαία σε ένα τεράστιο καταστροφικό κύμα εκατομμυρίων τόνων νερού και λάσπης. Παρέσυρε στο διάβα του σπίτια, δρόμους, γέφυρες και ανθρώπους.

Δεν είναι η πρώτη φορά που η Ντέρνα πλημμυρίζει. Γι' αυτό τη δεκαετία του 1970 γιουγκοσλαβικές τεχνικές εταιρίες κατασκεύασαν τα φράγματα που την έσωσαν από τις προηγούμενες νεροποντές, ιδιαίτερα αυτή του 1986. Εγκαταλελειμμένα στην τύχη τους εδώ και είκοσι χρόνια, δεν μπόρεσαν να αντέξουν τους μεγάλους όγκους νερού και έσκασαν. Ακριβώς όπως πρόβλεπαν οι επιστήμονες μηχανικοί και υδρολόγοι εδώ και χρόνια που ζητούσαν την συντήρησή τους. Αλλά πώς να γίνει συντήρηση στις υποδομές σε μια χώρα που τα τελευταία χρόνια διαλύθηκε στην κυριολεξία εξαιτίας της δυτικής επέμβασης, η οποία συνδούλιζε τον εμφύλιο με στόχο την ανατροπή του δύστροπου Μ. Καντάφι; Παραδοσιακά ενάντια στο κρατικό κέντρο από τότε που η Λιβύη έγινε ανεξάρτητη, γνωστή παλιά ως πόλη των καλλιτεχνών, η Ντέρνα τάχθηκε από νωρίς ενάντια στο καθεστώς του Καντάφι. Στην εξέγερση του 2011 πήρε το μέρος της ισλαμικής αντιπολίτευσης και στη συνέχεια έγινε πεδίο αναμέτρησης ανάμεσα στους πολέμαρχους. Τώρα την κατέχουν οι δυνάμεις του στρατηγού Χάφταρ, ο οποίος ελέγχει την ανατολική Λιβύη, με την πλειοψηφία των κατοίκων να είναι αντίθετοι σε αυτόν. Η καταστροφή, όπως ήταν αναμενόμενο, βάθυνε την αντίθεση και ήδη στην πόλη γίνονται οργισμένες διαδηλώσεις ενάντια στις τοπικές αρχές και την κυβέρνηση που εδρεύει στο Τομπρούκ.

Από την ώρα που έγινε γνωστή η καταστροφή της Ντέρνα, περίσσεψε η υποκρισία των δυτικών κυβερνήσεων αλλά και των υπόλοιπων δυνάμεων από την Ανατολή που εμπλέκονται στον διαλυτικό αλληλοσπαραγμό της χώρας, περισσότερο από μια δεκαετία. Μίλησαν για όλα, εκτός από τις δικές τους βαριές ευθύνες για τη διαίρεση και την καταστροφή της χώρας. Την κλιματική αλλαγή, την ανεπάρκεια και τη διαφθορά των τοπικών ηγετών, τον συνεχιζόμενο δεύτερο λιβυκό εμφύλιο, την έλλειψη υποδομών, συντήρησης των φραγμάτων και αντιπλημμυρικών έργων και την ανυπαρξία υπηρεσιών πολιτικής προστασίας. Απέφυγαν, όμως, να αναφέρουν τον βασικό λόγο γι' αυτήν την οπισθοδρόμηση μιας εύπορης χώρας, που άλλοτε διακρίνονταν για το ψηλό βιοτικό επίπεδο των κατοίκων παρά την ανελευθερία του καθεστώτος. Δηλαδή για την

Πηγές και προτάσεις

ΔΙΑΒΑΣΤΕ τα ενδιαφέροντα άρθρα των Chris Hedges και Άρη Χατζηστεφάνου www.commondreams.org/opinion/libya-disaster-us-imperialism www.efsyn.gr/themata/infowar/404349_tha-esoze-o-kantafi-ti-libyi-apo-tin-kataigida-ntaniel ΑΚΟΥΣΤΕ την εκπομπή του Άρη Χατζηστεφάνου, Ντέρνα: Το θύμα όλων των αυτοκρατοριών, info-war.gr/nterna-to-thyma-olon-ton-aytokratori-on

atheatoskosmosps.blogspot.com

εγκληματική ιμπεριαλιστική επέμβαση της Γαλλίας, της Αγγλίας και της Ιταλίας σε συντονισμό με τους Αμερικάνους, με στόχο την ανατροπή του Καντάφι και τον έλεγχο του λιβυκού ορυκτού πλούτου. Χαρακτηριστική περίπτωση αυτής της υποκρισίας τα όσα είπε ο επικεφαλής του ΟΗΕ, Αντόνιο Γκουτέρες, αναφερόμενος στους χιλιάδες νεκρούς της Ντέρνα. «*Είναι θύματα πολυετών συγκρούσεων. Θύματα του κλιματικού χάους. Θύματα ηγετών που, τόσο εκεί όσο και αλλού, δεν μπόρεσαν να βρουν τον δρόμο της ειρήνης... Οι άνθρωποι αυτοί πέθαναν ευρισκόμενοι στο επίκεντρο της αδιαφορίας*». Πόσες γενικές αλήθειες για να κρυφθεί με επιμέλεια η συγκεκριμένη αλήθεια! Αλλά αυτό που προκαλεί πιο πολύ είναι η έκφραση για το επίκεντρο της αδιαφορίας! Αντίθετα! Το κακό για την Ντέρνα και όλη τη Λιβύη είναι πως βρέθηκαν στο επίκεντρο του ιμπε-

ριαλιστικού ενδιαφέροντος! Με γνωστά αποθέματα 48 δισεκατομμύρια βαρέλια πετρελαίου που αντιπροσωπεύουν το 3% του παγκόσμιου αποθεματικού, τα οποία βρίσκονται κυρίως στα ανατολικά, η χώρα έγινε λεία των δυτικών πολυεθνικών. Οι βρετανικές British Petroleum (BP) και Shell, η ιταλική ENI, η γαλλική TOTAL και άλλες πολυεθνικές έχουν επιστρέψει και αρπάζουν οικόπεδα και συμβόλαια σε θάλασσα και στεριά. Σε συνεργασία, βέβαια, με τη νέα οικονομική ελίτ, η οποία με το αζημίωτο λειτουργεί ως μεσάζων στη λεηλασία. Σε αντίθεση με τα παραπάνω, το κατά κεφαλήν ετήσιο εισόδημα των Λίβυων μειώθηκε από 15.765 σε 6.716 δολάρια μέσα δέκα χρόνια, η φτώχεια εγκαταστάθηκε και οι νέοι Λίβυοι έχουν πάρει προ πολλού τον δρόμο της ξενιτιάς, φαινόμενο ανύπαρκτο στις προηγούμενες δεκαετίες.

ΗΠΑ

Στην πιο μακρά προεκλογική περίοδο η εσωτερική πόλωση αντανακλά εξωτερικά προβλήματα

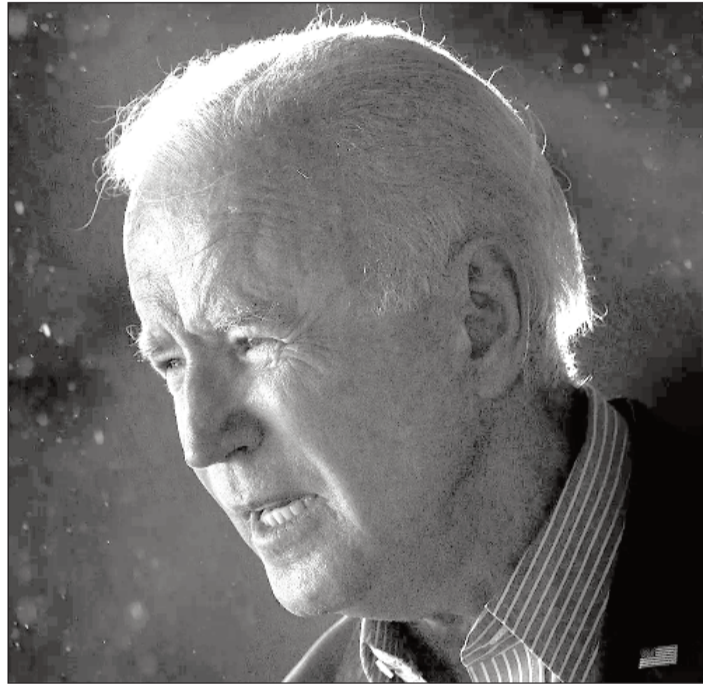
Οι ΗΠΑ ετοιμάζονται να εισέλθουν στη χρονιά των προεδρικών εκλογών με καταγγελίες,

δικαστικές διώξεις και παραπομπές για τον πρώην πρόεδρο, Τραμπ, αλλά και τον νυν, Μπάιντεν. 14 μήνες από τις εκλογές και 4 πριν από τις προκριματικές, όλα δείχνουν ότι, σε κοινωνικό - πολιτικό επίπεδο, τα «δικαστικά δράματα» θα παίξουν καθοριστικό ρόλο στην κούρσα για τον Λευκό Οίκο. Και όλα αυτά στο φόντο μεγάλων γεωπολιτικών προκλήσεων. Αυτό που ξεκίνησε το 2016 με την εμφάνιση Τραμπ στην πολιτική σκηνή δείχνει να πηγαίνει πολύ μακριά...

Σήμερα ο Τραμπ αντιμετωπίζει τέσσερα ποινικά κατηγορητήρια που περιλαμβάνουν 91 ποινικές κατηγορίες σε τέσσερις διαφορετικές δικαιοδοσίες. Αλλά τα κρισιμότερα είναι τα δυο πιο πρόσφατα κατηγορητήρια που αφορούν τις προσπάθειές του να κλέψει τις εκλογές του 2020 και επομένως να «επιτεθεί στην καρδιά της αμερικανικής δημοκρατίας». Αυτό το κατηγορητήριο των 45 σελίδων περιγράφει λεπτομερώς το πώς ο Τραμπ και οι φερόμενοι συνωμότες του προσπάθησαν να ανατρέψουν τα εκλογικά αποτελέσματα 2 μήνες πριν από την επίθεση στο Καπιτώλιο των ΗΠΑ στις 6 Ιανουαρίου 2021.

Οι προσπάθειες του Τραμπ να αλλάξει το αποτέλεσμα στην Τζόρτζια αποτελούν τώρα τη βάση ενός νέου κατηγορητηρίου από μια προανακριτική επιτροπή στην Ατλάντα, όπου ο Τραμπ αντιμετωπίζει πολλαπλές κατηγορίες για κακούργημα. Μάλιστα, αποτέλεσμα όλων αυτών ήταν να συλληφθεί τυπικά (24 Αυγούστου) και να παραμείνει στη φυλακή της κομητείας Φούλτον για περίπου 20 λεπτά... Η υπόθεση της προσπάθειας ανατροπής, από τον ίδιο και τους συνεργάτες του, της ήττας του από τον Μπάιντεν στην πολιτεία αυτή στις εκλογές του 2020 είναι το επίκεντρο των εναντίων του διώξεων. Ωστόσο η εκδίκασή της, που αναμενόταν στα μέσα Οκτωβρίου, θα αρχίσει τον προσεχή Μάρτιο, στο μέσο των προκριματικών εκλογών για το προεδρικό χρίσμα των Ρεπουμπλικάνων και μόλις οκτώ μήνες πριν από τις κάλπες των κρίσιμων προεδρικών εκλογών του 2024.

Όπως δείχνουν τα πράγματα οι Ρεπουμπλικάνοι, καθώς ελέγχουν τη Βουλή

των Αντιπροσώπων, δεν θα παρακολουθήσουν ως θεατές το μπαράζ δικαστικών διώξεων κατά του Τραμπ. Έρευνες για ενδεχόμενη κατάχρηση εξουσίας και διαφθορά εκ μέρους του Αμερικανού προέδρου διέταξε ο πρόεδρος της Βουλής των Αντιπροσώπων, Μακάρθι, και εξετάζεται η ενδεχόμενη παραπομπή του.

Ταυτόχρονα είχαμε νέα απαγγελία κατηγοριών στον γιο του, Χάντερ, για παράνομη οπλοκατοχή. Η πιθανή δίωξη του υιού Μπάιντεν και οι πιθανές έρευνες θα έχουν στο επίκεντρο τον πατέρα του ως πρώην αντιπρόεδρο των ΗΠΑ. Τρεις επιτροπές του Σώματος ξεκινούν έρευνες για ενδεχόμενη κατάχρηση εξουσίας και διαφθορά εκ μέρους του Μπάιντεν, σε σχέση με τις επιχειρηματικές δραστηριότητες του γιου του στην Ουκρανία και αν μπορεί να του απαγγελθεί κατηγορία για παράνομο πλουτισμό μέσω αυτών των δραστηριοτήτων του γιου του. Τώρα, οι Ρεπουμπλικάνοι θέλουν να βάλουν στο «κάδρο» καταγγελίες για ειδική μεταχείριση του προεδρικού υιού από το αμερικανικό υπουργείο Δικαιοσύνης, και την απαλλαγή του για φοροδιαφυγή...

Στην ουσία, αυτό που προκύπτει είναι ότι όλα βρίσκονται σε εκκρεμότητα. Απ'ότι φαίνεται, η ανακίνηση ποινικών θεμάτων, η «έλλειψη στοιχείων» υπηρετεί πολιτικές σκοπιμότητες. Ακόμα κι αν ψηφιστεί από τη Βουλή η παραπομπή του Μπάιντεν σε δίκη, θα ναυαγήσει στη Γε-

ρουσία, αφού απαιτείται πλειοψηφία των δύο τρίτων. Όπως ακριβώς συνέβη και με την παραπομπή του Τραμπ για τα γεγονότα στο Καπιτώλιο στις 6 Ιανουαρίου του 2021.

Το εντυπωσιακό είναι πως αφετηρία όλων όσων συμβαίνουν στις ΗΠΑ είναι η αμφισβήτηση νομιμότητας του ενός πολιτικού κέντρου εξουσίας για το άλλο. Δεν είναι η πρώτη φορά... Ωστόσο μετά από ένα αιώνα σχετικά ομαλών μεταβιβάσεων εξουσίας στις ΗΠΑ, οι εκλογές του 2020, μέχρι στιγμής, ήταν η πιο περιπετειώδη προεδρική μετάβαση, αφού για πρώτη φορά ένας πρόεδρος προσπάθησε να ανατρέψει αποτέλεσμα, δίνοντας ταυτόχρονα τέλος σε μια βαθιά πεποίθηση για «αμερικανική εξαιρετικότητα»: την ιδέα ότι το πολιτικό σύστημα των ΗΠΑ και οι «αμερικανικές αξίες» είναι μοναδικές και αποτελούν πρότυπο για όλους τους άλλους!

Κάποια κρίσιμα ερωτήματα κάνουν το γύρο του κόσμου. Μετά τις κατηγορίες που έχει συγκεντρώσει ο Τραμπ, μπορούν οι ΗΠΑ να προστατεύσουν την ομαλή μεταβίβαση της εξουσίας; Πού μπορεί να οδηγηθούν τα πράγματα και ποιες οι συνέπειες εσωτερικά και εξωτερικά;

Ο Τραμπ με αυτές τις διώξεις έχει αυξήσει τη δημοτικότητα του κατακόρυφα και είναι ο επικρατέστερος υποψήφιος για το χρίσμα στο Ρεπουμπλικανικό κόμμα, με σχεδόν μηδενική εσωκομματική αμφισβήτηση! Αυτός που έπεσε σαν αλεξιπτωτιστής στις προκριματικές των Ρεπουμπλικάνων το 2016, επτά χρόνια μετά έχει επιβάλει στο κόμμα ένα στίγμα, που σημαίνει πως ακόμη και αν δεν ήταν στην κούρσα για την προεδρία, είναι βέβαιο ότι στη θέση του θα ήταν κάποιος «τραμπικός». Ήδη έχει προσφέρει το όνομά του σε μια γενικότερη πολιτική τάση που οι διάφοροι αναλυτές την αποκαλούν «επιθετικό απομονωτισμό»!

Από την άλλη, και τίθεται ανοιχτά πλέον, ενισχύεται ο σκεπτικισμός για το αν ο 80χρονος Μπάιντεν μπορεί να οδηγήσει το Δημοκρατικό Κόμμα σε νίκη. Από τους βασικούς μνηστές του, ο αναλυτής της Washington Post, Ιγκνάσιους, σε άρθρο του εκτιμά ότι Μπάιντεν και Χάρις θα πρέπει να αντικατασταθούν

από ένα νέο δίδυμο.

Κάτω από μια επιφανειακή ηρεμία, ωστόσο, πολλοί δυτικοί ηγέτες αγωνιούν για τις προεδρικές εκλογές του 2024 στις ΗΠΑ. Σύμμαχοι, αλλά και αντίπαλοι, πρέπει να συνειδητοποιούν ότι τίποτε δεν μπορεί να θεωρηθεί δεδομένο για τις ΗΠΑ, πριν ξεκαθαρίσει ο εσωτερικός πολιτικός ορίζοντας. Πάνω σε αυτό αναγνωρίζουν, και συνυπολογίζουν, πως η πιθανότητα μιας δεύτερης θητείας του Τραμπ ή ακόμη και κάποιου «τραμπιστή» θα είναι πιο χαοτική από την πρώτη. Και αυτό γιατί... αυτή τη φορά θα είναι διαφορετικά.

Το παραπάνω δεν αφορά τον προσωπικό λαϊκισμό του Τραμπ, αλλά το γεγονός ότι τα δύο κόμματα εξουσίας αμφισβητούν το ένα τη «δημοκρατική κανονικότητα» του άλλου, και αυτό με τη σειρά του υπονομεύει μια σειρά από σταθερές που διαμορφώνουν τη μεταπολεμική εσωτερική κανονικότητα. Η «διεθνοποίηση» της εσωτερικής σύγκρουσης θα ενισχύσει τα αδιέξοδα, αφού, πέρα από τα πρόσωπα, η πολιτική, έως δικαστική, κατάσταση αντανακλά γενικότερα προβλήματα στρατηγικής του αμερικανικού ιμπεριαλισμού.

Άλλοτε η καλύτερη κίνηση της κυβέρνησης για τη διασφάλιση εσωτερικής συναίνεσης συνέπιπτε με διπλωματικές ή στρατιωτικές πρωτοβουλίες στο πεδίο της εξωτερικής πολιτικής. Σήμερα τα περιθώρια της κυβέρνησης Μπάιντεν για κάτι τέτοιο μοιάζουν εξαντλημένα. Ο πόλεμος του ΝΑΤΟ στην Ουκρανία και η άνοδος της Κίνας έχουν περιπλέξει τα πράγματα και για τις ΗΠΑ και για τους συμμάχους τους.

Όπως και να το δει κανείς, ο δρόμος προς τις κρίσιμες (και γεωπολιτικά) προεδρικές εκλογές του 2024 είναι ήδη «στρωμένος» με δηλητηριώδη πόλωση, ωθώντας τις ΗΠΑ σε αχαρτογράφητα νερά. Πράγμα που με τη σειρά του οδηγεί στο να μην αποκλείεται κανενός είδους ανατροπή μέσα και έξω από τις ΗΠΑ!

ΗΠΑ Οι εργαζόμενοι σε 3 αυτοκινητοβιομηχανίες απεργούν

Στις ΗΠΑ, οι εργαζόμενοι σε τρεις αυτοκινητοβιομηχανίες κολοσσούς πήραν την απόφαση για τη μεγαλύτερη ιστορικά απεργία στον κλάδο. **12.700 εργαζόμενοι** στα εργοστάσια της General Motors στο Μιζούρι, της Ford στο Μίσιγκαν και της Stellantis στο Οχάιο απεργούν ταυτόχρονα, μετά από απόφαση του συνδικάτου United Auto Workers. Διεκδικούν **νέα συλλογική σύμβαση εργασίας με αυξήσεις στους μισθούς στο ύψος του 40% μέχρι το 2027 και στο 20% άμεσα**, μικρότερη εργασιακή εβδομάδα, αποκατάσταση των συνταξιοδοτικών επιδομάτων, εξασφάλιση της δουλειάς τους μπροστά στην άνοδο του ενδιαφέροντος των αυτοκινητοβιομηχανιών προς στα ηλεκτροκίνητα αυτοκίνητα.

Η αυτοκινητοβιομηχανία αποτελεί νευραλγικό τομέα για το αμερικάνικο κεφάλαιο καθώς αποφέρει κέρδη πολλών δισεκατομμυρίων. Η πίεση που ασκεί η απεργία είναι πολύ μεγάλη. Οι τρεις βιομηχανίες προχώρησαν σε πρόταση αυξήσεων 20% μέχρι το 2027 και 10% άμεσων αυξήσεων. Όμως οι απεργοί δεν γυρίζουν πίσω. Δηλώνουν **αποφασισμένοι να συνεχίσουν και να διευρύνουν την απεργία** μέχρι την ικανοποίηση των αιτημάτων τους.

Διανύοντας, διεθνώς, την περίοδο της στρατηγικής επίθεσης του συστήματος ενάντια στον ταξικό του αντίπαλο και προσπαθώντας να διαλύσει κάθε ίχνος δικαιώματος στη δουλειά, το κεφάλαιο δεν χορταίνει. Επιδιώκει την ακόμα μεγαλύτερη εκμετάλλευση και εξαθλίωση των εργαζομένων. Γι' αυτό και πλάι στις προτάσεις, επιστράτευσε την τρομοκρατία για να σπάσει τη μαζικότητα της απεργίας και να διασπάσει τους εργαζόμενους. Ήδη απ' την Παρασκευή, 15/9, η Ford ανακοίνωσε πως **θέτει επ' αόριστον σε διαθεσιμότητα 600 εργάτες** στο εργοστάσιο του Μίσιγκαν. Όμως, οι εργαζόμενοι και πάλι δεν γύρισαν πίσω. Δεν γύρισαν παρά την προσπάθεια των συνδικαλιστικών ηγεσιών να εκτονώσουν τις απεργιακές κινητοποιήσεις.

Ακόμα και στη σημερινή κατάσταση της μεγάλης αποσυγκρότησης του εργατικού και λαϊκού κινήματος, αποδεικνύεται ότι **το κεφάλαιο δεν είναι παντοδύναμο**. Το σύστημα φοβάται την ταξική συγκρότηση των εργαζομένων. Φοβάται τη δύναμη της συλλογικής πάλης. Το ίδιο ξέρει καλά ότι δεν είναι ανίκητο. Γι' αυτό και θωρακίζεται με κάθε τρόπο. Επιτίθεται και καταστέλλει, ώστε να υποτάξει με τους χειρότερους δυνατούς όρους και να αφοπλίσει ιδεολογικά και συνδικαλιστικά τους εργαζόμενους. Τους χρειάζεται μόνους και ευάλωτους, διαθέσιμους ν' αποτελούν τα αναλώσιμα εργαλεία του, βορά στις επιδιώξεις τους.

Όμως, σ' όλο τον κόσμο, όλο και πιο συχνά τελευταία, **ξεσπούν μικροί και μεγάλοι εργατικοί αγώνες** ενάντια στις πολιτικές που γκρεμίζουν κάθε δικαίωμα. Δείχνουν το δρόμο που χρειάζεται να βαδίσουν οι εργαζόμενοι για να πάρουν τον κόσμο τους πίσω. Συλλογικά και οργανωμένα να αντισταθούν και να διεκδικήσουν τον κλεμμένο τους μόχθο, το κλεμμένο τους δίκιο. Μαζικά και ανυποχώρητα.

Νίκη στους απεργούς της Ford, της General Motors και της Stellantis!

Τον Οικονόκοσμο γράφει ο Δημήτρης Μάνος

Πληθωρισμός της απληστίας

Αρχίζουν να προφέρουν το... όνομα του κτήνους οι κονδυλοφόροι των οικονομικών δελτίων: πληθωρισμός της απληστίας. Ο ίδιος ο Στουρνάρας των... τραπεζών αναφέρεται στην κερδοσκοπία.

Μαζί με τις παραδοχές σερβίρονται και προσεγγίσεις, όπως «άλλο πληθωρισμός, άλλο ακρίβεια». Και με μια έννοια, πώς μπορεί αλήθεια ο πληθωρισμός να πέφτει και οι τιμές -κυρίως του διατροφικού τομέα της οικονομίας- να ανεβαίνουν;

Να μια διόλου αντισυνημική προσέγγιση του Κώστα Καλίτση, αρθρογράφου της Καθημερινής στο άρθρο «Ακρίβεια χωρίς επιδόματα» (3/9/23):

«*Ωστόσο, πέρα από τις αδεξιότητες υπάρχει το μεγάλο θέμα ουσίας. Αφού μειώθηκε το κόστος ενέργειας και επανέρχονται στα πρότερα επίπεδά τους οι διεθνείς τιμές πρώτων υλών, γιατί οι τιμές των ειδών πρώτης ανάγκης και, ειδικότερα, των τροφίμων καλπάζουν; Δύο πρώτες απαντήσεις: Η μία, αν ρωτήσετε τους αρμόδιους παράγοντες και σας απαντήσουν με ειλικρίνεια, είναι «δεν ξέρουμε». Μαθαίνουμε ότι δεν έχει καν ζητηθεί από τις αρμόδιες υπηρεσίες να διερευνηθούν πώς διαμορφώνονται οι τιμές στην αλυσίδα των τροφίμων - από τις εισαγωγές πρώτων υλών, την παραγωγή έως και τη μεταποίηση. Καθένας κάνει ό,τι θέλει και ορίζει όποιο ποσοστό κέρδους επιθυμεί. Μόνο στο τελευταίο στάδιο, στη λιανική, υπάρχει προσδιορισμένο ποσοστό μεικτού κέρδους - σταθερό από το 2022. Η άλλη αναφέρεται στις αιτίες του πληθωρισμού. Επ' αυτού, διαφωτιστική είναι η τελευταία ανάλυση της Διεύθυνσης Οικονομικών Μελετών της Alpha Bank: Η αύξηση των κερδών αντιπροσώπευε περισσότερο από το μισό της αύξησης του γενικού επιπέδου των τιμών, ενώ η επίδραση των ονομαστικών μισθών ήταν περιορισμένη, είτε αρνητική το πρώτο τρίμηνο του 2023 - εξηγεί. Σωρευτικά, δε, μεταξύ τελευταίου τριμήνου 2019 και πρώτου τριμήνου 2023 τα κέρδη αυξήθηκαν 16%, ενώ το κόστος εργασίας μόνο 7%.*

Πρακτικά αυτό σημαίνει (α) πως υπάρχει πληθωρισμός κερδών και (β) πως ό,τι δόθηκε ως αύξηση μισθού, πάρθηκε πίσω διά των ανατιμήσεων. Οιαδήποτε έκτακτη δράση, λοιπόν, για τη συγκράτηση των τιμών δεν θα μπορούσε παρά να περιέχει κάποιο είδος παρεμβάσεις στα ποσοστά κέρδους συγκεκριμένων κλάδων/επιχειρήσεων, που κατά κανόνα είναι πολύ μεγαλύτερα από οπουδήποτε αλλού στην Ευρώπη. Αλλά αυτά είναι το ιερό δισκοπότηρο, το κίνητρο για να έρχονται κερδοσκοπικά ξένα κεφάλαια και να αγοράζουν ελληνικές επιχειρήσεις και γη - δεν αγγίζονται». Έτσι με κυνική παρηγοσία ομολόγησε πρόσφατα ο πρώην μίστερ Τοσίττα. Κάτι ξέρει αυτός, αφού μοσκοπούλησε την αυτοκρατορία του σε αμερικάνικη πολυεθνική που αλωνίζει τώρα στη χώρα μας.

Σε παλιότερο άρθρο του ο ίδιος αρθρογράφος είχε υποστηρίξει ακόμα πιο προσανατολισμένες στον «πληθωρισμό της απληστίας» απόψεις: «Πριν από 250 χρόνια, ο Άνταμ Σμιθ εξηγούσε ότι η αύξηση των κερδών μπορεί να προκαλέσει γεωμετρική αύξηση των τιμών, ενώ η αύξηση των μισθών μόνο μια γραμμική, αναλογική αύξησή τους. «*Τα υψηλά κέρδη -έγραφε- τείνουν να αυξάνουν τις τιμές πολύ περισσότερο απ' ό,τι οι υψηλοί μισθοί*»».

Και συνεχίζει: «*Από την Κριστίν Λαγκάρντ, τον ΟΟΣΑ, την ΕΕ μέχρι το ΔΝΤ, οι μελέτες υποδεικνύουν ως κύριο παράγοντα του πληθωρισμού τα επιχειρηματικά κέρδη*». Σε διεθνές επίπεδο η συζήτηση δείχνει να «*ανάβει*»!

Η σταρ οικονομολόγος Ιζαμπέλα Βέμπερ, που έγινε διάσημη όταν «ανάγκασε» τον νομπελίστα

Κρούγκμαν να ζητήσει συγγνώμη, επιμένει ότι το κλειδί για να πέσουν οι τιμές δεν είναι να αυξηθούν τα επιτόκια αλλά, αντίθετα, να «*χτυπήσουμε*» (αλήθεια ποιοι;) την εταιρική αδηφαγία.

Στη συνέχεια, το 2022, η νεαρή οικονομολόγος -και αφού είχε δεχτεί ένα απίθανο διαδικτυακό μπουλινγκ- κλήθηκε ως ειδικός από το αμερικανικό Κογκρέσο και την Επιτροπή Οικονομικών της γερμανικής Βουλής. Το βασικό επιχείρημα της Βέμπερ είναι ότι χρησιμοποιούμε το λάθος εργαλείο για να καταπολεμήσουμε τον πληθωρισμό. Και ότι αντί για την αύξηση των επιτοκίων, ο στόχος πρέπει να είναι η καταπολέμηση της εταιρικής απληστίας (corporate greed). Η Βέμπερ είναι πλέον μια σούπερ σταρ στα ακαδημαϊκά συνέδρια, ενώ το έργο της βοηθά τον καθορισμό της πολιτικής σε χώρες που εξακολουθούν να μάχονται με τις επίμονα υψηλές τιμές, ενάμιση και πλέον χρόνο μετά την έναρξη του πολέμου στην Ουκρανία. Ας κάνει και μια βόλτα κατά δω...

Η ίδια προτιμά να χρησιμοποιεί τον όρο «*πληθωρισμός των πωλητών (sellers)*» για να περιγράψει πώς το σοκ της παγκόσμιας ενεργειακής κρίσης και οι ελλείψεις στην εφοδιαστική αλυσίδα κατά τη διάρκεια της πανδημίας, οδήγησαν τις εταιρείες να μετακυλήσουν το κόστος στους καταναλωτές καθιστώντας τον πληθωρισμό ένα «*γενικευμένο*» χαρακτηριστικό της οικονομίας. Και για να μην έχει κανείς... καμία αμφιβολία για τις πηγές μας, να αναφέρουμε πως αντήσαμε τα στοιχεία από το γνωστό... Protagon.

Συνεχίζουμε από τις ίδιες «*πηγές*»: Η πλέον επίσημη μελέτη, αυτή του Διεθνούς Νομισματικού Ταμείου, δείχνει ότι το 2022 οι τιμές εισαγόμενων αγαθών (ενέργεια, τρόφιμα) ευθύνονταν για την άνοδο του πληθωρισμού κατά 45%, η αύξηση των κερδών κατά 45%, ενώ το κόστος εργασίας κατά 10%. Και καθώς οδεύουμε προς το τελευταίο τρίμηνο του 2023, τα στοιχεία δείχνουν ότι ο πληθωρισμός κερδών, κατά το πρώτο εξάμηνο του έτους, αντιπροσώπευε το σκανδαλώδες 50% της συνολικής επίδρασης στην άνοδο των τιμών. Στη χώρα μας το πρόβλημα είναι ακόμα μεγαλύτερο, καθώς ο αναγκαστικά εισαγόμενος πληθωρισμός μιας οικονομίας που το ισοζύγιο εισαγωγών-εξαγωγών είναι αρνητικό, συναντά την εντόπια... κερδοσκοπία παραγωγών και διανομέων, αλλά και της ενέργειας (η ελληνική αστική τάξη δεν είναι δα και η πλέον... πολυσύνθετη!).

Το ερώτημα, όμως, γιατί οι προτάσεις της Γερμανίδας οικονομολόγου (που δηλώνει ότι τις αντλεί από τα μεταπολεμικά μέτρα ενάντια στον πληθωρισμό του πολέμου σε ΗΠΑ και Ευρώπη, αλλά και της κινέζικης αστικορεβιζιονιστικής ηγεσίας κατά τη μετάβαση τη δεκαετία του '80 στην οικονομία της αγοράς) αν και επαινούνται έστω καθυστερημένα, ωστόσο δεν εφαρμόζονται, πάει να... συναντήσει τον φόρο Τόμπιν και όλα τα... σχετικά.

Ποιος μπορεί, αλήθεια, να αμφισβητήσει τον πληθωρισμό ως αυτό που κυρίως είναι, δηλαδή μία έμμεση υφαρπαγή υπεραξίας, εκτός από αυτούς που συμμετέχουν μόνο στο 10% του πληθωρισμού (και με τη στατιστική πλέον «*βούλα*» του συστήματος); Αν και αυτό φουσκωμένο μας φαίνεται...

«*Ανοιχτόμυτες απορίες*»: Πως γίνεται μία οικονομία που βρίσκεται στο κατώφλι της ανάκτησης της επενδυτικής βαθμίδας να χάνει από 6% έως 8% στο εθνικό της χρηματιστήριο;

«Καβαλάρηδες από το Πουθενά» των Αμπράμοφ Επιστημονική φαντασία από τη Σοβιετική Ένωση

Το μυθιστόρημα αυτό είναι από τα βασικότερα δείγματα επιστημονικής φαντασίας της ΕΣΣΔ και ένα από τα λίγα, δυστυχώς, που κυκλοφορούν στα ελληνικά, από τις εκδόσεις Άγνωστη Καντάθ. Πρόκειται για ένα μυθιστόρημα που αποτυπώνει τόσο τα στοιχεία της σοσιαλιστικής οικοδόμησης που είχαν βιώσει οι συγγραφείς (πατέρας και γιος), όσο και τα στοιχεία της παλινόρθωσης της δεκαετίας του '60 κατά την οποία πρωτοκυκλοφόρησε το έργο στα ρωσικά. Ταυτόχρονα η διάκριση που υπάρχει στην ουσία του είδους, από το αντίστοιχο στις ΗΠΑ, είναι εμφανής σε όσους έχουν μια στοιχειώδη γνώση αντίστοιχων έργων, κινηματογραφικών και συγγραφικών.

Το βιβλίο πραγματεύεται την ερευνητική αποστολή μιας ομάδας επιστημόνων (μεταξύ των οποίων ο κινηματογραφιστής Ανόχιν), όπου τυχαία πετυχαίνουν συστάδες από ρόδινα σύννεφα που παίρνουν διάφορες μορφές και υλοποιούν ενέργειες που σε μια πρώτη ματιά δείχνουν μεταφυσικές και ανεξήγητες. Στη συνέχεια το έργο περιστρέφεται τόσο γύρω από την εξερεύνηση του φαινομένου, όσο και γύρω από την αντίθεση στην αντιμετώπιση του φαινομένου από τα επιστημονικά και στρατιωτικά επιτελεία των καπιταλιστικών-ιμπεριαλιστικών χωρών και της ΕΣΣΔ.

Το τελευταίο είναι και ένα από τα βασικά θέματα του βιβλίου. Σαφώς η ΕΣΣΔ

τη δεκαετία του '60 σοσιαλιστική δεν είναι, αλλά η λογική και οι αντιλήψεις δεν έχουν προλάβει να αλλάξουν στο βάθος και εκτεταμένα, ούτε στην πραγματική σοβιετική κοινωνία, ούτε και σε αυτήν του βιβλίου. Ως αποτέλεσμα, γίνεται σε όλη την παρατήρηση των γεγονότων της ιστορίας η διαπίστωση της διάκρισης στην ηθική και κοινωνική αντίληψη ανάμεσα στην ΕΣΣΔ και τις ΗΠΑ. Αυτά διακρίνονται: α) στο κομμάτι εχθρότητας και φιλίας προς τα νέα όντα (πιθανά εξωγήινα) που ανακαλύπτονται· η σοβιετική αποστολή δεν τα αντιμετωπίζει de facto εχθρικά, επιδιώκοντας την επικοινωνία μαζί τους, την ώρα που η αμερικανική αποστολή λαμβάνει θέση πολέμου και πολεμικής προπαγάνδας στο εσωτερικό της, β) στην εσωτερική διάρθρωση της κοινωνίας, όπου στη σοβιετική κυριαρχούν δομές δημοκρατίας και διατηρούν λόγο όλοι οι εμπλεκόμενοι, ενώ στην αμερικανική όχι και γ) στις αντιδράσεις, όπου οι μεν σοβιετικές παραμένουν ψύχραιμες και επιστημονικές, ενώ των Αμερικανών είναι πανικόβλητες και βασισμένες στις ιδεαλιστικές ιδεοληψίες.

Από φιλοσοφικής άποψης, έχει εξαιρετικό ενδιαφέρον το ότι αγγίζονται τα τότε γνωστά όρια της φυσικής αλλά και της φιλοσοφίας· ζητήματα που άπτονται της κοσμογονίας (συνδεδεμένα με τη δράση των ροδίνων σύννεφων) αλλά και με το τι αποτελεί συνείδηση και υποσυνείδητο. Το μεγάλο ατού είναι πως η

προσέγγιση γίνεται πάντα από άποψη ιστορικού υλισμού, ενώ ακόμη και τα φαινομενικά μεταφυσικά φαινόμενα μελετώνται αποκλειστικά υλιστικά, όχι με την αποδοχή της μεταφυσικής, αλλά με την επιδίωξη τα ως τότε άγνωστα φαινόμενα να γίνουν γνωστά και να μην αναχθούν σε ιδεαλιστικές προσεγγίσεις. Ακόμα κι αν πρόκειται για ζητήματα που δύσκολα πιστεύει κανείς ότι μπορούν να έχουν υλιστική προσέγγιση, οι σοβιετικοί επιστήμονες δεν ησυχάζουν αν δεν ερμηνεύσουν επιστημονικά και όχι «βιβλικά» τα ζητούμενα, όπως αντιθέτως κάνουν οι ειδικοί των ΗΠΑ.

Στο κομμάτι της ιδεολογίας, παρατηρούνται πτυχές της δεκαετίας που πραγματεύεται, που παρότι δεν αναφέρονται συγκεκριμένα πολιτικά πρόσωπα του ΚΚΣΕ, βλέπει κανείς τη χρυσωτική λογική της ειρηνικής συνύπαρξης, όπου οι δύο χώρες, παρά τις διαφωνίες στα πρακτικά και ιδεολογικά ζητήματα, συνεργάζονται (ας πούμε) αρμονικά, για την ανάλυση και αντιμετώπιση του φαινομένου των ροδίνων υπάρξεων. Την ίδια στιγμή, παρά την υποτιθέμενη ισότητα των εργαζομένων, ο απλός κινηματογραφιστής αντιμετωπίζεται με ελιτισμό από την ιντελιγκέντσια και τους επιστήμονες, ακόμα και αν η γνώμη του μετράει στα επιστημονικά συνέδρια όπου καλείται.

Τελικά το μυθιστόρημα θέτει ένα σημαντικό ερώτημα, αν η κατανόηση που

επιδιώκεται είναι κατανόηση των εξωγήινων υπάρξεων ή της ίδιας της ανθρωπότητας. Οι κλώνοι των ανθρώπων που δημιουργούν τα ρόδινα σύννεφα, έχουν λειτουργίες που μπερδεύουν τον παρατηρητή σχετικά με το ποιος είναι το πρωτότυπο, παρατηρώντας την εγκεφαλική λειτουργία. Έτσι τίθενται ερωτήματα που έχουν να κάνουν με την ίδια τη συνείδηση, με το ποιος και πώς έχει συναισθήματα, τη γνώση αλλά και το αν η απόκτηση πληροφορίας και η σκέψη προκύπτει μηχανικά ή από τις εγκεφαλικές συνάψεις. Πρόκειται για συζήτηση που θυμίζει αρκετά το πρόσφατο ζήτημα της λειτουργίας της τεχνητής νοημοσύνης.

Εν κατακλείδι, αναδύονται ξανά, όπως συνέβη και σε παλιότερη σειρά άρθρων στην εφημερίδα, ζητήματα διαφορών μεταξύ της αμερικανικής και της σοβιετικής επιστημονικής φαντασίας. Ότι δηλαδή μιλάμε για φαντασία πάνω στην επιστήμη, όχι για πιστολίδι, βία και δυστοπία σε ένα τεχνολογικά εξελιγμένο περιβάλλον. Αυτό που παρατηρείται στην ουσία, είναι πως ακόμη και το είδος αποκτάει διακριτά στοιχεία συνδεδεμένα διαλεκτικά με την κοινωνία και την κατάσταση που το γεννάνε.

«Καβαλάρηδες από το Πουθενά», Αλεξάντρ Αμπράμοφ και Σεργκέι Αμπράμοφ, εκδόσεις «Η Άγνωστη Καντάθ», 2018, μετάφραση-σημειώσεις: Γιάννης Στολτίδης

Χιλή

50 χρόνια από το ματοβαμμένο φασιστικό πραξικόπημα

Το έτος 1970 εξελέγη στην προεδρία της Χιλής ο σοσιαλιστής Σαλβαδόρ Αλιέντε, επικεφαλής ενός συνασπισμού δημοκρατικών και αριστερών κομμάτων, μεταξύ αυτών και του ρεφορμιστικού ΚΚ Χιλής του Λουίς Κορβαλάν. Ο συγκεκριμένος συνασπισμός, που ονομάστηκε Unidad Popular (Λαϊκή Ενότητα) προχώρησε σε σειρά μεταρρυθμίσεων στην οικονομία και στην οικοδόμηση του λεγόμενου «κοινωνικού κράτους», ακολουθώντας τη λογική της σταδιακής ειρηνικής μετάβασης στη σοσιαλιστική κοινωνία, του δόγματος που επικρατούσε τότε ανάμεσα στις προοδευτικές και ρεφορμιστικές δυνάμεις μετά τη ρεβιζιονιστική στροφή της Σοβιετικής Ένωσης. Το πείραμα του ειρηνικού περάσματος εξελισσόταν σε μια Λατινική Αμερική όπου στις περισσότερες χώρες είχαν επιβληθεί στρατιωτικά δικτατορικά καθεστώτα της Δεξιάς ως απάντηση στα αντάρτικα κινήματα διαμαρτυρίας, που ζητούσαν κοινωνική δικαιοσύνη και απελευθέρωση των λαϊκών μαζών από την κυριαρχία των μεγαλοαστών και μεγαλοτσιφλικάδων και τη «βαριά μπότα» του αμερικάνικου ιμπεριαλισμού.

Φαίνεται όμως πως οι αποτυχίες των «ειρηνικών περασμάτων» σε διάφορες χώρες (Βραζιλία, Βολιβία, Ουρουγουάη,...), όπου οι σοσιαλδημοκρατικές κυβερνήσεις ανατράπηκαν από στρατιωτικές χούντες, δεν έγιναν μάθημα στη Χιλή του Αλιέντε. Το παραπλανητικό σύνθημα «λαός ενωμένος ποτέ νικημένος»

δεν έκανε τίποτε παρά να καλλιεργήσει αυταπάτες εφησυχασμού στις μάζες. Και έτσι, στις 11 του Σεπτέμβρη 1973, ο πρόσφατα διορισμένος αρχηγός των Ενόπλων Δυνάμεων, Αουγκούστο Πινοσέτ, ηγήθηκε ενός αιματηρού πραξικοπήματος που ανέτρεψε τον εκλεγμένο πρόεδρο και επέβαλε μία από τις πιο ματοβαμμένες δικτατορίες που γνώρισε η Λατινική Αμερική. Εν μέσω έξαρσης του ψυχρού πολέμου, αναδύονταν το δόγμα της «Σχολής του Σικάγο», πρόδρομος του λεγόμενου νεοφιλελευθερισμού: πλήρης ιδιωτικοποίηση των οικονομικών δραστηριοτήτων, κατάργηση των κοινωνικών παροχών, απαγόρευση των συνδικαλιστικών διεκδικήσεων, με αποτέλεσμα την όξυνση των ανισοτήτων μέσα σε κλίμα καταστολής. Χιλιάδες νεκροί και εκτοπισμένοι, ώθηση όλων των δημοκρατικών και αριστερών οργανώσεων στην παρανομία, απόλυτη ελευθερία δράσης των μονοπωλιακών ομίλων, ιδίως των αμερικάνικων. Την αρχική φαινομενική μεγέθυνση των δεικτών της οικονομίας (το «χιλιανό θαύμα») διαδέχθηκε μια βαθιά οικονομική και κοινωνική κρίση, με συνέπεια την ένταση των αντιδικτατορικών κινητοποιήσεων του λαού.

Και φθάνουμε στη δεκαετία του '80, όταν τα επιτελεία των ιμπεριαλιστών και οι άρχουσες τάξεις έκριναν πως τα κλασικού τύπου δικτατορικά καθεστώτα δεν είναι πια «της μόδας» και πως μπορούσαν να επιβάλλουν την ίδια αντιλαϊκή πολιτική με άλλα μέσα, στο πλαίσιο αστι-

κών φιλελεύθερων «δημοκρατιών». Το αμφιλεγόμενο δημοψήφισμα του 1982 οδήγησε στην «ειρηνική μετάβαση» προς μια κοινοβουλευτική δημοκρατία και στη σύνταξη νέου Συντάγματος, με ασαφείς διατάξεις που τελικώς δεν καταδίκασαν το πραξικόπημα, ούτε προέβλεπαν την τιμωρία των πραξικοπηματιών. Ο ίδιος ο Πινοσέτ έπεσε στα μαλακά, παρέμεινε στη θέση του γενικού αρχηγού του Στρατού και, το 1998, ορίστηκε ισόβιος γεροσσιαστής.

Σήμερα, στην 50ή επέτειο του πραξικοπήματος, η κυβέρνηση Μπόρις δηλώνει αποκριτικά ότι «καταφέραμε να εγκαθιδρύσουμε ένα ανόθευτο δημοκρατικό πολίτευμα», ενώ ταυτόχρονα ισχυρίζεται πως «σε τελευταία ανάλυση, οι απόψεις για καταπάτηση των ανθρωπί-

νων δικαιωμάτων από το δικτατορικό καθεστώς έχουν κάποια δόση υπερβολής!»! Επιδιώκει να μετατρέψει τους λαϊκούς εορτασμούς διαμαρτυρίας σε φιέστες υποστήριξης της κυβερνητικής πολιτικής. Οι λαϊκές μάζες, ωστόσο, έχουν μνήμη και δεν πέφτουν στην παγίδα της κυβερνητικής προπαγάνδας: οργανώνουν σε όλη τη χώρα συναυλίες και διαδηλώσεις διαμαρτυρίας ενάντια στη συνεχιζόμενη ατιμωρησία των πραξικοπηματιών, για την υιοθέτηση νέου Συντάγματος που πράγματι θα εξασφαλίζει τις ελευθερίες του λαού και τα δημοκρατικά δικαιώματα των μαζών. Κατανοούν πως το σύνθημα «λαός ενωμένος ποτέ νικημένος» πρέπει να εξελιχθεί σε «λαός οπλισμένος ποτέ παταγμένος».

